„Irezistibilă... sclipitoare
și plină de energie."
Publishers Weekly
În brațele
unui prinț
SABRINA
JEFFRIES

COLECȚIA Jubiri de poveste

SERIA „BASTARZII REGALI“

Domnișoara Katherine Merivale este nevoită să se căsătorească pentru a-și primi moștenirea și a-și ajuta astfel familia să scape de datorii. Dar, cum nu a avut parte de un sezon de baluri londonez și nu vrea să dezvăluie secretul moștenirii pentru a-i ține departe pe vânătorii de zestre, nu are prea mulți pretendenți. Singura soluție pentru a ieși din această situație este să devină soția lui Sir Sydney Lovelace, prietenul ei din copilărie – care nu este prea dornic să intre „în rândul lumii“.

Alexander Black, conte de Iversley și unul dintre cei trei fii bastarzi ai prințului de Wales, are nevoie disperată de o soție bogată pentru a nu-și pierde moșia. Iar domnișoara Merivale pare să fie răspunsul la rugile lui secrete. Când o seduce în lumina lunii, reacția ei pasională îi confirmă rapid că succesul îi este asigurat. Știind însă că viitoarea lui soție își dorește o căsnicie bazată pe dragoste, încearcă să-i ascundă faptul că, la început, a ales-o pentru averea ei. Și atunci ce se va întâmpla când inevitabilul se va produce, iar înșelătoria lui va ieși la iveală?

„Spiritul, pasiunea și personajele pătimașe
ale Sabrinei Jeffries vă vor subjuga.“
CHRISTINA DODD

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3024-7
9 786063 330247

Alma

In the Prince's Bed
Sabrina Jeffries
Copyright © 2004 Deborah Gonzales
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În brațele unui prinț
Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
În brațele unui prinț / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3024-7

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

În brațele unui prinț

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
2018

Pentru Micki Nuding, extraordinarul meu editor, care întotdeauna a crezut în mine.

Și tuturor oamenilor minunați de la cafeneaua Bruegger's Bagels and Bushiban, care, în timp ce scriam această carte, dar și altele, mi-au servit suficientă cafea pentru a face o navă să plutească și întotdeauna au reușit să-mi aducă zâmbetul pe chip. Această carte este pentru voi.

Capitolul 1

Ai grijă să nu dai naștere vreunui bastard! Te va bântui mult după ce plăcerea adusă de femeiușcă a dispărut.

Anonim, *Dezvăluirea artei seducției* sau *Retorica unui crai*

Londra, 1813

Întârziaseră.

În lumina felinarelor, Alexander Black se uită la ceasul de buzunar pe care i-l dăduse Wellington Damn. Deja întârziaseră 20 de minute. Își dăduse puținii bani pe cel mai bun coniac franțuzesc al proprietarului, iar acum nu venea nimeni.

Măcar nu-l costase nimic camera pentru cina privată. Se duse până la fereastră și ascultă, din pură obișnuință, ce se întâmpla în grajd. Nu auzi însă sunetul liniștitor al cailor băgați în grajd, ci numai clopoțelul paznicului și trosnetul roților pe pavaj.

Un ciocănit în ușă urmat de un „Lord Iversley?" înăbușit îl făcu să tresară.

Într-adevăr, *el* era Iversley. După ce trăise ani întregi ca domnul Black, avea nevoie de puțin timp ca să se obișnuiască din nou cu titulatura de lord.

– Intră.

Un tânăr deschise ușa, iar Alec îi înțelese nervozitatea când îl văzu pe bărbatul din spatele lui.

– L-Lord D-Draker a venit să vă vadă.

Intimidat, tânărul se întoarse către bărbatul cu statură impunătoare, bine-cunoscutul viconte Dragon.

– M-mai aveți nevoie de ceva, milord?

Privirea pătrunzătoare a lui Draker îl fixă pe servitor. Chiar și îmbrăcat modest, bruta cu păr aspru reușea să transforme o piatră în praf cu o simplă privire.

– Dispari, mârâi el.

Când tânărul se grăbi speriat spre scări, Draker își dădu ochii peste cap.

– Au impresia că îmi cresc coarne în frunte.

– Atunci, poate că nu ar trebui să te răstești la ei, replică Alec sec.

Ochii căprui întunecați ai uriașului îl fixară.

– Un bărbat înțelept și-ar ține părerile pentru el.

– Un bărbat înțelept nu te-ar invita niciodată aici. Dar îmi place să-mi asum riscuri.

– Mie nu.

Ezitând în prag, vicontele examină camera cu prudență. Era decorată precum un hotel preferat de ofițeri, cu scaune masive din stejar și o masă ale cărei picioare aveau sculptate capete de lei răgând.

Alec își înăbuși un zâmbet. Draker ar fi trebuit să se simtă ca acasă.

– Așadar, care e motivul acestei întâlniri? întrebă Draker.

– O să-ți explic când vine și celălalt invitat al meu.

Draker pufni, însă în cele din urmă intră.

– Și el a primit un bilet ridicol, prin care era invitat să vină aici *dacă vrea să-și schimbe viața?*

– Dacă ai crezut că biletul e ridicol, de ce ai venit?

– Nu se întâmplă în fiecare zi ca un conte pe care nu l-am întâlnit niciodată să fie destul de naiv și să abordeze un om cu reputația mea.

Alec nu îi dădu nici o explicație. Se așeză și făcu un gest către celălalt scaun.

– Simte-te ca acasă. Am coniac dacă vrei.

Draker se așeză pe scaun cu un pahar în mână, când un gentleman înalt și roșcat apăru în ușă. Aruncându-le o privire impertinentă, puse o foaie împăturită pe masă.

– Presupun că unul din voi a trimis acest bilet ciudat.

– Da, eu sunt Iversley, răspunse Alec în timp ce se ridica. Tu trebuie să fii proprietarul localului Blue Swan.

Bărbatul făcu o plecăciune dramatică.

– Gavin Byrne, la dispoziția dumneavoastră.

Alec văzu cum Draker se crispă și făcu un gest către scaunele goale.

– Îți mulțumesc că ai venit. Ia un loc...

– Așază-te aici. Ridicându-se în picioare, Draker se îndreptă către ușă. Eu plec.

Alec se încordă când văzu că planurile pe care și le făcuse erau pe cale să se năruiască în fața ochilor lui.

– Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Byrne. Nu ești destul de curajos ca să faci afaceri cu mine?

Draker îl privi încruntat pe Byrne.

– Nu cred că gazda noastră este interesată de afaceri. Probabil ai auzit de mine, așa cum și eu am auzit de tine. Sunt Draker.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Șocul se putea citi pe fața lui Byrne, care se întoarse spre Alec.

– Ce e asta, Iversley? Un pariu?

Byrne se îndreptă spre fereastra deschisă și privi afară.

– Unde sunt prietenii tăi, ca să-i vadă pe cei mai faimoși frați vitregi ai Angliei întâlnindu-se pentru prima oară?

– Nu mai e nimeni aici în afară de noi, spuse Alec calm.

Byrne se îndepărtă de fereastră, ochii strălucindu-i din umbră.

– Atunci speri probabil la o recompensă materială? E vorba de un șantaj? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar toată lumea din Londra știe deja de descendența mea.

– Și de a mea.

Draker își plimbă degetul pe cicatricea care abia se vedea deasupra bărbiei. Tatăl lui biologic nu fusese căsătorit cu mama lui. Din fericire pentru Draker, un alt bărbat o luase de soție și îl recunoscuse drept copilul lui.

– Ai organizat asta degeaba. Acum, dacă mă scuzi...

– Așadar, temutul Draker e, de fapt, un laș care se teme să stea singur câteva minute cu cei doi frați ai lui, spuse Alec.

Draker se întoarse către el.

– Știi ce, afurisitule... Dintr-odată, ochii i se micșorară. *Doi frați?* Ce vrei să spui?

– În ciuda aparentei mele legitimități, și eu sunt un bastard, la fel ca voi doi. În plus, avem același tată. Cu o mână tremurândă, Alec își ridică paharul în aer. Felicitări, domnilor! Tocmai ați câștigat un nou frate vitreg. Iar prințul de Wales a câștigat un alt fiu bastard.

În timp ce bea, tăcerea din cameră deveni la fel de apăsătoare precum ceața din Londra. Pentru o clipă, ceilalți doi bărbați îl fixară cu privirea.

Apoi Draker se duse la masă, cu o privire la fel de furioasă ca a leilor sculptați care susțineau masa.

– Iversley, e cumva o glumă proastă? În familia ta nu s-a auzit nimic despre un asemenea scandal.

– Poate că nimeni nu știa, interveni Byrne, dar tind să-l cred.

Draker se uită la Byrne.

– De ce?

– De ce ar minți un proaspăt conte în legătură cu așa ceva?

Alec răsuflă ușurat.

– Domnilor, luați loc, puneți-vă niște coniac și ascultați-mă. Vă promit că nu veți regreta.

Byrne ridică din umeri.

– Foarte bine. Mi-ar prinde bine o băutură tare.

Își turnă o porție generoasă de coniac într-un pahar, se așeză pe un scaun și începu să bea. După ce ezită câteva secunde, Draker făcu la fel.

Totul decurgea bine. Alec luă și el loc și își turnă coniac. Cei trei băură în tăcere, uitându-se unii la ceilalți și căutând asemănări.

Era greu de crezut că bărbații din fața lui îi erau frați. Bine făcut și musculos, Draker moștenise statura masivă a familiei Hanover, însă nu și excesul de grăsime. Sau preocuparea pentru modă. Părul netuns al lui Draker, barba mare și ținuta banală arătau că era o persoană care evita societatea și regulile sale.

Iar Byrne probabil venise direct de la clubul gentlemenilor bogați. Vesta albă și pantalonii din mătase florentină neagră erau de o calitate mai bună decât orice și-ar fi putut permite Alec, poate cu excepția acului cu rubin care îi fixa lavaliera.

Având în vedere cercurile înalte în care se învârtea Byrne, ținuta lui era surprinzător de sobră. Istețimea lui și mâna rapidă la cărți îl făceau să fie apreciat și de ducele de Devonshire, și de cel mai neînsemnat chelner de la clubul White, în ciuda nelegitimității lui.

– Dezvăluirea ta explică bârfele ciudate care te vizau. Byrne își plimbă degetul pe marginea paharului. Se spune că tatăl tău te-a trimis la Grand Tour, unde ai stat zece ani în căutarea plăcerii, chiar și după moartea mamei tale.

Alec își înăbuși un exces de furie. Bineînțeles că tatăl lui împrăștiase minciuni despre el. Afurisitul nu ar fi spus nimănui adevărul.

– E ciudat totuși, continuă Byrne. Nimeni nu a menționat vreodată că te-ar fi văzut la distracții în străinătate. L-am întâlnit o dată pe tatăl tău, și nu părea genul care să tolereze prea mult dezertarea moștenitorului său. Ca să nu mai pomenim de războiul care avea loc.

Alec bău. Nu suporta ca viața lui să fie expusă în fața acestor frați vitregi pe care abia îi cunoștea, dar nu avea de ales.

– Când am plecat din Anglia, nu era nici un război. S-a întâmplat în perioada scurtă a Păcii de la Amiens.

– Unde ai plecat? întrebă Draker.

– În Portugalia. Bătrânul conte m-a trimis să locuiesc cu sora lui, al cărei soț credea în pedepse dure pentru băieții englezi. Am stat numai câțiva ani. Dar nu m-am putut întoarce acasă. Tata mi-a interzis să pun piciorul pe moșia familiei sau să vorbesc cu mama. Alec simți un gust amar în gât. Nici măcar nu mi-a scris despre moartea ei. A făcut-o abia la câteva săptămâni după ce a fost înmormântată.

– A făcut toate astea pentru că erai bastardul lui Prinny?

– Da, deși pe atunci nu știam asta. Alec luă o gură de coniac. La scurt timp după moartea bătrânului conte și întoarcerea mea în Anglia, am găsit o scrisoare pe care mama o ascunsese și în care îmi spunea adevărul. Acel lucru schimbase tot ce crezuse Alec despre el însuși și despre părinții lui. Se pare că, atunci când m-a conceput, nu mai împărțise patul cu „tata" de câteva luni. Dar el m-a recunoscut, nu a vrut să se afle că Prinny l-a înșelat. Uneori, chiar mi-a tolerat prezența în casă, până când am fost trimis în străinătate din cauza unei farse făcute la Harrow. Atunci, m-a alungat de la Edenmore pentru totdeauna.

– La naiba, ce farsă a fost? întrebă Byrne.

Alec învârti coniacul în pahar, uitându-se cum strălucea în lumina lămpii.

– Am încercat să obțin o masă scumpă pentru mine și prietenii mei, iar pentru asta, m-am dat drept o persoană faimoasă. În ciuda asemănării vagi cu acel bărbat și a hainelor mele elegante, eram prea tânăr și slab ca să fiu convingător.

– Doar nu vrei să spui că te-ai prefăcut că ești...? întrebă Byrne.

– Ba da. Alec le aruncă o privire tristă. Fără să știu, am ales singura persoană pe care nu ar fi trebuit să o imit. Contele nu a fost amuzat.

Ambii bărbați clipiră, după care izbucniră în râs. Alec râse și el. Cât de bizar era să facă haz de cel mai mare dezastru al vieții lui de adolescent!

– Dumnezeule, ce ironie! se minună Draker. Pot doar să mi-l imaginez pe tatăl tău...

Izbucniră din nou în râs, iar asta risipi tensiunea ce se instalase între ei. Când se opriră, familiaritatea dintre ei era aproape... frățească.

– Acum, că pomenești despre asta, *există* o asemănare, spuse Byrne, încercând să-și ascundă amuzamentul. Ai ochii lui Prinny.

– Dar de ce ne spui toate astea? întrebă Draker. Nu-ți pasă cine află?

– Crede-mă, nu vreau să împrăștii și mai multe bârfe despre mine și despre familia mea. Adevărul este că am nevoie de ajutorul vostru.

Într-o fracțiune de secundă, apropierea dintre ei se risipi.

Un cinism rece sclipi în ochii lui Byrne.

– Bani. Vrei să le ceri *fraților* tăi bogați să te finanțeze, așa e?

Alec se încordă.

– Chiar am nevoie de bani, dar nu îi vreau de la nici unul din voi.

Când Draker pufni, Alec se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre ei.

– Când am aflat de legătura mea cu Prinny, am căutat informații despre ceilalți bastarzi ai lui. Am aflat că noi suntem singurii care nu au profitat de această legătură. Se uită către Draker. Tu ai fost izolat de societate de când i-ai alungat pe prinț și pe mama ta de pe proprietatea de la Castlemaine. Alec se întoarse către Byrne. Iar Prinny a refuzat să recunoască legătura cu tine. Când ești la club, cinezi cu duci care, deși îți spun Bonnie Byrne în față, pe la spate îți zic Byrne Bastardul, fiul curvei irlandeze.

– Asta doar dacă vor să le fie tăiate limbile, izbucni Byrne.

Alec ridică din umeri când îi auzi amenințarea.

– Și, așa cum ați ghicit, eu n-am nici un ban. Contele a cheltuit întreaga avere a mamei mele.

În ultimele sale zile, bătrânul investise în afaceri riscante, și așa s-au dus banii familiei care nu fuseseră furați de majordomul lui imoral. Din acest motiv și din cauza obsesiei costisitoare a contelui

de a cumpăra leacuri pentru boli imaginare, Alec moștenise o moșie în paragină, însă nici un venit ca să o salveze.

– Fiecăruia dintre noi îi lipsește ceva. Eu nu am bani. Alec îl privi pe Byrne. Tu nu ai un nume legitim. Apoi se uită la Draker. Iar tu nu ești acceptat de societate.

– De ce i-ar păsa lui Draker de societate? întrebă Byrne. Pare destul de mulțumit că stă la Castlemaine.

– Bănuiesc că uneori statutul de paria este un inconvenient.

Deși Draker bombăni, Alec observă că nu neagă acest lucru.

– Nu ești tutorele fetei pe care a avut-o mama ta cu vicontele? Nu se apropie de vârsta măritișului? Poate că nu îți pasă de propria situație, dar pun pariu că îți pasă de situația ei.

– Așa e, bombăni Draker. Sora mea m-a bătut la cap că vrea să aibă un sezon. I-am spus că nu o să funcționeze. Cine să o sponsorizeze? În plus, după toate minciunile pe care le-a împrăștiat mama despre mine, Louisa o să fie pedepsită pentru păcatele mele.

– Dar, dacă nu îi oferi un sezon, cât crezi că o să dureze până când o să fugă cu primul lacheu sau cu un idiot care îi arată afecțiune? întrebă Alec.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Draker scurt.

Alec îl privi pe Byrne.

– Dacă nu are nevoie decât de un sponsor și de invitații, sunt sigur că Byrne știe mulți lorzi care au datorii la el. Prin urmare, ei și soțiile lor vor face ce le vom cere noi.

– Ce le vom cere noi? întrebă Byrne.

– Da, noi. Din cauza tatălui nostru, ne-au fost negate avantajele pe care le au majoritatea familiilor normale: prietenie, loialitate, ajutor necondiționat. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne bucurăm de succes. Înflăcărat de cât de atenți îl ascultau cei doi, Alec continuă: Fiecare dintre noi are ceva de care ceilalți au nevoie, deci vă propun o alianță. Am fi ca o familie. Până la urmă, suntem frați vitregi. Împreună, ne putem schimba viitorul. Ne putem ajuta să obținem tot ce dorim.

Byrne ridică dintr-o sprânceană.

– Și ajungem din nou la ceea ce vrei tu. Dacă ai impresia că o să-ți împrumut bani doar din cauza legăturii comune cu Prinny...

– Nu vreau împrumuturi, replică Alec. Contele m-a lăsat cu niște datorii imense.

– Și totuși, *ceva* vrei de la noi. De vreme ce nu suntem preferații lui Prinny, nu poți spera că o să obținem bani de la el pentru tine.

– În nici un caz, spuse Alec ferm. Nu cred că știe că sunt fiul lui, și prefer ca lucrurile să rămână așa. În plus, nu are destui bani pentru ce am eu nevoie.

Draker îl fixă cu privirea.

– Despre ce sumă e vorba?

– Ca să renovez Edenmore pentru a fi o moșie funcțională și o casă în care se poate locui, în jur de 75 000 de lire. Poate mai mult.

– Ai dreptate, nimeni nu ți-ar împrumuta o asemenea sumă. Mă îndoiesc că ai putea s-o obții la jocurile de noroc.

– Dacă un împrumut m-ar afunda și mai mult, jocurile de noroc m-ar îngropa. Alec puse paharul jos. M-am gândit la asta, și există o singură soluție pentru nevoia mea de fonduri: căsătoria cu o moștenitoare.

– Nu ți-o dau pe Louisa, dacă la asta te gândeai, bombăni Draker.

Alec își dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau o fată proaspăt ieșită de pe băncile școlii! Prefer o femeie matură, care înțelege regulile societății englezești: „Fă ce vrei atât timp cât ești discret. Fă scandal în privat atât timp cât te porți frumos în public. Prefă-te că mariajul înseamnă dragoste, când, de fapt, toți știm că înseamnă bani și funcții".

– Sună destul de cinic, spuse Draker.

– Dintre toți oamenii, tu știi că așa e. Altfel, de ce te-ai ascunde de societate la moșia ta din Hertfordshire?

Când Draker se încruntă, Alec adăugă:

– Nu te învinovățesc. Eu am încercat să scap stând în străinătate în loc să mă întorc aici pentru a cere ce mi se cuvine. Din cauza asta, am pierdut aproape totul. Zâmbi înverșunat. Mi-am învățat lecția. Ca să obții ce vrei, joci după regulile lor, cel puțin în public. Iar eu vreau să renovez Edenmore. Dacă asta înseamnă că trebuie să vânez o avere, precum ceilalți lorzi faliți, atunci asta o să fac.

Draker clătină din cap.

– Orice moștenitoare cu o astfel de avere este înarmată împotriva vânătorilor de bani. Iar dacă ea nu e, atunci tatăl ei sigur o să fie.

– Totuși, bărbatul e un conte, îi spuse Byrne lui Draker. Mulți negustori ar plăti bucuroși ca fiicele lor să devină contese.

– Pentru o sumă așa de mare? Alec se duse să întețească focul. Ce fraier și-ar da prețioasa fată și 75 000 de lire unui lord care vânează averi și care are reputația că-și abandonează familia în favoarea plăcerii? Nu pot să spun adevărul despre perioada în care am stat în străinătate fără să dezvălui adevăratul motiv pentru care m-am înstrăinat de tatăl meu, și nu vreau să fac asta. Privi fix flăcările. Însă zvonurile nu îmi vor reduce șansele dacă îmi ascund sărăcia în timp ce o curtez. Am de gând să mă căsătoresc înainte ca moștenitoarea să afle despre finanțele mele.

Nu avea să repete greșeala bătrânului conte și să îi spună alesei lui că o voia pentru bani. Asta nu i-ar fi adus decât probleme.

Își scutură pantalonii de praf și se uită din nou către cei doi.

– Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să-mi asigur căsătoria înainte ca adevărul despre situația mea să ajungă în Londra. Problema este că nu cunosc pe nimeni. Când am plecat, eram prea tânăr ca să fac parte din societate și nu am la dispoziție prea multe săptămâni ca să aflu cine sunt persoanele importante. Îl fixă cu privirea pe Byrne. Tu te învârți în anumite cercuri, unde se discută probleme financiare în fiecare zi. Ai putea să-mi dai informațiile de care am nevoie.

Byrne avea o privire rece. Draker spuse:

– Cum eu am fost în afara societății jumătate din viață, nu-mi pot imagina cu ce te-aș putea ajuta.

Alec replică plin de îndrăzneală:

– Ai putea să-mi împrumuți o trăsură. Pot obține majoritatea lucrurilor pe credit, dar nu ceva atât de mare.

– Nu ai nici măcar o trăsură? întrebă Byrne neîncrezător.

Alec se încordă. Ura să cerșească.

– Tata a vândut ambele trăsuri odată cu casa din Londra, motiv pentru care locuiesc aici, în hotelul Stephens. Pot să nu dezvălui unde locuiesc, dar lumea o să devină suspicioasă dacă o să tot apar într-o vechitură. Se uită la Draker. Și m-am gândit că din moment ce tu...

– ... nu frecventez înalta societate, continuă Draker. Pot să îți dau o trăsură.

Alec încuviință din cap.

– Îți promit că o să am grijă de ea.

Draker păru mai degrabă amuzat decât insultat.

– Dacă îmi promiți că nu o să legi mulți cai care nu se potrivesc de ea...

– O să mă ajuți? îl întrerupse Alec. O să te alături alianței pe care o propun?

– Presupun că nu-mi poate face nici rău. Mai ales dacă sora mea se alege cu un soț decent. Draker își ridică o sprânceană. Și nu cu un vânător de averi.

Alec zâmbi amar.

– Sper că relațiile moștenitoarei mele vor fi de ajutor.

– Știu pe cineva care s-ar potrivi nevoilor tale, interveni Byrne.

Când Alec se întoarse ca să se uite la el, Byrne ridică din umeri și adăugă:

– Pasionații de jocuri de noroc vorbesc între ei.

Lui Alec i se învolbură sângele în vene.

– Deci o să te alături și tu alianței?

– Frăția Regală. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Byrne. Toate sunt bune și frumoase pentru tine și pentru Draker. În ochii legii, sunteți legitimi. Însă nu puteți face nimic ca să devin și eu legitim ori să recapăt respectul pe care Prinny mi l-a negat mie și mamei mele.

– Însă cu siguranță te putem ajuta să obții *ceva* ce îți dorești. Îți promit că o să câștigi la fel de mult ca și noi din această alianță.

– Chiar asta intenționez să fac. În plus, e posibil să fie amuzant să văd cum dai lovitura chiar sub nasul tatălui nostru.

Pentru prima oară după multe săptămâni, speranța înflori în inima lui Alec.

– Așadar, ne-am înțeles? Ne dăm mâna ca frații ca să obținem tot ce vrem?

– De acord, murmură Draker.

– De acord. Byrne turnă coniac tuturor. Pentru asta, trebuie să ținem un toast. Își ridică paharul. În cinstea Frăției Regale a Bastarzilor și pentru viitoarea lor prosperitate!

Ceilalți doi ridicară paharele.

Băură, după care Alec ridică paharul din nou, cu un zâmbet aspru.

– Și în cinstea lui Prinny, Maiestatea Sa. Să putrezească în iad!

Capitolul 2

Nici o femeie nu poate rezista unui bărbat care o dezbracă din priviri.

Anonim, *Retorica unui crai*

Lui Katherine Merivale nu îi venea să creadă. Se părea că scandaloasa carte a tatălui ei avusese dreptate: un desfrânat cu experiență putea tenta o femeie să păcătuiască doar cu o singură privire. Numai o călugăriță ar fi putut rezista privirii contelui de Iversley, aflat în cealaltă parte a sălii de bal a lui Lady Jenner. Katherine nu fusese niciodată atât de afectată de privirea unui bărbat. Pe de altă parte însă, nici un bărbat nu o mai privise așa până atunci.

Încercă să-l ignore. Însă, oriunde o ducea valsul cu partenerul ei de dans, Sir Sydney Lovelace, putea simți cum privirea albastră a lui Lord Iversley o urmărea, dezbrăcând-o și dezvăluindu-i secretele.

Și nici măcar *nu avea* secrete.

Dacă ar fi crezut bârfele despre el, Lord Iversley cu siguranță avea – zece ani de secrete din aventurile lui sălbatice și nechibzuite în porturi exotice. Fiecare an se reflecta în ochii lui întunecați și captivanți, care promiteau că ar fi putut face orice femeie să tânjească după atingerea lui...

Imaginația i-o luase razna! Până la urmă, ce drept avea contele de Iversley să o dezbrace cu privirea? Nici măcar nu îi fusese prezentat.

După ce se mai învârti de câteva ori în ritmul valsului în sala de bal, ea aruncă o privire în direcția în care lordul încă stătea cu un pahar de șampanie în mână. Lady Jenner era lângă el, aplecându-se în așa fel încât contele avea o vedere generoasă asupra decolteului ei.

Katherine își dădu ochii peste cap. Faptul că Lord Iversley era un diavol chipeș în acea vestă cu dungi albe și în acel costum negru foarte fin nu era un motiv îndeajuns de bun ca femeile să îi dea târcoale.

Nu că lui Katherine i-ar fi păsat cine îi dădea târcoale. Ea îl avea pe Sydney, cel care îi fusese promis. Aproape promis, dacă ar fi reușit să transforme înțelegerea neoficială din copilărie într-una formală și pe viață.

Era adevărat că umerii lui Sydney nu erau la fel de laţi, iar părul lui cădea în bucle aurii clare, nu în valuri negre şi dezordonate.

Îşi înăbuşi un geamăt. Nu se puteau compara. Sydney era întruchiparea rafinamentului unui gentleman. Lord Iversley arăta de-a dreptul periculos, ca pantera închisă pe care ea şi mama ei o văzuseră în acea zi la menajerie. Nici un gentleman adevărat nu avea pielea atât de bronzată, mâini aşa de mari, coapse musculoase, care practic îi ieşeau în evidenţă prin pantaloni...

Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Şi el, şi Lady Jenner o priveau şi vorbeau ceva.

Despre ea? Cu siguranţă că nu. Un bărbat cu experienţa lui vastă şi căruia îi plăcea să trăiască periculos nu i-ar fi făcut curte tocmai ei, dacă se lua după ce scria în acea carte groaznică pe care o găsise ascunsă în camera de studiu a tatălui ei defunct: „Cum sunt o mulţime de văduve şi soţii doritoare, craiul căutător de plăcere ar trebui să evite virginele de viţă nobilă. Seducerea unei inocente aduce cu sine consecinţe care cântăresc mai greu decât plăcerile".

Ea era, cu siguranţă, o virgină de viţă nobilă, iar Lord Iversley îşi dorea genul de plăcere pe care numai femei ca Lady Jenner i-o puteau oferi.

– Kit? spuse Sydney în timp ce o învârti.

Ea îşi luă privirea de la Lord Iversley. Nu ar fi fost minunat dacă Sydney ar fi observat cum contele se uita la ea şi ar fi fost înnebunit de gelozie?

– Da?

– Vii mâine la lectura mea?

Oprindu-şi un oftat, privi faţa pe care o cunoştea la fel de bine ca pe a ei.

– Bineînţeles. Aştept cu nerăbdare.

El îi zâmbi, după care reveni la starea lui obişnuită, detaşată, gândindu-se probabil la o rimă dificilă din cel mai recent poem epic al său. Nu, Sydney nici măcar nu observase privirile contelui.

Iar dacă Sydney nu făcea ceva în curând, mama ei şi-ar fi pus în practică ameninţările. Katherine se îndreptă de spate. Poate că era momentul să forţeze mâna peţitorului ei.

– Aş vrea doar să pot veni şi la lectura de la Argyle Room de luna viitoare.

– De ce nu poţi să vii?

– Nu avem bani să mai stăm prea mult în Londra, asta dacă nu se schimbă ceva în situația noastră.

Oare ce altă aluzie mai clară ar fi putut face?

Încruntat, Sydney se uită la mama lui Katherine.

– Nu puteți folosi fondurile pe care ți le-a lăsat bunicul tău? Ai vorbit cu avocatul?

– A spus că testamentul nu poate fi încălcat. Voi avea acces la avere numai după ce mă căsătoresc.

Din acest motiv, mama ei o înnebunea cu rezolvarea problemei cu privire la viitorul ei.

– Foarte nesăbuit din partea bunicului tău să-ți facă asta.

Lui Katherine însă i se păru înțelept. Având în vedere aventurile clandestine ale tatălui ei și pasiunea mamei de a cheltui bani, moștenirea ar fi dispărut în numai câteva săptămâni. Din păcate, bunicul nu se așteptase ca lui Katherine să îi ia atât de mult până să se căsătorească. Sau ca ginerele lui să moară tânăr și să lase în urmă datorii.

Sydney o învârti sub candelabrele de cristal.

– Poate că ar trebui să vorbesc cu mama, să vă invităm să stați în casa noastră din oraș.

– Nu, nu vrem să deranjăm.

Se rușină când se gândi la mama ei, care s-ar fi plimbat prin casa lui, calculând costul mobilei. O săptămână cu mama ei aproape că l-ar fi pus pe fugă pe Sydney.

– În plus, e posibil să pară lipsit de decență.

– Așa e. Se părea că pentru Sydney problema părea să fi fost lămurită. Ce rochie neobișnuită porți în seara asta!

E bine, schimba subiectul, dar cel puțin îi observase vestimentația atent aleasă.

– Îți place?

– Are o culoare... interesantă.

– M-am gândit că se potrivește pentru balul anual al cireșilor în floare organizat de Lady Jenner.

– Florile de cireș sunt albe.

– Da, dar cireșele sunt roșii.

– Ei bine, rochia ta e cu siguranță roșie. Această nuanță specială este foarte...

„Atractivă? Provocatoare?"

– Îndrăzneață, continuă el. Dar tu mereu poți rochii îndrăznețe.

Îndrăzneț nu definea un lucru bun în vocabularul lui Sydney.

– Nu-ți place, murmură ea.

– Nu am spus asta. De fapt, mă gândeam că această culoare ar fi excelentă pentru personajul Serena din *La Belle Magnifique*.

Katherine îl privi.

– *Curtezana?* Vocea ei se ridică deasupra muzicii. Cea care e atât de țipătoare încât îl face de râs pe rege?

Sydney clipi.

– Nu... Nu vreau să spun că tu... Nu voiam decât să...

– Din acest motiv Serena are părul roșu ca mine? Durerea ei se înteți. Așa mă vezi tu? Țipătoare și...

– Nu, nu pe tine, doar rochia ta. Sydney se albi. Numai culoarea. Vreau să spun că... La naiba, Kit, știi ce vreau să spun. Nu e mai degrabă stacojie? Și cu acea curea aurie... atrage atenția. Mai ales când o porți cu bijuteriile astea aurite.

– Nu-mi permit bijuterii adevărate, Sydney. Cel puțin până când ne căsătorim.

Bărbatul ignoră aluzia.

– Însă tinerele nemăritate nu se îmbracă de obicei atât de îndrăzneț. Poartă perle și rochii albe...

– Care, cu părul și silueta mea, m-ar face să arăt ca o lumânare. Am o culoare de păr îndrăzneață, fie că-mi place sau nu. Dar dacă tot o să ies în evidență cu asta, măcar să le dau oamenilor motiv să se uite la mine.

– Ai putea încerca un turban, sugeră el. Cred că e la modă.

Katherine se îndreptă de spate, simțindu-se jignită.

– Nu o să port turban, nu renunț la bijuteriile mele și nu o să îmbrac rochii urâte.

Panica se citi pe fața lui Sydney. Nu suporta certurile.

– Bineînțeles că nu, nu am zis că ar trebui s-o faci. Vocea lui se schimbă. Știi că eu te consider minunată. Ești muza mea, mereu mă inspiri să îmi îmbunătățesc poeziile.

Și îi dădea idei pentru cele mai nerușinate personaje. Era limpede că planul ei, ca rochia să-l facă pe Sydney s-o vadă ca pe o femeie, eșuase. Oare el nu vedea că ea nu mai era Kit cea băiețoasă din copilărie? Niciodată nu încercase să o sărute. Vorbea ca un petitor, dar

se purta ca un prieten. Deși ea voia să se mărite cu prietenul ei, ar fi fost drăguț dacă măcar o dată ar fi luat-o în brațe și...

– Hai, nu poți să stai supărată pe mine!

Valsul se termină, iar Sydney o conduse de pe ringul de dans cu grația lui obișnuită.

– Știi că nu pot sta fără tine.

– Pentru că sunt muza poeziilor tale, bombăni ea.

– Pentru că ești poezia mea.

Declarația tandră îi alungă furia.

– Ce minunat, Sydney!

El se lumină.

– Așa e, nu crezi? Ce replică bună, trebuie s-o scriu! Începu să caute în buzunare. La naiba, n-am nimic pe care să scriu! Presupun că nu ai hârtie în săculeț.

Amorțită, dădu din cap. Nu avea să îl ducă niciodată pe Sydney în fața altarului. Mama ei urma să o bată la cap cu datoriile pe care le aveau până când se hotăra să se căsătorească cu un vânător de avere doar ca să aibă acces la moștenire și pentru ca surorile ei să nu devină guvernante, iar fratele ei de cinci ani să nu moștenească un conac dărăpănat.

Sydney îi ignora tristețea.

– Nu e nimic. Dacă pot să...

Se opri, obligând-o și pe ea să se oprească. Când îl privi surprinsă, el se uita la ceva dincolo de ea.

– Nu te întoarce acum, contele de Iversley e cu ochii pe noi.

Ea își ascunse zâmbetul.

– Serios?

Îi luase destul de mult lui Sydney să observe.

– Probabil se uită la rochia mea ostentativă.

– Nu am spus niciodată că e ostentativă. În plus, se uită la noi amândoi.

– Da?

Când Sydney îi aruncă o privire, ea adăugă repede:

– De ce s-au uita contele de Iversley la noi amândoi?

– Probabil m-a recunoscut. Am fost la Harrow cu acest diavol împielițat. El și prietenii lui erau sălbatici și nechibzuiți, nu studiau și nu făceau nimic util. Iversley era cel mai rău, încălca toate regulile și nu era pedepsit pentru că era moștenitorul unui conte. Ranchiuna

lui Sydney i se putea citi pe față. Îi spuneam Alexandru cel Mare. Presupun că e în Londra ca să cheltuiască averea pe care i-a lăsat-o tatăl lui.

Ea aruncă din nou o privire către Lord Iversley. Oricine îl putea enerva pe Sydney trebuia să fie, într-adevăr, un diavol împielițat.

Iar el o privea din nou. Dumnezeule, acea privire directă, care îi alunecă pe rochie era scandaloasă, ca o evaluare lentă și tulburătoare, care o lăsă fără aer. Când ochii lui se opriră din nou la chipul ei, o luă amețeala.

El ridică apoi un pahar de șampanie în semn de toast, ca și cum i-ar fi legat un secret. Ca „două ciocârlii care doar ele știu cuvintele cântecului lor", cum spunea versul ei preferat din poeziile lui Sydney.

Roșind, își mută privirea. Trebuia să îl facă pe Sydney să o ceară de soție, nu să se uite la Lord Iversley.

– Ce nemernic!

Sydney o luă de braț.

– Să o luăm în direcția asta înainte să ceară să-i fii prezentată. Nu te vreau aproape de el.

Într-adevăr, era mai bine să nu fie aproape de el. Dacă lordul o putea lăsa fără aer cu o singură privire, își imagina ce putea face dacă se apropia de ea. Probabil i s-ar opri inima. Era clar că bărbatul știa secretele dezvăluite în *Retorica unui crai*.

– În plus, adăugă Sydney, trebuie să vorbim în particular despre ceva.

Inima lui Katherine bătea puternic în timp ce Sydney o trăgea spre ușile dinspre terasă. „Îți mulțumesc, Lord Iversley!" Chiar dacă aluziile ei nu străpunseseră ceața lui Sydney, se părea că gelozie avusese efect.

Era momentul.

Alec privi cum averea lui fermecătoare dispărea cu baronetul blond. Oare Lady Jenner avusese dreptate? Domnișoara Merivale era aproape logodită cu acel bărbat? Byrne nu pomenise nimic despre asta.

Alec își dorise să îi fie prezentată femeia cu părul de foc dinainte să afle cine era. Simpla ei rochie o scotea în evidență. Domnișoara Merivale nu alesese albul virginal. Purta un stacojiu cu un model plin

de viață, asemănător costumelor bogate în nuanțe, pe care Alec le văzuse în Portugalia și în Spania.

În plus, era mica moștenitoare sugerată de Byrne. Cum de era atât de norocos? Sau blestemat. Fiica moșierului era acum singură pe terasă cu acel afurisit de bărbat. Dacă Alec trebuia să aleagă altă moștenitoare, nu avea să fie fericit. Pentru că aceasta deja îl intriga. Celelalte nu reușiseră.

Alec își puse paharul de șampanie pe masă și ieși pe ușile ce dădeau pe terasă, apoi traversă podeaua de marmură până ce zări cuplul. Ascunzându-se după un stâlp, își aprinse un trabuc și încercă să audă conversația. Nu trebui să încerce prea tare.

– Kit, recunoaște, spuse bărbatul timid, ești supărată pentru că nu te-am cerut oficial în căsătorie.

– Nu sunt supărată, răspunse domnișoara Merivale. Sunt sigură că ai motivele tale.

Vocea ei, directă și fermă, însă feminină în același timp, îi plăcu lui Alec la fel de mult ca vorbele ei bine alese. Nu suporta femeile care se pisiceau.

– Chiar am, spuse defensiv partenerul ei. În primul rând, nevralgia mamei a revenit și...

– Să îmi fie cu iertare, Sydney, dar nevralgia mamei tale pare să apară și să dispară când vrea ea. Dacă amâni să mă ceri până când își revine ea, înmormântarea mea o să fie înaintea nunții.

Vorbi atât de încet, încât Alec se strădui să o audă.

– Mama ta nu pare să mă placă.

– Nu e vorba de tine, ci de familia ta. Crede că sunteți...

– Vulgari.

Acel cuvânt șoptit de ea îl făcu pe Alec să se încrunte. Nu îl suporta. Îl auzise de prea multe ori în copilărie.

– Nu chiar vulgari, o corectă Sydney. Însă mama nu a fost niciodată de acord cu prietenia dintre tatăl meu și al tău. Și tu recunoști că moșierul era un om aspru și imoral. Ca să nu mai zic de mama ta, care e...

– Grosolană. Da, sunt perfect conștientă de defectele familiei mele.

În vocea femeii se simțea atâta demnitate rănită, încât Alec tresări.

– Știu ce încerci să spui și nu te învinovățesc că nu vrei să ne căsătorim.

– Nu, nu e asta! Știi că ești singura femeie pentru mine.

Alec se încordă. La naiba! Pentru un moment, crezuse...

– Am nevoie doar de puțin timp să o conving pe mama, continuă Sydney.

– Nu am timp, replică femeia cu regret. Mama m-a avertizat că, dacă nu o să fiu cerută în căsătorie în următoarele două săptămâni, le va spune tuturor că sunt singură și va accepta cea mai bună ofertă pe care o s-o primească înainte să plecăm în Cornwall.

Alec ascultă cu atenție.

– Nu poate să facă asta! protestă Sydney.

– Bineînțeles că nu poate. Știe că nu aș fi niciodată de acord cu o asemenea uneltire barbară. Dar, până când nu o să accept, viața de acasă va fi oribilă, și chiar avem nevoie de bani.

– Știu, oftă Sydney. Atunci dă-mi două săptămâni ca s-o conving pe mama. Dacă nu reușesc, tot o să te cer în căsătorie.

Alec își dădu ochii peste cap. „Cere-o în căsătorie și termină cu asta sau lasă pe altcineva să-și încerce norocul!"

– Ce ar putea schimba două săptămâni? întrebă femeia încet.

Era deșteaptă.

– La naiba, Kit, ce vrei de la mine? întrebă Sydney plin de amărăciune. Poate că tu ești cea care s-a răzgândit și vrei să te căsătorești cu un bărbat mai incitant decât un poet tăcut.

– De exemplu, cu cine?

– De exemplu, cu Iversley, care se tot holba la tine.

Alec mușcă din trabuc ca să nu izbucnească în râs. Ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru că îl mâhnise pe acel individ, însă orice bărbat care își lăsa mama să îi conducă viața atrăgea singur nefericirea în viața lui.

– Doar pentru că s-a uitat... spuse ea.

– Și tu te-ai uitat la el. A ridicat paharul în cinstea ta. În fața tuturor.

– De unde știi că nu era un toast în cinstea ta? Tu ești amicul lui de la școală.

Alec se încruntă. Îl știa pe Sydney de la Harrow?

– Nu am fost niciodată amicul lui, nu avea de ce să închine în cinstea mea. Și asta o știi și tu, altfel nu ai fi roșit atât de tare.

– Cum altfel să reacționez când un bărbat *sălbatic și nechibzuit* se uită la mine?

Alec căzu pe gânduri. Nu era la Harrow un tont care făcea versuri și îl privea mereu cu dispreț? Ba da, Sydney Lovelace, moștenitorul unui baronet și băiatul mamei.

– Nu trebuia să-l încurajezi, mormăi Lovelace.

– Mă îndoiesc că un astfel de bărbat are nevoie de încurajări. Oamenii ca el consideră că e misiunea lor să corupă tot ce poartă fustă. Așa era și tata.

Dumnezeule, femeia era sinceră! Dar cel puțin înțelegea ipocriziile societății, un alt punct în favoarea ei.

– Sincer, Kit, replică Lovelace, uneori știi mai multe decât ar trebui să știe o tânără respectabilă despre astfel de lucruri.

– Acum ajungem la esența problemei... Cât de mult seamăn cu imoralul meu tată, spuse ea amar. Poate că ai dreptate. Pentru că vreau să aflu și mai multe despre *astfel de lucruri.*

Lui Alec, acea conversație i se părea din ce în ce mai fascinantă.

– Dumnezeule, ce vrei să spui?

„Că vrea să îi arăți acele lucruri, tontule! Atunci nu va mai trebui să o acuzi că flirtează cu străini."

– Spun că vreau să știu ce simți pentru mine, răspunse domnișoara Merivale.

– Dar știi. Ești singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc. Îți dedic o poezie mâine, la lectură. Ce vrei mai mult?

Acel bărbat era greu de cap. Dacă asta era concurența lui, Alec urma să se căsătorească cu ea într-o săptămână.

– Am nevoie de mai mult de un poem de la tine! Vocea ei deveni joasă și stăruitoare. Pentru numele lui Dumnezeu, am 22 de ani și nu am fost niciodată sărutată!

– Katherine!

Șocul lui Sydney îl făcu pe Alec să clatine din cap. Era important să respecți regulile, dar în particular...

– Suntem ca și logodiți, continuă domnișoara Merivale, iar oamenii logodiți se sărută uneori. Chiar și cei respectabili.

– Da, dar... eu nu m-aș purta niciodată cu atâta lipsă de respect. Și sunt sigur că nici tu nu ți-ai dori asta.

– Ai fi surprins, șopti ea.

Alec se abținu să nu râdă. Cuprins de dorința de a vedea, nu doar de a auzi acea conversație fascinantă, ieși puțin din spatele stâlpului. Lovelace avea o expresie panicată, însă domnișoara Merivale stătea dreaptă, cu obrajii înroșiți și cu o expresie care îl implora.

Lovelace era ori prost, ori orb, ori nebun. Ce bărbat în toate mințile ar fi putut rezista unei asemenea femei? Oare exista altă femeie? Lovelace nu părea însă genul.

– Îți jur că nu știu ce te-a apucat, spuse Sydney. Este vorba de Iversley, nu-i așa? Din cauza lui ești confuză și te gândești la lucruri la care nu ar trebui. Cu toastul și flirtul lui...

– Nu are legătură cu el! strigă femeia. Nici măcar nu îl cunosc. Dar pun pariu că m-ar săruta dacă i-aș cere-o!

După ce spuse aceste cuvinte, își puse mâna la gură îngrozită.

Însă era prea târziu, se gândi Alec. „Ai rănit mândria amărâtului. Nici măcar un bărbat ca Lovelace nu o să accepte asta."

Lovelace se îndreptă rigid.

– Dacă ăsta e genul de comportament nechibzuit pe care îl cauți, poate că nu aș fi soțul potrivit pentru tine. Dar, dacă vrei un bărbat care vede dincolo de superficialitatea fizicului și care te adoră pentru istețime și comportamentul responsabil, știi unde să mă găsești.

Lovelace se întoarse pe călcâie și intră din nou în sala de bal.

Domnișoara Merivale rămase în urmă.

Alec păși din umbră.

– Domnișoară Merivale, se întâmplă să ai dreptate. Cu siguranță, te-aș săruta dacă mi-ai cere-o.

Capitolul 3

Uneori, comportamentul respectabil din public al unei femei nu face decât să ascundă setea ei pentru pasiune.

Anonim, *Retorica unui crai*

Lui Katherine nu-i venea să creadă. Ce căuta Lord Iversley pe terasă? Era destul de neplăcut că tocmai se certase groaznic cu Sydney,

dar să existe un martor la umilința ei... Dacă ascultase toată conversația?

– De când stai acolo? se bâlbâi ea.

– De destul timp.

Lumina lunii strălucea pe trăsăturile lui chipeșe, în timp ce el o fixa cu o privire de prădător.

Ce ochi incredibili avea! Direcți, intenși și de un albastru nepământean. Deși nu putea să aibă mai mult de 27 de ani, ochii lui spuneau că știau secrete despre viață și despre lume dincolo de orizontul ei. Poate chiar și despre ea, în funcție de cât de mult auzise.

Katherine se simți umilită.

– De ce ne spionezi?

El își aruncă trabucul pe jos și îl stinse cu piciorul.

– Am ieșit doar ca să fumez.

– Nu e politicos să asculți conversațiile altor oameni.

– E la fel de politicos ca atunci când vorbești despre alții pe la spatele lor. Nu știam că sunt chiar un ticălos.

Fața îi luă foc. Se simțea oribil.

– Nu am vrut să... este... Dumnezeule, probabil crezi că suntem groaznici!

– Nu m-a deranjat. Mai ales după ce ți-am auzit rugămintea.

Vocea lui joasă și zâmbetul provocator îi dădură fiori de plăcere.

– Rugămintea mea?

– Ai 22 de ani și nu ai fost sărutată niciodată. Eu sunt pregătit să-ți îndeplinesc dorința. Așa cum ai spus că aș face-o.

O străbătu un fior, dar îl ignoră. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie curtată de un asemenea bărbat. Mai ales când singurul lui scop era seducția. Poate că Sydney avea dreptate în privința rochiei. Poate că lordul își făcuse o idee greșită despre castitatea ei. Dacă nu era atentă, îl putea pierde și pe Sydney și și-ar pierde și virtutea.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, lord, dar nu mă cobor într-atât încât să implor un străin să mă sărute.

– Nu sunt chiar un străin. Păși spre ea cu grația leneșă a unui tigru. Am aflat destul de multe despre tine în ultimele zece minute.

Se opri la doar câțiva centimetri distanță.

– Ești directă, practică și...

– Doritoare? Nu de asta ești aici? Pentru că i-am cerut lui Sir Sydney un sărut, iar tu ai auzit?

Ochii lui o răvășeau.

– Eu aș spune că ești curajoasă. Și sinceră. Îți urmărești scopul fără scuze. Admir trăsătura asta la oricine, dar mai ales la o femeie.

– De ce mai ales la o femeie?

O umbră îi eclipsă zâmbetul îndrăzneț.

– Pentru că femeile sunt învățate prea des să facă tot ce li se spune fără să pună întrebări. Iar acest lucru nu e înțelept pentru nimeni.

– Ciudat sfat venind de la un bărbat care abordează o tânără singură.

Zâmbetul îndrăzneț reveni.

– Nu te abordez. Doar confirm ceea ce ai afirmat deja, că te-aș săruta dacă mi-ai cere-o.

Privirea lui i se plimbă ușor pe gât, către sâni, apoi spre stomac și mai jos. Îndrăzneață și seducătoare, o ardea oriunde o atingea.

– Crede-mă, dacă aș fi fost în locul lui Lovelace, nu ar fi trebuit să-mi ceri nimic.

În ciuda bătăilor inimii care îi răsunau în urechi, încercă să pară relaxată și rafinată.

– Nu am nici o îndoială în privința asta, ținând cont de ce am auzit despre tine.

Ochii lui se micșorară.

– Adică?

– Sunt sigură că știi povestea. Tânărul lord iresponsabil se poartă urât, e trimis în străinătate ca să stea departe de probleme și se plimbă pe tot continentul până când tatăl lui moare. Apoi lordul – mai în vârstă, dar nu mai înțelept – se întoarce acasă, ca să vadă ce haos poate să provoace aici.

Amuzamentul îi strălucea în ochi.

– Ce inteligent din partea ta să îmi reduci viața la un clișeu!

– Cât de nechibzuit din partea ta să-l transformi într-unul.

Amuzamentul dispăru.

– Așadar, crezi ce se spune despre mine?

– Comportamentul tău confirmă asta.

Se apropie de ea, până când ea îi privi direct obrajii sculptați și sprâncenele care îi dădeau o înfățișare sălbatică.

– Iar eu credeam că îi poți oferi unui bărbat prezumția de nevinovăție. Lui Lovelace i-ai oferit-o din plin.

Katherine se înroși.

– Știu că, în ciuda tuturor defectelor lui, Sydney ține foarte mult la mine.

– Dar nu destul ca să te sărute când îi ceri asta.

– Nu înțelegi...

– Ba da. E prea laș ca să își înfrunte mama, așa că dă vina pe tine și pe familia ta pentru lipsurile lui. Se apropie de ea și îi șopti: Dar eu nu sunt un laș și, în plus, obțin ce vreau, Katherine.

Ca însuși Alexandru cel Mare, care cucerise nu numai Asia, ci și mai multe femei. Oare de ce vocea lui aspră făcea ca numele ei să sune la fel de exotic ca al Cleopatrei?

– De unde îmi știi numele?

– Pe lângă faptul că Lovelace l-a folosit, am întrebat-o pe Lady Jenner de tine.

Fu cuprinsă de entuziasm. Nici un bărbat nu se mai interesase de ea. E adevărat că abia ieșise în societate, dar tot era flatant.

Probabil tocmai de asta o spusese. Ea miji ochii.

– Nu ar trebui să-mi spui Katherine. Nu e potrivit.

– Preferi Kit? Nu cred că ți se potrivește la fel de bine.

Se pricepea foarte bine la jocul ăsta. Probabil la 12 ani memorase *Retorica unui crai*. Complimentele lui îi răvășeau gândurile tocmai când gândirea rațională era crucială.

Se forță să pară neafectată.

– Prefer domnișoara Merivale. De fapt, până când nu suntem prezentați oficial, nu ar trebui să-mi vorbești.

El râse.

– Nu ești cam strictă în ceea ce privește decența unei femei necăsătorite, care în urmă cu numai câteva clipe își dorea un sărut în lumina lunii?

Ea își ridică bărbia.

– Eu și Sydney suntem aproape logodiți.

– Și se pare că vrea să țină lucrurile așa pentru totdeauna.

Deși asta era și părerea ei, nu suporta să i-o audă un pierde-vară care trăgea cu urechea.

– Nu știi nimic despre el. E un poet împlinit, respectat pentru versurile lui, un bărbat mai bun decât tine, cu tot cu titlul tău.

– Nu am nici o îndoială. Dar el nu o să te sărute, iar eu o s-o fac.

O prinse de cureaua aurie și o trase spre el.

Pulsul ei dansă frenetic.

– Nu vreau să mă săruți, protestă ea slab.

El îi aruncă un zâmbet în derâdere.

– Nu? Atunci de ce mai ești aici și nu ai fugit înăuntru, ca să fii alături de peținorul tău lipsit de vlagă?

Nu era de mirare că îi lăsase impresia asta. Luându-l prin surprindere, își eliberă cureaua, după care se îndreptă repede spre ușa terasei.

Reuși să facă numai câțiva pași, când el o prinse de cot.

– Hai, nu pleca! Nu te vede nimeni dacă încalci o regulă sau două.

O străbătu un fior când el își plimbă mâna pe brațul ei gol ca să o ia de mână. Ce simțea trebuia să fie teamă. De ce nu se opusese când el o trăsese ca să stea între el și balustradă?

Pentru că uneori se sătura să tot fie responsabilă. De la moartea bunicului, ea fusese cea care supraveghea servitorii, vorbea cu negustorii și își educa frații.

Chiar și așa, nu trebuia să uite lecția zilnică pe care o învățase din comportamentul părinților ei: nechibzuința ducea la ruină.

– Sydney spune că te pricepi la încălcarea regulilor.

– Tot el spune că nu ar trebui să fii sărutată. Dar ai nevoie de asta.

Contele își puse mâinile pe marmură, de o parte și de alta, ca să fie prinsă în brațele lui.

– De ce nu profiți de un bărbat care vrea să-ți împlinească dorința?

Cât de inteligent din partea lui să facă să pară că, de fapt, *ea* profita de *el!*

– Nu vreau să deranjez, spuse ea sarcastic. Sunt sigură că ești prea ocupat cu toate femeile ca Lady Jenner, ca să mai ai timp pentru una ca mine.

– Cel puțin, nu sunt ocupat să îi cânt în strună mamei mele.

Replica asta o duru, mai ales că reflecta cele mai adânci frici ale ei. Înghiți în sec.

– Sydney o să mă sărute la momentul potrivit.

Contele nu păru convins.

– Să spunem că, în cele din urmă, o s-o facă. Respirația lui caldă îi mângâia obrajii. Poate în noaptea nunții, dacă o să vină vreodată.

Asta nu înseamnă că nu te pot săruta în seara asta... ca să poți face comparație în viitor.

– De ce aș vrea asta?

– Pentru ca, atunci când o să fii prinsă într-un mariaj foarte plictisitor cu foarte plictisitorul tău Sydney, să știi exact ce pierzi.

– Și presupun că tu îmi poți arăta asta.

– Cu siguranță.

– Spune-mi, te rog, majoritatea femeilor îți consideră aroganța atrăgătoare?

Îi aruncă un zâmbet trist.

– Nu am încercat asta cu nimeni altcineva în afară de tine.

– Am mari îndoieli în privința asta.

Când ochii lui se întunecară, ea adăugă:

– Am auzit că ai foarte multă experiență cu femeile. Nu ai nevoie de mine ca să mă adaugi pe listă.

– Dar tu ai nevoie de mine ca să mă adaugi pe lista ta. Pentru că, dacă stai după Sydney, e posibil să aștepți o viață întreagă.

Adevărul acelei afirmații o lăsă fără cuvinte. Și așa rămase până când Lord Iversley își coborî capul.

Era adevărat că el îi dădu destul timp să protesteze. Preț de o clipă lungă, buzele lui rămaseră la distanță de doar o respirație de-ale ei. Pentru că ea nu făcu nimic, el consideră că primise acordul ei. Și chiar așa era. Katherine ardea de curiozitate.

Însă, în clipa în care buzele lor se întâlniră, ea știu de ce curiozitatea era atât de periculoasă. Deși mintea îi era revoltată, corpul ei se lăsă pradă clipei, exact cum ar fi făcut desfrânata nerușinată din ochii lui Sydney.

Apoi contele își lipi buzele de ale ei, iar Sydney deveni lipsit de importanță. El niciodată nu mirosise a fum și a secrete și, cu siguranță, nu îi făcuse pulsul s-o ia razna decât în visele ei.

Acum visele ei nu aveau să mai fie niciodată la fel. Dar cum ar fi putut să știe că un sărut putea fi atât de delicios, chiar și cu bărbatul nepotrivit? Iar Lord Iversley era cu siguranță bărbatul nepotrivit. Păcat însă că săruta incredibil, buzele lui plimbându-se peste ale ei ușor, subtil...

Katherine se dădu la o parte. Cum de îl lăsase să meargă așa departe?

– Destul! Mi-ai arătat ce înseamnă un sărut. Acum dă-mi drumul!

El îi prinse bărbia cu două degete și îi îndreptă fața către a lui.

– Dar un sărut înseamnă mai mult decât atât. Mult mai mult.

– Cum este posibil? spuse ea, apoi se blestemă că pusese acea întrebare.

Privirea lui o ardea în timp ce se plimba peste obrajii ei roșii și peste bărbia tremurândă. Când îi ajunse la gură, un foc începuse să ardă în ea.

– Pot să-ți arăt dacă vrei.

Dacă era mai mult, poate că ar fi trebuit să vadă despre ce era vorba, ca să nu pară total lipsită de experiență când Sydney avea să o sărute, în sfârșit.

– Presupun că poți să îmi arăți, dar numai pentru o clipă, adăugă ea repede.

Cu un zâmbet, el îi mângâie senzual buza de jos cu degetul mare.

– Ce buze dulci ai! Lasă-mă înăuntru.

Înăuntru? Înainte să pună întrebări, el se aplecă să o sărute din nou, dar de data asta îi apăsă bărbia cu degetul mare, îndemnând-o să deschidă gura. Apoi limba lui alunecă în gura ei.

„Oh, *înăuntru!* Deci asta a vrut să spună. Cât de... ciudat. Și fierbinte. Îndrăzneț, și captivant, și..."

Limba lui se retrase, doar ca apoi să intre din nou. Repetă mișcarea intimă până când ea deveni prea tulburată ca să mai gândească, prea amețită ca să mai stea în picioare. Se prinse strâns de umerii lui.

Cu un geamăt, el se lipi de ea. Brațul lui o prinse de talie, lipind-o de el de la sâni până la coapse, aprinzând focul acolo unde corpul lui îl atingea pe al ei.

Dumnezeule, nu crezuse că un sărut putea fi atât de minunat! Și nechibzuit. Orice lucru atât de intens și de plăcut trebuia să fie nechibzuit. Trebuia să-l oprească.

În schimb, se prinse și mai strâns de gâtul lui, savurând fiecare clipă a sărutului. Și dură precum un ospăț de senzații care îi depășeau experiența. Mirosea fumul din respirația lui, gusta dulceața șampaniei de pe limbă, simțea cum umerii i se încordau sub degetele ei în timp ce sărutul lui devenea mai dur, mai rapid, mai sălbatic, până

când capul ei pluti, iar corpul i se mișcă odată cu trupul lui subțire și tare, așa cum își imaginase că ar face Sydney dacă...

„Sydney! Dumnezeule!"

Împingându-l pe conte, opri sărutul. Pentru o clipă, amândoi se priviră, respirând prea greu pentru decorul în care se aflau.

Cumva, reuși să-și recapete vocea.

– Mulțumesc. A fost o lecție iluminatoare. Acum te rog să mă scuzi.

Inima îi bătea cu putere și vru să plece înainte să-și piardă controlul de tot. Însă acea mână blestemată o îmbie încă o dată să rămână. Ea îl privi.

– Trebuie să-mi dai drumul până când nu vine mama să mă caute.

Sau, și mai rău, până când Sydney avea să-i descopere împreună.

Tonul ei impunător îl făcu să zâmbească.

– Trebuie?

Panica i se învolbură în piept.

– Te rog!

Zâmbetul lui dispăru. O privi cu atenție.

– Te temi să continui lecția, draga mea?

Întrebarea o lăsă fără cuvinte. Presupusese că era doar un moft de-al lui, dar dacă voia să spună mai mult...

Nu, era absurd. Contele de Iversley putea avea orice femeie și-ar fi dorit, nu avea nevoie să seducă o virgină. Iar dacă era într-adevăr atât de sălbatic și de nechibzuit pe cât spunea toată lumea, atunci cu siguranță nu voia să se așeze la casa lui, să aibă o soție.

– Lecția s-a terminat, spuse ea ferm.

– Cu siguranță e o lecție care merită repetată.

– Cu siguranță nu, Lord Iversley.

Pentru prima oară în acea seară, furia îi întunecă trăsăturile.

– Spune-mi Alec, nu Lord Iversley. Vreau să te gândești la mine doar ca la Alec. O trase mai aproape. Iar Alec e pregătit să repete lecția sărutului.

– Nu, nu putem face asta. Clătină din cap și se împotrivi. Trebuie să plec, Alec. Te rog!

O licărire periculoasă apăru în ochii lui. Apoi dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet în care nu avea încredere totală.

– Foarte bine. Pentru moment. Îi dădu drumul la braț. Dar te avertizez: nu e ultima oară când o să mă vezi.

– Trebuie să fie, protestă ea. Mă căsătoresc cu Sydney.

– Da?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, simpla lor existență punându-i sub semnul întrebării toate planurile de viitor.

– Da, așa că îți sugerez să mă lași în pace de acum încolo.

Când se întoarse și intră în sala de bal, se auzi șoptind:

– Slabe șanse să se întâmple asta, dragă Katherine.

Capitolul 4

O femeie e ca o cutie încuiată. Dacă dai buzna, riști să o distrugi. Un bărbat înțelept găsește cheia.

Anonim, *Retorica unui crai*

Încântat de triumful lui, Alec o privi cum pleca, rochia ei strălucitoare scoțându-i în evidență fiecare unduire a șoldurilor. Priveliștea îi făcea sângele să îi pulseze în tâmple.

Acum nu voia doar să se căsătorească cu ea, ci și să se culce cu ea. Cât mai curând posibil.

Voia s-o guste din nou, să îi exploreze părul cu mâinile. Să o așeze pe pat și să o dezbrace. Să descopere dacă pielea îi era la fel de lăptoasă și de imaculată sub rochia exotică precum era pe gât și în zona decolteului. Sau dacă pistruii neastâmpărați împrăștiați pe nas apăreau și pe talia ei subțire sau pe picioarele lungi.

„Atenție, omule, amintește-ți regulile! Nu te lăsa condus de dorință. O să fie a ta destul de repede."

Da, avea să fie a lui. Katherine nu-și dăduse seama de asta, dar îi dezvăluise un secret datorită căruia o putea seduce. Sub decență și bun-simț, se afla o pasiune sălbatică, ținută cu greu în frâu de dojenile lui Lovelace și de felul în care fusese crescută.

Alec înțelegea foarte bine cum era să îți dorești să scapi din strânsoare. Spre deosebire de Lovelace, el era dispus să o elibereze

și să alerge cu ea când erau singuri, asta era portița către inima ea. Alec dresase destui cai ca să știe că nu poți ține prea mult o iapă sălbatică în captivitate. Katherine trebuia să se dezlănțuie, iar el era cel care avea să o elibereze pe pășune.

Dar urma să fie *numai* pe pășunea lui.

Zâmbind plin de el, se întoarse în sala de bal. Poate că avea să o invite la dans. Asta menținea tensiunea.

Alec simți că se apropia cineva, când îl văzu pe Gavin Byrne cu un pahar de șampanie în mână, cercetând mulțimea. Alec ridică dintr-o sprânceană.

– Mă verifici?

– Mă asiguram că Eleanor a invitat-o pe mica noastră moștenitoare, așa cum a promis.

– Lady Jenner a fost de mare ajutor. Chiar mai mult decât ar fi vrut.

Byrne zâmbi.

– Ți-a făcut avansuri? Când Alec păru surprins, Byrne adăugă: Nu-mi fac iluzii în ceea ce o privește pe actuala mea amantă. Are un apetit crescut și nu mă deranjează dacă încearcă să se satură. Nici eu nu îi sunt fidel.

– Presupun că nu ar trebui să mă mire, replică Alec rigid.

Byrne râse.

– Viața ta în străinătate nu a fost atât de sălbatică și de nechibzuită cum spun oamenii, nu-i așa?

Alec îl străfulgeră cu o privire.

– De ce spui asta?

– M-am informat. Byrne învârti șampania în pahar. Am descoperit că fratele meu mai mic este mai interesant decât credeam. De ce nu ne-ai spus că tu ești Alexander Black, cel care poate călări la galop, iar în același timp poate face o gaură printr-o prună de la o distanță de o sută de pași?

Alec își mută privirea.

– Mai degrabă printr-un pepene galben. Obiectul se micșorează cu fiecare nouă poveste. În curând, o să trag într-o sămânță de muștar.

– Tot e impresionant.

– Un șiretlic, nimic mai mult.

– Poate, dar nu e o abilitate obișnuită pentru un lord. Ai învățat să faci asta în străinătate?

– Să zicem că așa e.

După ce unchiul lui Alec îl văzuse perfecționându-și călăritul după ce învățase diverse mișcări de la nomazi, îi ordonă să prezinte regulat un spectacol în fața prietenilor lui. Alec fusese de acord, preferând călăritul în defavoarea altor sarcini.

Asta până când, la 19 ani, aflase ce le spusese unchiul lui prietenilor săi – că Alec era bastardul unui țigan, ceea ce explica abilitatea lui legată de cai și exilul în Portugalia. Dintre toate minciunile pe care unchiul lui le-ar fi putut spune, era ironic că o alesese pe cea care era cel mai aproape de adevăr.

În acea zi, Alec părăsi casa unchiului său, iar *tatăl* lui nu-i mai dădu alocația, pentru a-l obliga să se întoarcă în cușca pe care i-o alesese cu grijă. Însă Alec se săturase deja de cuști.

– Cum ai aflat despre abilitățile mele la călărit? întrebă Alec.

– Am vorbit cu proprietarul hotelului Stephens. A spus că i-ai salvat viața când era în cavalerie. A zis că nu ar fi scăpat de sabia unui francez dacă nu l-ai fi învățat să călărească la fel ca tine.

– Exagerează.

– Nu cred. Altfel, nu ți-ar fi oferit cazare gratuită. În plus, deja auzisem de curajosul Alexander Black. Ești o legendă în cercurile iubitorilor de cai.

– Tu nu te învârți în aceste cercuri.

– Cine crezi că finanțează pariurile din Derby? Byrne sorbi cu nesaț din șampanie. E adevărat că Wellesley te-a angajat să predai cavaleriei engleze după ce te-a văzut antrenând recruți portughezi?

Alec ridică din umeri.

– Mi-a plăcut munca și trebuia să-mi câștig traiul.

– Ai fi putut profita de statutul tău de lord.

– Să-mi folosesc titlul ca să obțin credit? Sau ca să câștig invitații în casele unor oameni precum tatăl meu? Nu, mulțumesc. Am preferat să lucrez cu caii. Și câștigam destul ca să mă întrețin.

Byrne se uită la Alec.

– Dar pun pariu că nu câștigai suficient ca să-ți permiți hainele fine pe care le porți acum.

– Ai fi uimit cât de ușor poate un conte să obțină credit la cei mai buni croitori atunci când nimeni nu știe că e falit.

– Credeam că nu vrei să-ți mărești datoriile.

– Nu pot cuceri o moștenitoare dacă am haine jerpelite, nu-i așa?

– Așa e. Trimite-mi facturile pentru croitor.

Alec se încordă.

– Ți-am spus că nu vreau banii tăi.

– Poți să mi-i dai înapoi după ce te căsătorești. Dacă nu o să dureze prea mult.

Pe Alec îl trecu un fior. Ar fi preferat să fie dator unui croitor decât fratelui său vitreg machiavelic. Pe de altă parte, nu avea nevoie ca alți străini să îl preseze.

– Foarte bine, spuse el. Îți accept oferta generoasă.

Byrne râse.

– Chiar urăști asta, nu-i așa?

– Să cerșesc? Să accept actele de caritate? Nu suport!

Dar ura și faptul că toți arendașii din Edenmore stăteau în case cu acoperișuri găurite și ferestre sparte, doar pentru că *tatăl* lui nu mai avea bani pentru întreținerea moșiei. Iar grajdurile, care în trecut aveau cei buni cai din Anglia, mai adăposteau două mârțoage și un cal pentru transport. Chiar și pădurea din sud fusese prădată de braconieri, iar el, un băiat singur, dar cu inițiativă, nu putea să prindă nici măcar un iepure cu...

Nu, nu trebuia să devină sentimental. În privința asta greșise mama lui, care își dorise afecțiunea pe care soțul ei nu i-o oferise și devenise victima perfectă a farmecelor prințului. Alec nu avea să fie la fel de nesăbuit. Înțelesese regulile pe care mama lui nu le pricepuse și voia să le respecte. Dar, când avea să își pună la punct moșia, intenționa să spună înaltei societăți să putrezească în iad.

– Exact asta merit pentru că nu mi-am făcut datoria atâta timp. Apropo, de ce nu mi-ai spus că domnișoara Merivale este aproape logodită?

– Nu e ceva ce merită pomenit. Societatea a așteptat ani întregi anunțul logodnei lor. Bărbatul acela nu are cum să fie interesat de ea cu adevărat.

– E posibil să ai dreptate.

Privirea lui Alec se opri asupra lui Katherine. Probabil se împăcase cu pețitorul ei poet, pentru că acum vorbeau cu doamna Merivale.

– Nu pare să o dorească îndeajuns de mult cât să rezolve problema. Și nu cred că are nevoie de banii ei.

– Deloc. Câștigă cel puțin 20 000 de lire pe an. Deși am dubii că există vreun bărbat care să refuze să i se dea 100 000 de lire.

Alec îl privi atent.

– Ești sigur că e atât de mult? Domnișoara Merivale nu se poartă ca o moștenitoare, iar Lady Jenner spune că moșierul le-a lăsat doar o proprietate mică.

– Nici măcar Eleanor nu știe că domnișoara Merivale va moșteni o avere de la bunicul ei când se va căsători.

– Ai crede că doamna Merivale ar vrea să spună asta în gura mare.

– Și-a pus speranțele în Lovelace. De ce să apeleze la vânătorii de avere când are deja un pețitor bogat la îndemână?

– Așadar, mama ei e de partea lui Lovelace.

– Crede-mă, ar primi cu brațele deschise orice gentleman prezentabil. Deși cred că preferă unul bogat, care nu va avea nevoie de averea fiicei ei pentru mai mult decât plata datoriilor moșierului.

– Mai ales datoria față de tine.

Byrne ridică din umeri.

– Nu e vina mea că Merivale nu știa să joace. Sau că a murit înainte să pună mâna pe averea fiicei lui ca să mă plătească.

– Iar din moment ce Lovelace tot amână cererea în căsătorie, te-ai gândit să mă bagi pe mine în joc ca să înclini balanța spre tine.

Byrne zâmbi.

– Nu strică să fiți doi pețitori. Chiar dacă nu o cucerești, e posibil să-l faci pe Sir Sydney să o ceară mai repede. Pentru mine, rezultatul este același. Domnișoara Merivale pune mâna pe avere, mama ei îmi va plăti cele 5 000 de lire pe care mi le datorează și toată lumea e fericită.

– Cu alte cuvinte, nu-ți pasă dacă eu voi fi cel care o seduce atât timp cât tu obții banii.

Byrne își îndepărtă o floare de cireș de pe haină.

– Dacă nu îți place competiția, spune-mi, și o să-ți găsesc altă moștenitoare.

– Nu, zise Alec, fiind surprins de cât de repede răspunse. Nu, o vreau pe ea. Dar nu îmi place să fiu manipulat. De la bun început ai vrut ca eu și Lovelace să devenim rivali, nemernic prefăcut!

– Prefăcut? Nu sunt eu cel care se căsătorește pentru bani sau îi ascunde acest lucru minunatei domnișoare Merivale, nu-i așa?

Alec îl privi.

– De ce să îi spun acum și să distrug totul?

– Pentru că oricum o să afle. Iar când va descoperi că a fost păcălită să renunțe la dragul ei poet pentru un conte sărac a cărui moșie e în paragină, va trebui să plătești.

– Nu se va întâmpla asta dacă am un cuvânt de spus, replică Alec. Nu va avea nici un motiv să se plângă de mariajul nostru, chiar dacă am avere sau nu. Alec avea de gând să se poarte mai frumos cu ea decât se purtase bătrânul conte cu mama lui. Știu cum să fac o femeie fericită.

– Asta datorită desfrâului trăit în străinătate.

Alec ignoră sarcasmul lui Byrne.

– E adevărat că taberele militare oferă puține astfel de ocazii, dar am avut destule femei.

Ocazionala servitoare din tabără, soția plictisită a unui ofițer și, pentru scurt timp, o amantă portugheză.

– Ai de gând să-i spui domnișoarei Merivale ce ai făcut, de fapt, în străinătate?

– Să-i explic de ce moștenitorul unui conte a considerat că trebuie să se descurce singur? Nu prea cred. Va trebui să mă accepte așa cum sunt.

– Ceri destul de mult, spuse Byrne în timp ce îl tachina cu privirea. Mai ales când în joc e Lovelace, gentlemanul suprem. Și dacă e îndrăgostită de el...

– Nu este. „Altfel, nu m-ar fi sărutat niciodată cu atâta entuziasm." Crezi că n-am șanse, dar o să vezi că o s-o fur pe tânără de sub nasul lui Lovelace înainte să-și dea seama ce s-a întâmplat. O să-i pun lanțul în jurul gâtului atât de lejer, încât o să-și dea seama că a fost prinsă numai când va merge la pas. Alec se uită prin sala de bal. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să găsesc pe cineva care să mă prezinte oficial viitoarei mele soții.

Era timpul să urmeze regulile. Asta, până când putea să rămână din nou singur cu ea.

Katherine trebuia să fie ușurată că Sydney îi iertase *ieșirea,* așa cum o denumise el, și reveniseră la comportamentul lor obișnuit.

Păcat că ea nu putea face la fel. Gândurile îi tot zburau la sărutul lui Lord Iversley, surprinzător de tandru, apoi fierbinte, apoi...

De ce nu putea să-l uite? Fusese o experiență interesantă, atâta tot. Gustase pasiunea și fusese îndeajuns. Trebuia să fie suficient, doar se căsătorea cu Sydney.

– Draga mea, mergem să vizităm sala de jocuri de cărți? întrebă Sydney, întinzându-i brațul, ca un gentleman adevărat.

Nu semăna deloc cu un anumit conte care o lipise de balustrada de marmură și își permisese libertăți cu gura lui, și mâinile, și...

La naiba cu el!

– Da, ar fi minunat.

Mama ei însă îi întrerupse.

– Este frumos din partea ta, Sir Sydney, să îi acorzi atâta atenție lui Katherine, dar trebuie să-i permiți să vorbească și cu alți admiratori. Voi doi nu sunteți promiși oficial unul celuilalt.

Katherine își dori să o înghită pământul. Mama ei era la fel de subtilă ca un topor.

– Mamă, știi foarte bine că nu am alți admiratori.

– Prostii, insistă mama ei. Domnul Jackson a întrebat de tine mai devreme. Mi s-a mai spus că noul conte de Iversley te privea, deși nu știu sigur care e. Să mi-l arăți, ca să te pot prezenta.

– Mamă! Katherine protestă, în timp ce Sydney se înroși. Nu vreau să fac cunoștință cu Lord Iversley. Știi ce se spune despre el.

– Știu că Lady Janner susține că venitul lui este...

– Sydney, o întrerupse Katherine, fii amabil, îmi aduci ceva de băut? Mi s-a făcut sete de la atâta dans.

Uitându-se când la ea, când la mama ei, Sydney îi dădu drumul la braț și făcu o plecăciune.

– O să fiu fericit să-ți aduc orice dorești.

Apoi, spre surprinderea ei, îi luă mâna și i-o sărută. Când se îndreptă, avea un zâmbet timid.

– O să număr minutele până ne vom vedea din nou.

În timp ce se grăbea spre camera cu băuturi, Katherine îl urmări cu privirea. Sydney chiar îi sărutase mâna? Oare își dăduse, în sfârșit, seama că o neglijase?

– Frumos lucrat.

Privirea mamei îl urmări pe baronet până când acesta dispăru în spatele unei uși cu boltă, decorată cu multe flori de cireș.

– Să presupun că Sir Sydney în sfârșit a...

– Nu presupune nimic, mamă. Sydney nu e pregătit să vorbească despre căsătorie. Dar imediat ce o să se simtă mama lui mai bine...

– Mama lui! Este momentul să renunți la dragul Sir Sydney și să te orientezi spre altcineva. Ești prea bătrână ca să pierzi ani așteptându-l.

– Da, mâine-poimâine o să cad de pe fotoliu și o să-mi rup șoldul. Și atunci ce o să se întâmple cu mine?

Mama ei se încruntă.

– Ai face bine să ai grijă la limba aia ascuțită, domnișoară! Bărbaților nu le plac femeile obraznice. Asta ar fi trebuit să-ți spună tatăl tău când îți umplea capul cu tot felul de prostii despre cărți și numere.

Katherine își ridică mândră capul.

– Există și bărbați cărora le plac femeile inteligente.

Cel puțin așa părea să fie Lord Iversley. Nu că ar fi contat câtuși de puțin părerea lui.

– Presupun că te referi la Sir Sydney. Dar el nu te-a cerut, nu? Așa că oferă această șansă altui bărbat. Dacă nu poți să-l determini pe Sir Sydney să facă asta, nu o să-ți atingi scopul.

– Vrei să spui scopul *tău*.

Mama ei ridică din umeri.

– Al tău. Al meu. Al familiei. E același lucru. Își coborî vocea, adoptând un ton jos, care nu funcționase niciodată cu soțul ei, însă pe Katherine o făcea să se simtă vinovată. Nu vreau decât ce e mai bine pentru noi, draga mea. Fratele tău pur și simplu trebuie să meargă la Eton, iar surorile tale trebuie să își petreacă fiecare sezon aici, în oraș, până ce se căsătoresc...

– Eu niciodată nu am făcut asta, sublinie Katherine.

– Pentru că tu îl ai pe Sydney. În plus, nu aveam bani pentru mai mult de un sezon.

Asta așa era. Iar tatăl ei nu își dorise niciodată ca soția și fiica lui să se afle în oraș în timp ce el se purta ca un burlac.

Dar asta nu o deranjase prea tare. Viața ei liniștită din Cornwall era suficientă pentru ea. Iar atunci când se plictisea să-și supravegheze surorile și să le refacă rochiile pentru a economisi bani, îl avea pe Sydney, cu care vorbea despre poezii. Asta, când el nu avea grijă de mama lui.

Era prea laș ca să-și înfrunte mama.

Blestemat să fie afurisitul conte de Iversley, cu criticile și remarcile lui alunecoase! Și cu săruturile lui nepotrivite, deloc înțelepte, dar captivante, care aruncaseră o umbră asupra speranțelor ei pentru un viitor cu Sydney. Nici măcar criticile mamei ei nu reușiseră să facă asta.

– Stai dreaptă, Katherine! o atenționă mama ei. Gazda noastră vine spre noi. Avem noroc că ne-a invitat, oamenii de viță nobilă vin la evenimentele ei și...

În timp ce mama ei vorbea, Katherine se uită în direcția în care dispăruse Sydney. Dacă s-ar fi grăbit, ar fi putut scăpa de spectacolul oferit de mama ei, care pupa picioarele sau mai bine zis pantofii de dans ai lui Lady Jenner.

– Dumnezeule, dar vine cu un bărbat, unul care arată sălbatic!

– Cine?

Katherine urmări privirea mamei ei și o văzu pe gazda lor cum se apropia la braț cu Lord Iversley. „Oh, nu! Nu el!"

– Nu știu de ce e așa de drăguță cu acel bărbat. Probabil e amantul ei, vreun ofițer prost crescut. Dar aceia de obicei poartă uniformă...

Katherine nu și-l putea imagina pe Lord Iversley în uniformă, ci numai în costum, cu un trabuc și un pahar de coniac. Ca bărbații din cartea scandaloasă a tatălui ei, în care un bărbat se distra cu o femeie ușuratică.

Genul de femeie care l-ar lăsa să o sărute, de două ori, pe terasă.

Inima începu să-i bată cu putere. Doar nu era atât de nerușinat încât să dezvăluie acest lucru!

– Nu trebuie să dansezi cu el, să știi, chiar dacă te invită. Serios, nu înțeleg de ce îl aduce Lady Jenner aici.

– Mamă...

– Taci, lasă-mă să mă ocup de asta!

Zâmbi larg când Lady Jenner și contele ajunseră la ele.

– Bună seara, milady. Tocmai spuneam cât de minunat este balul. Mai ales cu toate florile de cireș de jur împrejur. Cireșele întotdeauna mi-au picat greu, însă florile...

– Îți mulțumesc, o întrerupse Lady Jenner. Mă bucur că îți plac.

– Mereu am spus că, de fapt, cel mai bun loc pentru un dans este un bal din Londra, bălmăji mama nervoasă. Aici găsești cea mai bună muzică, cel mai bun ring de dans și cei mai manierați domni și domnișoare. Nu ți-am spus mereu asta, draga mea? Nu făcu nici

o pauză ca să asculte răspunsul lui Katherine, pentru că nu îi ceruse unul. Avem multe ocazii să dansăm în Heath's End, dar nu e la fel la balurile de la țară, unde negustorii și fermierii se amestecă printre oamenii de calitate. Îi aruncă o privire plină de dispreț lui Lord Iversley. Dar presupun că nici măcar în Londra nu poți evita compania de proastă calitate.

Mama luă o pauză ca să respire, iar Lady Jenner îi întrerupse cuvintele umilitoare.

– Lord Iversley m-a implorat să vi-l prezint dumneavoastră și fiicei dumneavoastră, iar eu am fost încântată să-i îndeplinesc dorința.

– L-Lord Iversley? Privirea mamei se întâlni cu privirea amuzată a contelui. *Tu* ești contele de Iversley?

– Așa mi s-a spus, confirmă el cu ironie. Făcu o plecăciune perfectă, după care adăugă: Și sunt încântat să vă cunosc, doamnă.

O dată în viața ei, mama avu bunul-simț să respecte eticheta în timpul prezentărilor. Însă Katherine, după ce făcu o reverență și întâlni privirea contelui, își dădu seama că încă nu era în siguranță. Nu putea confunda amuzamentul care strălucea în ochii aceia de un albastru nepământean. Cu siguranță, nu ar dezvălui...

– Este o plăcere să te cunosc în sfârșit, domnișoară Merivale.

Se simți ușurată, după care furioasă pentru că o speriase atât de tare. Îi zâmbi.

– Am auzit atâtea despre tine, încât simt că te cunosc deja, milord.

Lord Iversley ridică dintr-o sprânceană.

– Sper că nu este ceva de rău.

– Doar ceva obișnuit pentru un tânăr întors în Anglia după ce a călătorit în străinătate.

– Vrei să spui pentru un tânăr care s-a întors după ce și-a făcut de cap prin străinătate?

Katherine tresări. De ce îl tachinase?

Mama ei chicoti nervos.

– Și-a făcut de cap? Ce deștept ești, milord, cu ale tale *bon mottes*[1].

– *Bon mots*[2], mamă, o corectă Katherine încet.

---

[1] În limba franceză, „brazde potrivite" (n.red.)

[2] În limba franceză, „cuvinte potrivite" (n.red.)

Mama ei credea că orice aproximare a unui cuvânt franțuzesc era corectă.

– Nu, mama ta are dreptate, spuse contele. Chiar sunt un *idiot*[1]. E greșit să presupun că ai crezut bârfele despre mine.

Nici măcar jocul inteligent de cuvinte nu îi putu alunga rușinea. Ea fusese idioată când pomenise de reputația lui în vreme ce el fusese foarte politicos.

– Nu știu la ce bârfe te referi, milord.

– Nu știi? O strălucire de viclenie i se citi în ochi. Dar tocmai ai spus...

– Voiam doar să spun că toată lumea vorbea despre tine. Dar eu nu ascult bârfele. Sau cel puțin încerc să nu o fac.

– Așadar, ești îndeajuns de admirabilă cât să îți vezi de treaba ta. Mă tem că eu nu sunt. Dacă oamenii sunt atât de indiscreți încât vorbesc în locuri în care pot fi auziți, iar eu am tendința să ascult. Iar în seara asta, am auzit multe lucruri interesante.

Merita asta, se gândi ea.

Cu un zâmbet victorios, contele adăugă:

– Dar uit de ce am venit. Speram că voi avea onoarea să îmi acorzi următorul dans.

O altă voce interveni:

– Îmi pare rău, amice, dar domnișoara Merivale îmi este promisă mie.

Katherine se întoarse și îl văzu pe Sydney cu două pahare în mână, privirea lui disprețuitoare fixându-l pe Lord Iversley. Dumnezeule, lucrurile se înrăutățeau din ce în ce mai mult!

– Iartă-mă, Sir Sydney, interveni mama, dar cred că ești derutat. Katherine a dansat deja cu tine și știu că a fost de acord să-ți ofere și ultimul dans dinainte de cină.

Zâmbetul ei triumfător o călcă pe nervi pe Katherine.

– Nu ar fi potrivit să dansați mai mult de atât. Ce ar crede oamenii? Până la urmă, nu sunteți logodiți.

Sydney părea indignat, în timp ce Lord Iversley era cât pe ce să izbucnească în râs. Katherine nu se putea hotărî pe cine voia să sugrume mai întâi: pe Lady Jenner pentru că îl adusese pe Lord Iversley, pe Sydney pentru că mințise sau pe mama ei pentru că îl dăduse de gol.

---

[1] În limba engleză, *clod* înseamnă „brazdă" sau „idiot". (n.red.)

Se hotărî să fie furioasă pe conte.

– Îmi pare rău, milord, dar nu prea am chef de dans acum.

O lady nu trebuia niciodată să refuze invitația la dans a unui gentleman. Asta cu siguranță avea să-l insulte.

Însă lucrurile nu stăteau chiar așa. Contele păru chiar amuzat.

– Ce păcat! Voiam să-ți spun ce bârfe interesante am auzit, dar, dacă preferi să le discutăm cu mama ta și cu Sir Sydney, putem să nu dansăm chiar acum.

Cu siguranță, era o cacealma. Dacă ar fi spus ceva despre ce se întâmplase pe terasă, și reputația lui ar fi avut de suferit. Iversley însă niciodată nu cunoscuse vreo regulă pe care să nu o încalce.

Katherine nu putea risca. În plus, mama ei îi arunca pumnale din priviri. Iar dacă l-ar fi refuzat, ar fi avut discuții din pricina asta.

– Când pui problema așa, cum aș putea rezista?

Ignoră expresia rănită a lui Sydney și zâmbetul subit al mamei. Katherine îl luă de braț pe conte și îi permise apoi să o conducă pe ringul de dans.

Capitolul 5

Urzeala seducerii unei femei este ca planul unei campanii militare. Trebuie să o învălui din toate părțile, până când singura ei opțiune este să capituleze.

Anonim, *Retorica unui crai*

În timp ce o conducea pe Katherinè spre ringul de dans, Alec se bucură de ranchiuna care se putea citi pe fața lui Lovelace. „Regret, amice, ai avut șansa ta. Acum e rândul meu." Și începuse unul dintre valsurile care nu mai fuseseră cântate, ceea ce era și mai bine.

Apoi Katherine se întoarse spre el cu ochi scânteietori. Poate că Alec se bucurase prea devreme.

Ea își dădu capul pe spate.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de disperat după compania unei femei încât ai șantaja-o ca să o ai drept parteneră de dans.

– Eu doar te-am invitat la dans, replică el cu falsă inocență.

– Iar eu te-am rugat să mă lași în pace.

În ciuda cuvintelor tăioase, roșeața îi îmbujoră obrajii.

Începu muzica. El o trase în brațe mai aproape decât ar fi fost potrivit pentru un vals.

– Nu ai vorbit serios.

În timp ce intra în ritm, furia îi transformă nuanțele de chihlimbar din ochi în flăcări.

– Ești cel mai încrezut și arogant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Probabil, dar eu dansez cu tine, iar prietenul tău poet nu poate decât să ne privească.

Fără doar și poate, baronetul avea la ce să se uite. Katherine dansa surprinzător de bine pentru o fată de la țară, grația ei naturală compensând nesiguranța anumitor pași. În timp ce se potrivea perfect cu ritmul lui, Alec se întrebă dacă la fel ar fi fost și în pat. Doar gândul că ea l-ar fi întâmpinat cu nerăbdare de fiecare dată când ar fi pătruns-o îl făcu să o țină mai strâns de mână.

Ea îi aruncă o privire enervată.

– Sydney avea dreptate în privința ta.

– Da? Ce ți-a mai spus vechiul meu coleg despre mine?

– Că ți se trecea cu vederea cel mai scandalos comportament doar pentru că erai fiul unui conte.

La naiba cu Lovelace și cu memoria lui selectivă!

– Te-ai gândit că poarte prietenul tău Sydney are propriile motive pentru care nu ți-a spus întreaga poveste?

– Colegii tăi de la Harrow nu-ți spuneau Alexandru cel Mare tocmai pentru că ți se dădea voie să faci ce voiai?

– De unde știi că nu-mi spuneau așa pentru că îmi admirau talentele?

– Sydney spune că nu ai învățat niciodată, nu te-ai implicat și-ți petreceai tot timpul creând probleme împreună cu prietenii tăi.

– În timp ce Lovelace și-a petrecut tot timpul plângând după mama lui.

O lovitură directă. Katherine păli și își coborî privirea către lavalieră.

– Nu e nimic în neregulă cu un băiat căruia îi e dor de mama lui.

– La început, poate că nu e. Dar chiar și în al treilea an, Sydney al tău tot îi scria săptămânal mamei lui. Și primea pachete aproape la fel de des.

Katherine observă tonul lui plin de resentimente.

– Mama ta nu-ți trimitea pachete?

El își încleștă dinții.

– Nu am lăsat-o, minți el, așa cum făcuse atât de des și la Harrow. Nici un băiat cu coloană vertebrală nu vrea ca mama lui să-l sufoce.

Adevărul era că bătrânul conte nu îi dăduse voie. În timp ce Lovelace se bucura de marțipan, mere proaspete și de ocazionalul tort cu șofran trimis de acasă, Alec se prefăcea că nu îi păsa de asemenea lucruri.

– Din cauza asta nu-ți place de Sydney?

Tandrețea subită din vocea ei îl irită.

– Pentru că el primea pachete de la mama lui și tu nu?

– Nu fi absurdă! Nu îmi place de Lovelace pentru că nu apreciază lucrurile bune pe care le are viața de oferit.

Ea își recăpătă expresia aspră.

– Ca vinul, femeile și muzica?

– Ca tine. Meriți pe cineva mai bun decât Lovelace, și amândoi știm asta.

Privirea uimită pe care ea i-o aruncă fu urmată de un „Oh!" șoptit, iar asta aproape că îl descurajă. Își mișcă mâna de pe talie spre curba tentantă a spatelui ei acoperit de mătase. Dacă ar fi coborât-o puțin mai jos, ar fi putut să-i atingă fundul atrăgător. Cu siguranță, asta le-ar fi șocat pe toate doamnele respectabile și i-ar fi adus o palmă bine meritată.

El oftă. Seducerea unei femei fusese un lucru atât de ușor în Portugalia! În cazul femeilor pe care le cunoștea, nici nu era vorba de seducere. Un bărbat putea trece direct la acțiune, evitând dansul și conversația.

Dar, dacă voia o soție, trebuia să respecte regulile. Nu trebuia să o ducă pe domnișoara Merivale înapoi pe terasă, unde se putea pierde din nou în buzele ei dulci ca mierea. Doamnele preferau complimentele.

– Îmi place rochia ta.

Ea îl privi sceptică.

– Nu e prea roșie?

De ce ar fi fost prea roșie?

– Bineînțeles că nu. Se potrivește cu tema balului.

Un mic zâmbet îi atinse buzele.

– Florile de cireș sunt albe.

– Cireșele sunt roșii. Ca buzele tale.

Ea izbucni într-un râs deloc elegant.

– Probabil că ai găsit asta la pagina 26. Când el clipi, ea adăugă: A unei... cărți despre lingușire.

– Iartă-mă că nu sunt atât de poetic precum prețiosul tău petitor. Nu am crezut că vrei să auzi părerea mea sinceră despre rochia ta.

– Greșești. Prefer sinceritatea, nu lingușirea. Privindu-l de sub gene, îl întrebă: Deci, ce crezi *cu adevărat* despre ea?

– Este cea mai erotică rochie pe care am văzut-o vreodată. Își trecu mâna peste centura din talie. Îmi place cum se mulează pe sâni și pe...

– Destul. Katherine roși. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.

– Mi-ai zis să fiu sincer.

– Dar nu... Vreau să spun... Disperarea i se putea citi în ochi. Sunt sigură că pentru tine e distractiv, dar e vorba despre reputația mea. Nu o să te las să o pătezi pentru distracția ta.

Alec se înfurie.

– Crezi că mă joc cu tine?

– Știu că ai o plăcere perversă să-l tachinezi pe Sydney, dar nu înțelegi cât de mult îmi complică mie viața trăsnăile tale.

– Poate că prietenul tău gelos ți-a vorbit despre aventurile mele din copilărie, dar nu știe nimic despre mine ca bărbat, în afară de bârfe. Nu mă distrez jucându-mă cu persoane inocente.

– Atunci ce motiv ai ca să îmi tot cauți prezența?

– Același motiv pe care îl are orice bărbat care vrea o femeie. Te curtez.

Ea izbucni în râs.

– Sigur glumești.

– În nici un caz. Se apropie de urechea ei. Poate că ar trebui să te duc înapoi pe terasă și să-ți amintesc cât de sincer sunt.

Încruntată, Katherine făcu un pas înapoi.

– În legătură cu sărutul, sunt sigură că ești. Dar nu e același lucru. Bărbații ca tine sunt mereu sinceri când vine vorba de sărut.

– Ce fel de bărbați sunt ăștia?

– Știi tu, bărbați plimbați prin lume.

– Până și bărbații plimbați prin lume trebuie să se căsătorească la un moment dat, spuse el iritat.

– Da, dar nu cu fiicele unor moșieri cu maniere de țară. Mai ales când ai un titlu la fel de bătrân și venerabil ca însăși Anglia.

– Ce alt motiv aș putea avea ca să te seduc?

– Nu presupune că sunt naivă doar pentru că sunt o fată de la țară. Știu foarte bine că bărbații ca tine sunt atrași de vânătoare. Dar, odată ce prindeți prada, s-a terminat. Asta, în timp ce prada se fierbe în oală.

Determinarea ei de a avea o părere proastă despre el îl enerva din ce în ce mai mult. O trase mai aproape.

– Din anumite motive, nu te pot vedea ca pe o pradă, Katherine.

Cu o mișcare fermă, ea se îndepărtă pentru a păstra distanța dintre ei.

– Asta, pentru că nu am de gând să fiu una. Niciodată.

La naiba, avea zidul de apărare mai înalt decât muntele Peneda din Portugalia! Nu ar fi trebuit s-o sărute pe terasă, asta nu a făcut decât să-i strice impresia despre el. Dar cum ar fi putut rezista unei asemenea invitații?

Din păcate, numai adevărul despre cum trăise în străinătate i-ar putea schimba părerea despre el, iar asta ar fi ridicat niște întrebări pe care trebuia să le evite. Ar fi putut chiar să ducă la întrebări despre finanțele lui actuale. Asta, dacă ea ar fi crezut explicațiile pe care i le-ar fi dat despre ce făcuse în Portugalia.

Nu, era mai bine s-o lase să-i cunoască personalitatea, apoi urma să își dea seama că părerile ei fuseseră greșite. Dar avea să fie de ajuns?

– Cinismul tău are legătură cu tatăl tău și misiunea lui de a corupe tot ce purta fustă?

Ea roși.

– Dumnezeule, ai auzit toată conversația mea cu Sydney?

– Destul cât să îmi dau seama că îl lași pe tatăl tău să-ți influențeze prea mult părerea despre bărbați. Doar pentru că singurul exemplu de bărbat pe care îl ai se întâmplă să fie un desfrânat...

– Am avut multe exemple de bărbați buni în jur, te asigur. Bunicul meu a locuit cu noi până când a murit, în urmă cu șase ani. Era un bărbat de calitate și cu coloană vertebrală.

– Ca Sydney.

– Da. Și ca tatăl lui Sydney. De fiecare dată când am vizitat moșia Lovelace, am văzut cum trăiesc oamenii decenți, încrezători, care se respectă și se poartă cu politețe și considerație în loc de... Se opri. Atunci m-am hotărât că niciodată nu o să las ca atracția mea față de un bărbat să mă tenteze să fac ceva ce aș regreta.

– Ar trebui să mă simt flatat că ai încălcat regulile pentru mine pe terasă?

– A fost un experiment, nimic mai mult, care să-mi amintească faptul că am luat decizia bună în privința lui Sydney. Dar am terminat cu acel experiment. Pentru totdeauna.

La naiba! Deja îl condamnase fără proces. Dacă nu făcea repede ceva, avea să-l evite pe viitor. Apoi cum o mai putea convinge de adevăratul lui caracter? Mai ales când îl compara cu prețiosul ei poet perfect, cu manierele lui impecabile. Alec se uită în direcția lui Lovelace, ignorând cuvintele domnișoarei Merivale.

Era momentul să schimbe direcția. Lovelace ceruse două săptămâni, destul timp pentru Alec să își facă un plan pentru a o seduce.

– Ratezi o ocazie bună, să știi.

– Să te las să mă prinzi și să mă pui în oală?

– Nu, să-l forțezi pe Lovelace să ajungă în situația de a fi nevoit să te ceară în căsătorie.

Mâna ei o strânse pe a lui.

– Ce vrei să spui?

– Gelozia este o emoție puternică, draga mea. Poate că, dacă Sydney o să creadă că te pierde, o să-și vină în fire.

– Sau o să creadă să sunt o nerușinată care flirtează și nu merită să se căsătorească.

– Rolul prietenei care suferă nu a funcționat prea bine, nu-i așa? Încă aștepți să-ți facă o propunere oficială.

Senzuala ei buză inferioară tremură.

– Spune că o să facă asta în curând.

– În două săptămâni, dar numai pentru că ai insistat. Chiar crezi că o să uite de ani întregi în care și-a îngrijit mama din cauza unui

oarecare termen-limită? Nu, nu o să facă ceva decât dacă este pus la colț. Așa că trebuie să-l convingi.

– Făcându-l gelos.

– Exact.

– Pot doar să presupun ce o să-mi propui.

– E foarte simplu. Eu flirtez cu tine în public, asta până când Lovelace o să devină atât de gelos încât o să te ceară de soție.

– Și tu ce obții din asta?

O căsătorie, sper.

– Ai spus că bărbaților le place vânătoarea. Ei bine... O mângâie pe talie. Eu o să te vânez pe tine.

O scânteie de teamă i se ivi în ochi. Era un semn bun. Cel puțin nu era indiferentă la farmecele lui, așa cum susținea.

El ridică exagerat din umeri.

– Dar, dacă ideea că eu te-aș vâna te îngrijorează, probabil nu o să funcționeze. Te-ai îndrăgosti nebunește de mine și ai avea inima frântă.

– Nu te flata.

– Bineînțeles, până la urmă, și eu îmi asum un risc.

Cum ar fi fost ca Lovelace să cedeze sub presiune și să o ceară în căsătorie înainte ca Alec să o poată cuceri.

– E posibil să mă îndrăgostesc nebunește de tine, iar tu să fugi cu Lovelace și să-mi frângi inima.

Ea pufni.

– Sigur. Imediat după ce le dai săracilor toate bunurile tale și devii pastor la țară.

El mijii ochii.

– Din moment ce ți-ai dat seama care este felul meu de a fi, nu ar trebui să te gândești că nu îmi vei rezista. Cunoașterea este cea mai bună apărare.

În timp ce valsau, ea se încruntă. Slavă domnului că Alec excela la tot ce necesita echilibru, coordonare și simț al ritmului. Altfel, ar fi călcat-o pe rochie de zeci de ori în timp ce încerca să îi citească gândurile.

– Atunci ar trebui să existe niște reguli, spuse ea în cele din urmă.

El își ascunse un zâmbet triumfător.

– Bineînțeles.

– În primul rând, nu mă poți săruta.

La naiba!

– Ce plăcere mi-ar oferi asta? Am spus că vreau să te vânez, nu să mă plimb în urma ta ca un ponei. O trase mai aproape. În plus, dacă știi să te porți cu bărbații ca mine, ce pot face câteva săruturi?

– Fără săruturi, repetă ea cu încăpățânare. Sau nu încheiem nici o înțelegere.

Alec se gândi să refuze, dar ea i-ar fi zădărnicit orice încercare de a o seduce. În plus, chiar dacă protesta într-o sală de bal luminată și zgomotoasă, când avea să fie singură cu el în întuneric...

El zâmbi în sinea lui. Putea să acționeze în funcție de regulile ei. În plus, erau mai multe moduri de a seduce o femeie decât sărutând-o. Ea ridicase destul de mult standardele, dar putea face față săriturilor.

– Foarte bine. Când ea zâmbi, el adăugă: Dar să știi că am și eu regulile mele.

Zâmbetul ei dispăru.

– Tu nu ai de ce să impui reguli.

– Îți fac o favoare, îți amintești? Și tocmai am fost de acord să renunț la jumătate din distracție acceptând să nu te sărut.

– Deci, care sunt regulile tale, milord?

Formalitatea ei îl tensionă.

– În primul rând, nu îmi spui milord când suntem singuri.

– Chiar nu iei în serios regulile, nu-i așa?

– Nu, dacă am un cuvânt de spus.

Ca să demonstreze acest lucru, mâna îi alunecă sub cureaua aurie și mângâie mătasea de dedesubt, fiind fermecat când Katherine se înroși. Îi plăceau femeile care se înroșeau. Păreau să fie din ce în ce mai puține.

– În privat, prefer să-mi spui Alec.

– Foarte bine, Alec.

Când o auzi pronunțându-i prenumele, nu vru decât să o ducă în tufișuri și să se poarte exact ca genul de om care ea credea că este.

Păcat că era un gentleman.

– A doua regulă e să mă informezi în legătură cu toate planurile tale. Dacă accepți o invitație la bal, atunci eu trebuie să știu despre asta, ca să pot apărea pentru a-ți face curte.

Își plimbă degetul mare peste coastele ei, acoperite de mătase.

– Mi se pare corect, spuse ea pe un ton șoptit, care îi încinse sângele.

El își forță norocul.

– Mă aștept la sinceritate completă din partea ta și să nu te vezi cu Lovelace fără știința mea. Când ea se încruntă, el adăugă: Nu trebuie să revii la vechile obiceiurile. Dacă nu sunt prin preajmă, este posibil să revii la rolul prietenei răbdătoare, iar el să se întoarcă la complezența obișnuită. Apoi o să te întorci exact de unde ai plecat.

– Încep să cred că nu ar fi trebuit să părăsesc acel punct, mormăi ea.

– Și să stai pe o terasă nesărutată și necerută în căsătorie?

Ea îl privi.

– Și încă ceva. Când ești cu mine, nu vorbești despre Lovelace, doar despre următoarea întâlnire cu el. Nu vreau povești despre prima voastră întâlnire și nici să te plângi că nu îți apreciază dragostea eternă. Amândoi știm că nu o să vorbești siropos despre primul tău sărut.

Katherine se îmbujoră.

– În primul rând, nu mă plâng și nu vorbesc siropos. În al doilea rând, de ce-ți pasă dacă vorbesc despre Sydney?

– Pentru că trebuie să mă bucur și eu de jocul acesta, îți amintești? Și nu o să obțin asta dacă o să ascult o femeie turuind despre un alt bărbat.

Ea păru insultată.

– Nici asta nu fac.

– Excelent! Atunci o să facem o treabă bună împreună, dacă ești de acord cu regulile mele.

– Nu înțeleg de ce nu ar trebui să vorbesc despre Sydney...

– Ori nu vorbești deloc despre Sydney, ori nu încheiem nici o înțelegere.

Se uită în direcția în care mama lui Katherine îi spunea lui Lovelace o poveste, iar baronetul părea disperat să scape.

– Uită-te la petitorul tău și la mama ta. Se înțeleg atât de bine, nu crezi? Poate că, în cele din urmă, nu o să ai nevoie de ajutorul meu.

În timp ce râsul doamnei Merivale se auzi tare în întreaga sală, Katherine mormăi.

– Cine a zis că domnișoarele au nevoie de supraveghetori nu a cunoscut-o pe mama. L-ar pune pe fugă până și pe cel mai determinat pețitor.

I-ar fi părut rău pentru ea dacă mama ei nu ar fi fost perfectă pentru planurile lui.

– Așadar, ești de acord cu condițiile mele sau nu?

Ea îi aruncă un zâmbet hotărât.

– Când începem, milord?

O oră mai târziu, Katherine avea deja îndoieli în privința planului lui Alec. Mai ales din moment ce reacția lui Sydney la avansurile lui Alec era să dispară în altă cameră. Nici măcar nu o văzuse acceptând a doua invitație a lui Alec la dans. Deși acel dans se terminase, iar Alec o conducea de pe ringul de dans, nu îl văzuse pe Sydney.

– Acum l-am pus pe fugă de tot, spuse ea, în timp ce treceau pe lângă un grup de fete vorbărețe și însoțitorii lor.

Alec îi aruncă o privire misterioasă.

– Doar nu renunți deja, nu-i așa? Nici o cursă nu a fost câștigată de un călăreț care a acceptat înfrângerea de la bun început. Fii cu ochii pe țintă și dă-i timp. O să-și revină.

– Și dacă n-o să se întâmple asta?

– Atunci e un idiot și ți-e mai bine fără el.

– Nu înțelegi. Sydney nu e ca alți bărbați.

Katherine se uită prin sala de bal, enervată că nu îi vedea pe Sydney și pe mama ei.

– El poate să vadă flirtul cu tine fie ca trădare, fie ca dovadă a vulgarității mele.

– Nu ești vulgară. Să nu-l lași vreodată să-ți spună că ești!

Tonul lui o luă prin surprindere. Îl privi și văzu cum se uita fix înainte, cu maxilarul încordat din cauza furiei.

– De ce-ți pasă? întrebă ea blând.

Alec o privi în ochi.

– Tatăl meu îi spunea mamei: „Ești o vulgară", iar ea lăsa capul în jos și asculta insulta. De parcă ar fi meritat-o doar pentru că o dată... Își mută privirea. Nu merita asta. Și nici tu nu o meriți.

Acea amintire din trecutul lui Alec o intrigă.

– Mă gândeam că poate tu și mama ta nu v-ați înțeles. Bârfele spun că nu te-ai întors în Anglia când s-a îmbolnăvit. Am înțeles că a zăcut ceva timp.

El părea vizibil afectat.

– Era război, iar familia nu a reușit să dea de mine. Nu am aflat despre boala ei decât la mult timp după ce a murit. Iar atunci, nu mai avea rost.

– Înțeleg.

Totuși, ea nu înțelegea. Oricât s-ar fi jenat de râsul răgușit al mamei sale sau de interesul ei legat de valoarea tuturor lucrurilor, nu-și putea imagina că putea pierde legătura și ar trece luni întregi în care mama ei ar fi bolnavă fără ca ea să știe. Ori să nu sară în ajutorul familiei după moartea mamei.

Însă, dacă tatăl lui Alec chiar fusese atât de groaznic pe cât se zvonea... Dar până la urmă de ce îi păsa? Alec era doar o cale prin care putea să obțină ce voia.

– Apropo de mame, zise Alec, poate că a ta e la bufet. Ar trebui să mergem acolo.

Ea încuviință și îl lăsă să o conducă sub bolta de flori de cireș în cealaltă cameră. O floare căzu pe mâna cu care îl ținea de braț. Rămase acolo până când el o dădu la o parte, apoi îi acoperi mâna cu a lui.

Dintr-odată, începu să respire din ce în ce mai greu.

Conștientă că mâna lui caldă era peste a ei, se uită în încăpere, însă mama ei nu era acolo.

– La cum o știu pe mama, probabil a dispărut dinadins când a văzut că dansul se apropie de sfârșit. În felul acesta, nu mă puteai duce la ea și erai forțat să petreci mai mult timp cu mine.

– Ce sacrificiu! o tachină el. Văd că eu și mama ta o să fim prieteni buni.

– Spui asta acum, pentru că nu o cunoști. Mereu face lucruri de genul acesta. Mă gândesc să plec singură în căutarea ei.

– Dar nu o s-o faci pentru că...

–... nu e potrivit. Oftă. Deși e o regulă stupidă. Ce se poate întâmpla dacă o femeie traversează sala de bal singură?

– E bine de știut că nu sunt singurul care nu ia regulile astea în serios.

– Eu *le iau* în serios, dar mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să fac asta.

El se aplecă să îi șoptească:

– Nici nu trebuie. Nu cu mine.

Un tremur de anticipare o străbătu din cap până în picioare. Încercând să-l ignore, îi aruncă o privire serioasă.

– Îmi pot imagina ce reguli ai vrea să ignor.

– Mă îndoiesc. Mâna lui o mângâie pe a ei cu o intimitate care viola orice regulă a societății. Dar, dacă vrei să ne plimbăm prin grădină, pot să-ți arăt.

Ea își trase mâna dintr-a lui înainte s-o facă să se topească.

– Am avut destule astfel de lecții pentru o singură seară, mulțumesc mult!

Uitându-se prin cameră, răsuflă ușurată când îi văzu pe mama ei și pe Sydney venind din sala de jocuri.

– Uite, sunt acolo!

– Vezi? Nu aveai de ce să-ți faci griji. Lovelace nu te-a abandonat.

– De fapt, îmi ceruse deja să îi ofer ultimul dans ca să mă poată conduce la cină. Iar Sydney e foarte conștiincios în ceea ce privește obligațiile pe care le are.

– Toate cu excepția uneia. Ar conta chiar atât de mult dacă nu te-ar cere în căsătorie? Dacă mă întrebi pe mine, nu păreți să vă potriviți.

– De ce, pentru că nu mă sărută? Asta o să se schimbe odată ce ne căsătorim.

Alec încetini.

– Din experiența mea, mariajul nu schimbă un bărbat. Doar îi scoate în evidență defectele.

– Serios? Deci ai fost căsătorit?

Un zâmbet șovăitor îi apăru pe buze.

– Nu, dar l-am privit pe tatăl meu, care nu era foarte afectuos. Exemplul lui mi-a rămas în minte.

– Așa a fost și tatăl meu cu mine. Crede-mă, afecțiunea fără tragere de inimă poate răni la fel de mult ca lipsa ei.

– Deci, te-ai hotărât să alegi un bărbat care o să-ți ofere a doua variantă.

– M-am hotărât să aleg un bărbat care îmi poate fi prieten. Prietenia o să dureze după ce prima variantă dispare.

– Mi se pare plictisitor, replică el.

Sydney și mama ei îi observară, iar femeia îi făcea cu mâna. Katherine tresări.

– Asta pentru că tu ești prins în niște reverii sălbatice și nu suporți consecințele. Tu nu trăiești în mijlocul unor crize de gelozie și al bârfelor din sat despre cele mai recente aventuri ale moșierului Merivale. E bine că nu te-ai căsătorit niciodată. Cel puțin ai scutit o femeie de o asemenea viață.

Fără să o avertizeze, o trase în spatele unui stâlp și îi întoarse fața către el. Ochii lui străluceau.

– Hai să lămurim un lucru! Indiferent ce ai auzit despre mine, cât am fost în străinătate, nu mi-am petrecut timpul sărind de la o femeie la alta.

– Atunci cum l-ai petrecut?

Un mușchi îi zvâcni în maxilarul încordat.

– Mi-am găsit o ocupație, asta-i tot. Sunt o groază de lucruri de făcut în străinătate pentru un bărbat care are tot timpul din lume.

Ea pufni.

– Da, sunt sigură că te-ai bucurat de catedrale și muzee.

Pentru o clipă, Alec rămase fără cuvinte. Apoi oftă.

– De fapt, am petrecut o mare parte din timp călărind. Îi aruncă o privire misterioasă. Spune-mi, Katherine, călărești?

Capitolul 6

Aceleași metode folosite pentru seducerea femeilor funcționează deseori la fel de bine pentru îndepărtarea suspiciunilor mamelor excesiv de protectoare: complimente, cadouri și acele mici atenții care le plac femeilor.

Anonim, *Retorica unui crai*

În următoarea după-amiază, Katherine stătea la biroul din camera de studiu din casa închiriată în oraș, îmbrăcată în cel mai frumos costum violet de călărit. Tocmai terminase de scris scrisorile din acea dimineață către Cornwall. Fusese un exercițiu inutil. Pe lângă scrisoarea către măcelar, în care îi oferea cadou un miel dintre cei născuți la conacul Merivale, ca să-și plătească datoria, scrisese una către croitor, în care își dădea acordul pentru crearea unei rochii noi

pentru sora ei, Bridget. Rochiile fetei deveniseră atât de indecente încât pastorul se plânsese menajerei familiei Merivale, care era și bona lor, guvernantă și îngrijitoare.

Datorită bunăvoinței vechilor servitori ai familiei, ea și mama ei făcuseră acea călătorie care trebuia să se finalizeze cu cererea în căsătorie a lui Sydney, pentru a avea în sfârșit acces la avere. Oare asta avea să se întâmple vreodată?

O simplă privire aruncată spre ceas o făcu să ofteze. Mai rămăsese doar o jumătate de oră până când avea să meargă la călărit cu Alec, în loc să participe la seara de poezie a lui Sydney, așa cum ar fi trebuit. Ce o făcuse să accepte așa ceva noaptea trecută?

Pur și simplu, se enervase. Sydney se purtase groaznic cu ea la cina de la bal. Dacă ar fi pomenit măcar o dată de lectură în timp ce mergeau spre casă, ar fi refuzat plimbarea cu Alec.

Dar fusese prea supărat pe ea pentru că petrecuse timp cu dușmanul lui din școală ca să-i spună când sau dacă avea să o ia de acasă. Iar Alec nu o ajutase deloc, amplificând furia lui Sydney, când flirtase cu Katherine.

Simți că îi ardeau obrajii și înjură în barbă. Blestemat să fie bărbatul care o sărutase și aruncase totul în aer! Nu învățase *nimic* din cartea indecentă a tatălui ei?

Evident, nu învățase destul ca să țină pasul cu istețul conte. I-ar fi prins bine dacă își amintea cu cine avea de-a face.

Deschise sertarul biroului și scoase agenda tatălui din locul secret. Citise ceea ce părea un pamflet doar pentru a afla mai multe despre bărbați. Cum altfel putea afla toate modurile în care bărbații tentau femeile să păcătuiască? Așa cum spusese Alec cu o seară în urmă, cunoașterea era cea mai bună apărare.

Se uită în jur ca să se asigure că era singură, nu că mama ei s-ar aventura vreodată în acea cameră ca să lucreze, și deschise cartea. Apoi roși când văzu una din pozele indecente.

Prima oară când văzuse poze cu persoane goale în poziții contorsionate, crezuse că sunt poze cu sporturi grecești. Doar grecii făceau sport goi, iar titlurile pozelor, precum *Călătoria sălbatică* și *Împunsătura oblică*, păreau vag atletice.

Apoi dădu peste *Roabă*, poza la care se uita atunci. Un bărbat ținea o femeie de glezne în timp ce ea se sprijinea de o roată. Aducea cu ceva sportiv, ca și cum el ar fi împins-o, poate într-o cursă,

cu un băț mare care îi ieșea dintre picioare. Însă, la o privire mai atentă, văzu că, de fapt, nu era un băț. Iar cuplul cu siguranță nu era interesat de sport.

Probabil ar fi trebuit să arunce cartea când își dăduse seama ce arătau pozele, dar erau prea fascinante ca să le ignore. Mai ales că toate cunoștințele ei în acea privință erau limitate la ce văzuse la caii și oile de pe moșie.

Acum știa mai multe. *Mult* mai multe. Dar se întreba de ce erau folosite poziții atât de ciudate pentru a face dragoste? Unele păreau chiar dureroase. Precum cea în care femeia își pusese gleznele pe umerii bărbatului. Cum reușea femeia să își ridice picioarele atât de sus?

Apoi, era următoarea... Dar în acea zi părea că avea sens. Poate că un bărbat chiar își dorea să-și pună limba acolo. Poate că femeii îi plăcea. Lui Katherine îi plăcuse să simtă limba lui Alec în gura ei cu o seară în urmă, o înfierbântase. Se părea că bărbaților le plăcea să atingă cu limba anumite locuri, iar femeilor le plăcea asta.

Dacă s-ar fi luat după acele poze, limba nu era singurul lucru pe care bărbații voiau să-l bage în femei. Însă nu era convinsă că femeile agreau asta.

Mai ales când era mare, precum mădularul din poză. Întoarse cartea într-o parte și se uită la el. Cu siguranță era o exagerare... Ca și sânii femeii, care erau mari ca niște pepeni galbeni, nu precum cei ai lui Katherine, care erau mai modești.

Dar, dacă acea carte nu arăta realitatea, de ce o cumpărase tatăl ei? Era doar o curiozitate ciudată de-a lui, precum dansatoarea de operă cu care mama ei îl acuzase că se joacă?

Katherine se cutremură când își aminti cearta aceea după care a trebuit să le explice surorilor ei ce era o prostituată sordidă. Mama nu fusese niciodată foarte discretă, însă, după ce murise bunicul, orice urmă de discreție zburase pe fereastră. Fără influența tatălui ei, mama lui Katherine se simțise liberă să devină ea însăși. Din păcate, acest lucru însemnase că orice subiect putea fi discutat în fața copiilor ei.

Katherine își dădu seama că încă se uita la poza bărbatului care atingea cu limba un loc necuviincios și dădu repede pagina.

Cel puțin nu era indecentă toată cartea. Precum capitolul despre daruri, despre felul în care un bărbat ar trebui să îmbuneze o femeie cu bijuterii și alte lucruri asemenea. Citi rândurile despre flori:

Florile scumpe mereu fac inima unei femei să bată mai repede din moment ce femeile sunt la bază niște creaturi mercantile.

Cu un oftat, închise cartea și o puse înapoi în sertar. Cum ar putea gândi un bărbat că trebuie să cheltuiască bani ca să facă inima unei femei să bată mai tare? Însă era clar că tatăl ei respectase acel sfat, altfel ea nu s-ar fi aflat în acea situație, fiind nevoită să se căsătorească cât mai repede posibil ca să aibă acces la avere și să poată plăti datoriile familiei.

Sunetul trăsurii care se oprise afară o făcu să tresară. Dumnezeule, Alec venise după ea mai devreme! Unde își pusese mănușile?

Câteva clipe mai târziu, se gândea dacă mănușile mov pe care le cumpărase dintr-un magazin bizar de pe Bond Street erau prea ciudate ca să le poarte cu costumul violet sau dacă trebuia să le poarte pe cele mai serioase, când auzi voci ridicate în hol.

Sydney. Dumnezeule!

Își luă mănușile și coborî repede pe scări.

– Ce vrei să spui, Katherine merge să călărească împreună cu Iversley? Vocea lui Sydney se auzea de jos. Trebuia să vină la lectura mea de poezie.

Katherine nu putu auzi răspunsul mamei, dar se îndoia că îl liniștise. Ridicându-și fusta costumului, Katherine coborî ultimele trepte și intră pe coridor la timp ca să-și audă mama spunând că poezia era o prostie la care spera că fiica ei urma să renunțe.

Sydney se albi când auzi o asemenea erezie, însă Katherine interveni:

– Bună, Sydney. Ce faci aici?

El se întoarse.

– Știi foarte bine. Lectura începe într-o oră.

Katherine părea calmă.

– Nu ai spus nimic despre asta aseară, când m-ai adus acasă. Nici măcar nu știam la ce oră începe.

Sydney tresări.

– Eu... am... uitat...

– M-am gândit că te-ai răzgândit și nu mai vrei să te însoțesc.

Cu o expresie îndurerată, Sydney se întoarse către mama ei.

– Doamnă Merivale, pot vorbi singur cu Katherine?

– Nici nu mă gândesc să vă las nesupravegheați. Mai ales că nici nu este *însărcinată*[1].

Sydney păli când auzi de sarcină.

– Bineînțeles că nu!

Katherine se forță să nu râdă.

– Mama vrea să spună *logoditi*[2].

Bietul Sydney ar fi trebuit să își dea seama că nu trebuia să asculte franceza torturată a mamei ei.

– Asta am și spus, protestă mama ei.

– Ba nu, ai spus ca suntem... De fapt, nu contează.

Oricum, femeia nu și-ar fi amintit.

– Dar lasă-ne singuri un moment.

Femeia pufni.

– Foarte bine, dar nu uita că lordul va veni în curând pentru întâlnirea voastră.

– Lordul poate să se ducă naibii, bombăni Sydney în timp ce mama ieșea din cameră.

Katherine oftă. Gelozia lui Sydney ar fi trebuit să-l determine să fie mai atent cu ea, nu prost dispus. În plus, ce drept avea să fie prost dispus? El era cel care considera că totul i se cuvenea, iar ea se săturase.

– Uite care e treaba, spuse Sydney, nu te vreau aproape de Iversley.

Vorbele lui o înfuriară pe Katherine.

– Trebuia să te gândești la asta aseară, când ai plecat fără să spui un cuvânt!

Bărbatul păru mâhnit.

– Recunosc că am fost prost crescut, dar nu m-am așteptat...

– Să accept invitația altui bărbat? Să-mi fac alte planuri? Ori să deduc din comportamentul tău de la cină că voiai să te descotorosești de mine?

– Poftim? Diavolul ăla de Iversley ți-a băgat astfel de idei în cap? Mereu am avut de gând să mă căsătoresc cu tine, Kit. Doar știi asta.

---

[1] În original, în limba franceză, „enceinte" (însărcinată) (n.red.)

[2] În original, în limba engleză, „engaged" (logodită) (n.red.)

– Ai un stil amuzant de a o arăta.

– La naiba, știu că m-am purtat groaznic cu tine aseară, dar nu mi-a plăcut flirtul tău cu Iversley.

– Nu flirtam...

– Știu că erai supărată pe mine, și pe bună dreptate. Se trase nervos de lavalieră. Nu te învinovățesc că ai dansat cu el, acum îmi dau seama că ai ripostat pentru că nu ți-am arătat ce însemni pentru mine. Se uită lung în ochii ei. Dar m-am gândit că o să-ți treacă.

Cum îndrăznea să îi considere grijile un simplu moft femeiesc?

– Nu aveam o problemă de atitudine aseară, dar acum cu siguranță am. Dacă tu crezi că o să merg undeva cu tine...

Se auzi o bătaie puternică în ușă, iar Katherine își înălță capul cu mândrie.

– Probabil e Lord Iversley, care vine să mă ducă la călărie. Așa că te rog să mă scuzi...

Vru să treacă pe lângă el, însă Sydney îi tăie calea.

– Te rog, Kit, nu fi supărată pe mine! Nu suport!

Când îi întâlni privirea, confuzia și durerea de pe fața lui îi alungară toată furia. Ușa se deschise în hol, iar mama ei îi ură bun-venit contelui, însă Katherine nu-și putea lăsa dragul prieten.

– Nu sunt supărată pe tine, mă simt doar frustrată, și știi de ce.

– Am vorbit cu mama de dimineață despre noi.

– Ce a spus?

Speranța ei fu temperată de o doză sănătoasă de cinism. O expresie încăpățânată i se putea citi pe față.

– Mama nu înțelege de ce ne grăbim să ne căsătorim și de ce nu putem să așteptăm până când se însănătoșește.

Katherine își ignoră stomacul. „Nu te abate de la drum", îi spusese Alec. Era limpede că avusese dreptate. Sydney nu avea să își confrunte mama fără presiune.

– Atunci trebuie să îi explici mai bine. Pentru că în două săptămâni...

– Bine, bine, bombăni el. Dar de ce nu poți să petreci timp cu mine în timp ce aștepți? Și nu cu diavolul ăla de Iversley?

– Nu știu de ce îi spui așa. Își puse o mănușă cu o nonșalanță studiată. Mie mi se pare foarte drăguț.

El o apucă de braț, ca și cum ar fi vrut să o zdruncine.

– Bărbatul este un nemernic, iar dacă te-ai gândit că e interesat de căsătorie...

– Bună ziua, domnișoară Merivale, se auzi o voce sigură din ușă.

Se întoarse, iar când văzu că Alec îi privește, își retrase repede brațul. Alec se uită încruntat la Sydney, după care își opri privirea fierbinte și intensă asupra ei, lăsând-o fără respirație. În timp ce o învăluia cu privirea, ea înghiți în sec, dându-și seama cât de demodat era costumul ei de călărie pentru un bărbat sofisticat ca el.

Însă, judecând după strălucirea plină de admirație din ochii lui, nu văzuse nimic care să nu-i placă.

– Ești foarte drăguță în după-amiaza asta. Ți se potrivește culoarea.

– Mulțumesc, Lord Iversley. Ce frumos din partea ta să spui asta! Îi aruncă o privire rece lui Sydney. Unii bărbați nu sunt de acord cu alegerile mele în ceea ce privește culorile.

Sydney roși.

– Poate acei bărbați sunt prea prinși cu treburi mai importante ca să se gândească la complimente pentru tine.

Din spatele lui Alec, mama ei se uită mai întâi la Katherine, apoi la Sydney.

– Treburi importante? Sper că nu te referi la poezii. Moda e mult mai importantă decât orice poem plictisitor.

Sydney căută privirea lui Katherine.

– Tu nu ești de aceeași părere, Kit?

– Bineînțeles ca nu, dar mă tem că asta nu schimbă nimic. Îi oferi un zâmbet larg lui Alec. Tocmai îi spuneam lui Sir Sydney că nu pot participa la lectura lui din această după-amiază de la Freeman Assembly Rooms.

– O să fiu pierdut fără tine acolo, spuse Sydney, ignorându-l complet pe Alec. Iar oamenilor li se va părea ciudat că dedic o poezie celei mai importante femei din viața mea, iar ea nu a binevoit să vină.

– Vrei să spui că nici mama ta nu o să fie acolo? zise Katherine pe un ton drăgăstos.

Privirea îndurerată a lui Sydney o făcu să-și blesteme istețimea.

– Nu i-am spus mamei despre asta, am vrut să fiu cu tine.

Katherine inspiră adânc. Sydney chiar o alesese în defavoarea mamei lui?

Nu, cel mai probabil se gândise că nu își putea aduce mama ca să nu fie în preajma lui Katherine și a familiei sale vulgare.

– Domnișoară Merivale, îi întrerupse Alec din ușă. Dacă nu plecăm acum, parcul o să fie prea aglomerat pentru călărit.

Recunoscătoare pentru intervenția contelui, îi spuse lui Sydney:

– Trebuie să plec.

– Chiar trebuie?

Întrebarea mută de pe fața lui o făcu să simtă noduri în stomac. Era prea crudă, cerea prea mult?

„Mama nu înțelege de ce ne grăbim."

Ea se încordă. Uneori, trebuia să ceară ceea ce merita. Lordul știa că ea îl merita pe Sydney după ani întregi în care îl așteptase.

– Mă tem că trebuie.

– Să vin diseară ca să-ți spun cum a fost? întrebă el plin de speranță.

Dintr-un impuls, ea întinse mâna și îl strânse de braț.

– Dacă vrei.

Mama interveni:

– Să te conduc afară, Sir Sydney.

Sydney ezită, însă își dădu seama că era în plus. Cu o plecăciune, murmură:

– La revedere, Katherine.

Apoi trecu pe lângă Alec fără să îi spună un cuvânt și porni pe coridor cu mama ei.

Alec îl strigă:

– La revedere, Lovelace! Distracție plăcută la lectură!

Katherine se uită la Alec.

– Chiar trebuie să-i arunci asta în față? Bietul de el, este foarte afectat!

– Nu e de mirare. Trebuie să stea într-o cameră mucegăită în această zi minunată de primăvară, în timp ce noi vom fi afară, călărind.

Katherine își mușcă buza de jos, simțindu-se vinovată pentru că îl rănise pe Sydney.

Mama ei reapăru în ușă.

– Katherine adoră să călărească. Când suntem acasă, mereu trebuie să trimit pe cineva după ea ca să o găsească.

Alec o privi cu căldură pe Katherine.

– Atunci nu o să te deranjeze dacă mergem în parcul St. James, nu în Rotten Row. Am auzit că e mai drăguț și nu e așa de aglomerat în această perioadă a anului.

– Lui Katherine îi plac toate parcurile. Mama îi aruncă o privire serioasă fiicei ei. Spune-i lordului că îți plac parcurile, draga mea.

După prelegerea mamei din acea dimineață despre cât de norocoasă era că se bucura de atenția unui bărbat precum contele de Iversley, Katherine nu avea chef să înceapă o ceartă.

– Da, îmi plac parcurile. St. James o să fie perfect.

– Vezi? spuse femeia. Nu îi pasă unde mergeți să călăriți, milord. Ia-o unde vrei!

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Alec în timp ce o învăluia pe Katherine cu o privire înflăcărată.

– Sigur, doamnă. Sunt fericit să îți iau fata... oriunde.

Mama începu să spună ce bine călărește fiica ei și să povestească despre alte realizări ale lui Katherine, însă ea nu era atentă. De ce folosise o astfel de intonație pentru un cuvânt obișnuit precum *lua*? Cum reușise să imprime un sens obraznic fiecărei vorbe? Și felul posesiv în care o privea, de parcă abia aștepta să pună din nou mâinile pe ea...

Simți un delicios șoc de exaltare și tresări. Alec spunea și făcea niște lucruri care o provocau. Sau o seduceau.

Era destul de chipeș pentru a tenta orice femeie, mai ales în acea haină azurie care îi scotea ochii în evidență. Iar pantalonii de călărie din piele de căprioară și ghetele militare înalte chiar trebuiau să-i vină atât de bine, să scoată în evidență fiecare mușchi din...

Își mută privirea către chipul lui și văzu că o studia cu o satisfacție abia ascunsă. Când avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul în timp ce mama ei vorbea, nu-și putu ascunde roșeața din obraji.

Juca un joc periculos petrecându-și timpul cu un ticălos numai pentru a atrage atenția bărbatului pe care îl voia. Niciodată nu fusese de acord cu fetele care făceau așa ceva, dar nu putea nega cât de eficientă era metoda. Sydney nu fusese niciodată așa de hotărât să îi caute compania.

Iar ea îl refuzase. Păruse atât de afectat, bietul de el, când ea refuzase să meargă la lectură! O cuprinse teama. Oare exagerase? Oare chiar risca să-l piardă pe Sydney dacă avea să continue acel joc?

Nu-și putea permite așa ceva.

– Mamă, mi-am lăsat șalul roz sus. Poți să mi-l aduci?

– Sigur că da, draga mea. Doar nu vrem să răcești!

Alec se panică în momentul în care Katherine își alungă mama. Deja bănuise că se întâmplase ceva cu viitoarea lui soție, dar acum părea că știa despre ce era vorba. Așa că nu fu surprins când ea îi spuse:

– În loc să mergem în parcul St. James, putem să călărim la...

– Nu.

Îl privi direct.

– Nici măcar nu știi ce urma să spun.

– Urma să mă întrebi dacă putem să mergem la lectura lui Lovelace. Iar răspunsul este nu.

Cu sinceritatea ei tipică, nu încercă să nege.

– Dar putem să mergem în parc după aceea. Freeman Assembly Rooms se află la nici doi kilometri distanță.

– Nu mă interesează cât de aproape este. Nu mergem acolo.

– De ce?

Pentru că el își aminti cum arătase ea în urmă cu câteva momente, fiind vulnerabilă în timp ce nemernicul de Lovelace o implora să meargă cu el. Și pentru că neliniștea stranie care îl cuprinsese când o văzuse era pe cât de nedorită, pe atât de nefamiliară.

– Ai fost de acord să petreci după-amiaza cu mine, nu cu el. Iar eu vreau să mă bucur de această după-amiază.

Furia dezlănțuită se putea citi probabil pe fața lui, deoarece ea înghiți în sec.

– Ar trebui să-l facem pe Sydney gelos, și nu poate fi gelos decât dacă ne vede împreună.

– Ne-a văzut împreună și știe că mergem să călărim. Sunt sigur că imaginația o să se ocupe de restul.

Încăpățânată, tânăra își îndreptă spatele.

– Planul acesta trebuia să mă ajute să-l obțin pe Sydney. Dar, dacă ai de gând să transformi totul într-o competiție, atunci o să pun punct acum.

Alec se apropie de ea. Era o cacealma. Nimic nu se schimbase între ea și Sydney cu o noapte în urmă, altfel nu l-ar fi ales pe el. Sigur își dădea seama că, dacă renunța prea devreme la plan, afurisitul de Sydney ar fi revenit la vechiul comportament.

Dar dacă nu era o cacealma? Oare el putea întoarce situația în favoarea lui?

Un zâmbet îi apăru pe buze.

– Bine, o să mergem la lectura poetului tău. Dar, dacă trebuie să suport o sală plină și versuri proaste, trebuie să-mi promiți o recompensă.

– Ce fel de recompensă?

Alec aruncă o privire către ușa deschisă și șopti:

– Un sărut.

Katherine începu să respire sacadat și lăsă privirea în jos.

– Am stabilit că nu ne sărutăm.

– Am stabilit că nu discutăm despre Sydney și, cu toate astea, te aștepți să îmi petrec după-amiaza privindu-te cum leșini la auzul versurilor lui.

– Eu nu leșin, spuse ea încruntată.

– Asta va face după-amiaza ceva mai bună. Deci, cum rămâne? Un sărut în schimbul lecturii? Sau nici un sărut și o după-amiază plăcută de călărie în parcul St. James?

O vedea cântărind opțiunile, însă bănuia că avea să aleagă sărutul. Cu siguranță, lectura era importantă pentru Lovelace, iar ea nu voia să-l îndepărteze.

Încă de noaptea trecută, Alec voia să o atingă din nou, să îi guste buzele și să îi simtă brațele în jurul gâtului în timp ce parfumul ei de trandafiri îl învăluia. Acum avea șansa asta.

– Foarte bine. Apropiindu-se de el cu îndrăzneală, Katherine își ridică fața. Ia-ți afurisita de recompensă și hai să mergem!

Ce femeie nesăbuită! Dacă ea credea că putea scăpa atât de ușor, urma să aibă o surpriză. Alec nu avea de gând să o lase să se joace cu el.

Cu un zâmbet, o luă de bărbie, bucurându-se de pielea ei fină. Apoi își trecu degetul peste buza ei de jos.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Încep să te sărut, o auzi pe mama ta coborând scările și s-a terminat înainte să înceapă. Nici o șansă, draga mea. Eu o să aleg când, unde și cum o să te sărut.

Panica de pe fața ei se transformă destul de repede în iritare.

– Cum vrei, Alexandru cel Mare. Deci, când o să fie?

– O să te anunț eu.

Zâmbi, după care își aplecă ușor capul până când gura lui fu atât de aproape de urechea ei, încât îi putea simți apa de trandafiri din păr.

– Dar nu-ți face griji, îți promit că nu o să te aduc acasă fără un sărut.

Ea se dădu în spate atât de repede, că aproape se împiedică de masa de ceai, iar roșeața din obraji îi spuse tot ce trebuia să știe. Recunoștea sau nu, își dorea ca el să o sărute.

Katherine afișă o expresie care parcă spunea: „Sunt o domnișoară respectabilă, să nu uiți asta!" și se îndreptă spre ușă.

– Atunci putem să mergem. Dacă plecăm acum, avem destul timp să o facem.

– Ce să faceți? întrebă mama ei din ușă, cu șalul roz pe braț.

Katherine intră imediat în panică. Privirea ei îl rugă pe Alec ceva ce el era tentat să ignore. Asta însă nu i-ar fi adus nici un câștig.

Îi zâmbi cordial.

– Să vă dau un cadou. Tocmai îi spuneam fiicei dumneavoastră despre cadoul pe care vi l-am luat de la bazarul din Soho.

– Serios?

Un zâmbet feciorelnic lumină fața doamnei Merivale.

De fapt, îl luase pentru Katherine, dar având în vedere circumstanțele...

Alec băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un evantai pictat.

– Vânzătorul picta imagini la cerere și m-am gândit la ce ați spus aseară, că vă plac balurile din Londra și... *voilà!*

Cu oarece teatralitate, i-l dădu.

– Lord Iversley, cât de atent din partea ta! Examină obiectul. Fildeș sculptat, foarte frumos. Probabil te-a costat ceva.

Slavă Domnului că femeia nu știa să facă diferența dintre fildeș și os!

Doamna Merivale deschise evantaiul, apoi se încruntă.

– Dar cuplul dansează singur pe terasă. De fapt, cred că dansează, nu reușesc să...

– Nu a avut timp să picteze mai mult de două persoane, interveni Alec repede, sperând că o să-și dea seama abia mai târziu că, de fapt, cei doi se sărutau. Dar sunt sigur că fiecare bărbat care dansează cu dumneavoastră își dorește să vă aibă doar pentru el.

Doamna Merivale râse și îi spuse că era un cuceritor nerușinat, dar cel puțin nu mai puse întrebări legate de locul unde aveau să plece.

În cele din urmă, Katherine se hotărî să nu mai ia șalul, iar peste câteva clipe, coborau scările împreună cu o servitoare care urma să-i supravegheze. Din fericire, își folosise fondurile limitate ca să ia un cal în plus. Tot jocul acela de seducție devenea din ce în ce mai scump.

– Acel evantai nu era pentru mama, nu-i așa? șopti Katherine în timp ce coborau scările.

Fericit că ea își dăduse seama, îi aruncă o falsă privire furioasă.

– Mă acuzi de minciună?

– Te acuz că faci orice e nevoie ca să-ți atingi scopurile.

Însă un mic zâmbet îi apăru pe buze, trimițând o dorință fierbinte exact între picioarele lui.

– Tu ai fost singura care a avut ceva de câștigat din asta.

– Așa e. Katherine îi zâmbi larg și îl strânse de braț. Îți mulțumesc nu numai pentru că ai fost de acord să mergem la lectură, ci și pentru că i-ai ascuns asta mamei.

– Înseamnă că primesc două recompense mai târziu?

– În nici un caz.

– Păcat. Atunci va trebui să mă asigur că singura recompensă merită efortul.

Capitolul 7

Un act de galanterie poate înlocui numeroase complimente.

Anonim, *Retorica unui crai*

„Atunci va trebui să mă asigur că singura recompensă merită efortul."

Cuvintele răsunară în urechile lui Katherine când porniră spre Freeman Assembly Rooms. Cum avea să suporte o după-amiază întreagă întrebându-se când urma să-și ceară Alec recompensa? Se întrebă dacă avea același gust ca prima oară, dacă urma să facă din nou lucrul acela ciudat cu limba, dacă...

Katherine îi aruncă o privire. Călărea iapa masivă cu o ușurință care demonstra că nu mințise și chiar petrecuse mult timp în șa.

Ce ticălos interesant! Stătea pe cal mai bine decât orice alt membru din Jockey Club. Se uită la șoldurile îmbrăcate în piele care stăteau perfect în șa, la coapsele musculoase care strângeau animalul și îl controlau cu simple ghionturi, la mâinile lui înmănușate care manipulau fără probleme hățurile.

Chiar și alegerea lui în privința rasei era neobișnuită.

– Ce fel de cal e acesta? întrebă ea, în timp ce mergeau pe stradă, cu Molly la câțiva pași în urmă.

– Un Lusitano. Am luat-o pe Beleza din Portugalia. Se întinse să mângâie calul în spatele urechii, iar iapa necheză ușor. Am trecut prin foarte multe împreună, nu-i așa, fetițo?

– Și ea și-a făcut de cap pe continent? îl tachină Katherine.

El îi aruncă o privire lungă.

– Pari foarte interesată de aventurile mele. Vrei să ai și tu parte de așa ceva?

Katherine zâmbi.

– Nu chiar de aventuri, vreau să călătoresc. Mi-ar plăcea să vizitez Italia și Portugalia... tot continentul.

Alec își mută privirea înapoi la drum și zâmbetul îi dispăru.

– Mă tem că în vremurile astea nu sunt prea multe de văzut.

„Ah, da, războiul". Iar asta îi aminti...

– Mă întrebam cum se poate distra un tânăr în străinătate dacă trebuie să evite armatele lui Napoleon.

– Viața merge mai departe și în vreme de război. Oamenii încă joacă, beau, au aventuri. Când se apropiară de intersecție, el încetini ritmul calului. În ce direcție?

– În stânga, cred.

Alec se uită încruntat în spate.

– Poate că ar trebui s-o așteptăm pe servitoarea ta.

Katherine privi în spate. Dumnezeule, de ce rămăsese Molly în urmă? Și de ce nu mâna calul cum trebuia?

– Ești sigură că servitoarea ta știe să călărească? întrebă el.

– Ea așa a spus, zise Katherine, dar lucrează în bucătărie și nu cred că are ocazia să călărească prea des.

El o privi îndeaproape.

– Mama ta de ce nu ți-a trimis camerista?

Prea umilită ca să recunoască adevăratul motiv, ridică din umeri.

– Ne-am lăsat majoritatea servitorilor în Cornwall.

Deși părea sceptic, Alec își mută privirea înapoi la Molly.

Unul dintre noi ar trebui să se asigure că e bine.

– Mă duc eu, spuse Katherine repede.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Molly să explice că o servitoare din bucătărie juca rolul cameristei unei lady din cauza situației financiare precare a familiei Merivale.

Katherine întoarse calul și se îndreptă către Molly, care era înghețată de frică.

– Ești bine?

Servitoarea încuviință din cap. Când făcu acest gest, calul ei o luă spre stânga, iar femeia se prinse de șa. Katherine se îngrijoră. Era clar că Molly nu știa să controleze un cal. Acum calul mergea după ceilalți doi, însă când aveau să ajungă pe străzile aglomerate...

– Molly, poate că ar trebui să...

Trâmbița unei goarne o întrerupse. O trăsură apăru de nicăieri pe strada din spatele lor. Când le văzu pe cele două blocând drumul pe jumătate, birjarul sună din nou din goarnă, de data asta mai tare. Speriat de zgomot și de temătorul călăreț, poneiul lui Molly o luă la fugă.

Katherine porni în galop după ea. Când poneiul trecu pe lângă Alec, cu Molly țipând și ținându-se strâns de șa, porni și el după ea.

Trăsura trecu pe lângă Katherine, iar birjarul ținea hățurile și îi avertiza. Însă nu trăsura o sperie pe Katherine, ci hățurile poneiului târându-se de pământ și, ce era mai rău, piciorul drept al lui Molly, care alunecase. Numai faptul că se ținea strâns de șa o împiedica să cadă. Cum trăsura era în urma ei, iar în față era o intersecție, dacă ar fi căzut, Molly sigur ar fi fost călcată de ponei sau de trăsură.

Katherine privi neajutorată cum calul lui Alec ajunse din urmă poneiul. Șocată, văzu că bărbatul se mișcă în șa până ce fu aproape perpendicular cu animalul. Se apropie de ponei tocmai când mâna lui Molly alunecă de pe șa.

Katherine nu ar fi crezut ce se întâmplase dacă nu ar fi văzut cu ochii ei. Aplecându-se aproape de pământ, Alec o prinse pe Molly înainte să cadă, apoi o ridică în șa ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg.

Katherine privi uimită în timp ce Alec se ridica din poziția sa aproape imposibilă în care fusese. Apoi puse o mână pe spatele lui Molly ca s-o echilibreze și încetini. Deși fata atârna peste șa și trăsura

trecu cu viteză pe lângă ei, cu birjarul înjurând, Alec controlă cu ușurință calul, ghidându-l într-o parte a drumului.

Katherine merse la galop până la poneiul care rămăsese fără călăreț. Din fericire, animalul încetinise. Până ce ea îl prinse de hățuri și îl întoarse din drum, Alec deja își oprise calul și se dăduse jos cu ușurința unei pantere.

Când se întorcea spre el, inima lui Katherine o luase razna, ca o reacție întârziată la tragedia care aproape se petrecuse în urmă cu câteva secunde. Însă Alec păru foarte calm când o ajută pe Molly să se dea jos de pe Beleza. Servitoarea îi căzu în brațe plângând. Când Katherine ajunse la ei, Alec o ținea în brațe și încerca să o liniștească.

În jurul lor se adunaseră o mulțime de oameni, însă se dădură la o parte ca să-i facă loc lui Katherine. În timp ce își ghida calul prin mulțime, toți cei din jur îi oferiră ajutorul, făcându-și griji pentru sărmana domnișoară care trecuse printr-o sperietură zdravănă.

– Cor, ai văzut cum a călărit domnul acela? își întrebă un băiat amicul.

– Da. Am văzut genul ăsta de călărit numai la amfiteatrul Astley, răspunse prietenul lui.

Katherine descălecă, în timp ce inima încă îi bătea puternic. Când se apropie, Alec îi oferi o batistă servitoarei care încă plângea.

Katherine încercă să și-l imagineze pe Sydney oferind o batistă unei servitoare de la bucătărie. Oricât de galant ar fi fost cu Katherine și indiferent de poeziile despre lorzi care găsesc dragostea unor lăptărese, Sydney era, în esență, un aristocrat pur.

Însă Alec părea să fie unul doar cu numele. Câți aristocrați călăreau așa? Dacă nu ar fi reacționat rapid și nu ar fi avut abilitățile necesare ca să facă față situației? Katherine se cutremură când se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla.

Un membru al patrulei veni să vorbească cu Alec, iar Katherine se duse lângă Molly.

– Domnișoară, zise Molly printre suspine, îmi pare atât de rău că ți-am stricat ieșirea. Îți jur că nu am vrut!

– Stai liniștită, draga mea, spuse Katherine în timp ce o îmbrățișă pe fată. Ne bucurăm că ești bine.

– Aproape că am căzut de pe ponei. Aș fi putut să mor dacă nu ar fi fost lordul...

Când îi aruncă o privire plină de adorație lui Alec, care încă vorbea cu ofițerul, Katherine zâmbi în sine ei. Alec făcea cuceriri pe oriunde mergea. Nu avea nici o îndoială că, în următoarele zile, Molly avea să retrăiască clipele în care fusese salvată. Ca și Katherine, de altfel. Nu-i venise să creadă cât de aproape de moarte fusese fata.

Ofițerul începu să împrăștie mulțimea, iar Katherine o strânse pe Molly de umeri.

– Molly, de ce i-ai spus mamei că știi să călărești?

Lăsând privirea în pământ, Molly răsucea batista între degete.

– Cineva trebuia să vină cu dumneavoastră, domnișoară. Menajera mamei dumneavoastră nu putea să plece și mi-a spus că nu contează dacă știu să călăresc. Aruncând o privire în direcția lui Alec, care părea absorbit în timp ce-și îngrijea calul, fata coborî vocea. Doamna Merivale a spus să mă întorc acasă când nu vă mai zăresc, ca să puteți fi singură cu lordul. A spus că trebuie să se întâmple ceva, apoi va trebui să devii contesa lui.

Katherine se enervă. Nu o ajută nici faptul că Alec se opri, părând să fi auzit fiecare cuvânt. Însă, când începu să râdă, Katherine se încruntă. Trăsese cu urechea.

Avea să se ocupe mai târziu de mama și de tacticile ei.

– Hai să te ducem acasă, îi spuse servitoarei.

– O duc eu, interveni Alec. Nu ar trebui să meargă singură, iar tu știu că nu vrei să ratezi lectura.

– Mergem toți, spuse Katherine ferm.

– Te rog, domnișoară, nu faceți așa ceva, spuse Molly. Mama dumneavoastră o să se supere pe mine dacă află că v-am distrus ieșirea cu lordul.

Ofițerul împrăștie curioșii de pe stradă.

– Pot să o duc eu pe domnișoară acasă dacă doriți.

Katherine ezită, dar nu voia ca Molly să aibă probleme. Mama avea să dea toată vina pe ea. Îi zâmbi bărbatului și îi spuse:

– V-am fi recunoscători.

Căută o monedă în săculeț, însă Alec se ocupase deja de asta. Chiar aranjase ca o birjă să îi ducă pe Molly și ofițer înapoi. În câteva minute, cei doi porniră la drum, cu poneiul legat de trăsură.

Alec o privi îngrijorat.

– Ești bine?

– Sunt bine, spuse ea zâmbind.

– Mai vrei să mergi la lectură? O să întârziem, dar, dacă plecăm acum, ajungem la timp. Asta, dacă nu ești prea bulversată.

– Ca să fiu sinceră, mi-ar prinde bine ceva care să mă calmeze, iar lectura ar fi perfectă, pentru că e o distracție mai puțin aventuroasă.

Alec râse și se duse să-și ridice pălăria, care fusese călcată în picioare de mulțime. O studie cu atenție.

– Se pare că va trebui să mergi fără pălărie, spuse ea.

– Nici gând. Și-o puse pe cap. E posibil ca pălăria și pantalonii murdari de noroi să îi convingă să nu mă accepte la lectură.

– Nu te baza pe asta. Nu cred că o să observe cineva.

– Așa e, am uitat. Ochii îi străluciră când își aruncă pălăria. Pentru poeți, poezia e mai importantă decât moda.

– Nu știu cum poți să glumești după tot ce s-a întâmplat, replică ea. Inima încă îmi bate cu putere.

O ajută să urce din nou pe cal.

– Dacă aș fi știut că e nevoie doar de atât ca să-ți bată inima cu putere, aș fi aranjat o zi întreagă de salvări pe cal.

– Probabil chiar ai putea s-o faci, rosti ea în timp ce porniră amândoi la drum.

De data asta, ca și cum ar fi vorbit dinainte, au mers mai încet, plimbându-se pe străzile aglomerate.

– Ai fost incredibil. Nu am văzut niciodată pe cineva care să călărească atât de magnific. Și felul în care ai prins-o înainte să cadă... Unde ai învățat să faci asta?

Alec își opri un mormăit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să vorbească cu Katherine despre trecutul lui.

– A fost o nimica toată. Ceva ce am învățat în străinătate.

– A fost impresionant, insistă ea. Când ai spus că ai petrecut mult timp în șa, nu m-am gândit că...

– Și tu călărești destul de bine.

Trebuia să-i distragă atenția de la el. În plus, Katherine călărea bine, chiar și în acea șa pe care femeile din Anglia trebuiau să o folosească.

– Ai prins poneiul imediat.

Katherine se înroși.

– A fost o nimica toată. Oricine poate să prindă un ponei fără călăreț. În timp ce tu...

– Sunt recunoscător că ai făcut acel efort. Trebuia să-i distragă atenția de la acel subiect. Nu aș fi vrut să-l pierd.

Mai ales că îl costase destul de mult.

Ajunseră la o intersecție, iar când Alec o privi călărind cu ușurință, și-o imagină în căldura din Cornwall, cu părul înflăcărat căzând dezordonat pe spate, cu fundul ferm mișcându-se în șa în timp ce se adapta la mișcările calului. La fel s-ar fi adaptat și la mișcările lui Alec dacă ar fi fost sub el în pat...

Alungă acea imagine tentantă. Nu era deloc confortabil să călărească în timp ce avea o erecție.

În timp ce treceau prin intersecție, ea îl întrebă:

– Ai avut mult timp la dispoziție să călărești în străinătate?

Dumnezeule, reveniseră la același subiect? Așa îi trebuia dacă își lăsase imaginația să zburde!

– Am călărit destul de mult. Dar se pare că și tu ai călărit la țară. Sau cel puțin așa a spus mama ta.

Se înroși, apoi își lăsă capul în jos.

– Îmi pare atât de rău pentru mama și tacticile ei. Nu am crezut că ar face ceva atât de irresponsabil ca să...

– ... ne aducă împreună? Alec profită de ocazie ca să schimbe subiectul. Acesta nu este singurul motiv pentru care a trimis-o pe Molly, nu-i așa? Spune-mi adevărul, familia ta nu a lăsat toți servitorii în Cornwall, nu-i așa?

Cel mai bun mod de a evita întrebările nedorite era să pui propriile întrebări.

Ea își mută privirea la drum.

– E vorba de faptul că... Presupun că poți să afli. Moartea tatălui ne-a adus o problemă financiară. Dar asta o să se schimbe în curând.

Cât de departe avea să meargă sinceritatea ei subită?

– Vrei să spui că se va schimba când te vei căsători cu plictisitorul tău poet?

– Cum ai... Asta e...

– Înțeleg că Sir Sydney este destul de bogat.

– Da, este. Iritarea i se putea citi pe față. Dar nu din cauza asta mă căsătoresc cu el.

– Bineînțeles că nu, domnișoară *Mă căsătoresc bine,* o tachină el

– Foarte amuzant, dar nu-mi pasă de banii lui, pentru că eu...

Când se opri brusc, el o privi. Chiar avea să îi spună de moștenirea ei? Probabil că nu trebuia s-o lase. Dacă ea ar fi recunoscut că urma să primească o avere, singurul lui avantaj dispărea.

– E în regulă, știu că nu ești genul de persoană interesată.

Katherine păru ușurată.

– Cu siguranță nu sunt.

– Deci, de ce te căsătorești cu Sydney? Pentru că e unul dintre acei bărbați decenți pe care îi admiri?

– Nu doar pentru asta. Am fost prieteni toată viața și țin mult la el.

– Dar nu ești îndrăgostită de el.

Tânăra își mută privirea la drum și se bâlbâi:

– E-ei bine, presupun că da... îl iubesc. Bineînțeles că îl iubesc.

El îi observă stânjeneala.

– Nu pari prea sigură.

Ea oftă.

– Ca să fiu sinceră, nu știu dacă într-adevăr cred în dragoste.

– Serios? Asta mă surprinde.

– De ce, pentru că sunt femeie? spuse ea pe un ton defensiv.

– Pentru că îți plac prostiile ca poezia.

Ea ridică din umeri.

– Poezia de calitate mă liniștește și mă ajută să uit de probleme. Dar nu sunt destul de naivă ca să cred că viața e o poezie.

– Bravo ție!

Alec se simți ușurat. Lucrurile aveau să meargă mult mai ușor pentru el dacă ea înțelegea și accepta deja realitățile vieții.

– Toate femeile ar trebui să pășească în mariaj cu atitudinea ta, realizând că este o alianță făcută din motive practice, nu visul romantic creat de poeți.

Ea îl privi cu atenție.

– Mi-ar plăcea să cred că adevărul e undeva la mijloc – nu un vis, dar nici o alianță practică. Vreau să cred că trebuie să-ți placă partenerul cu adevărat.

– Contează și atracția fizică. Sau asta nu face parte din schema ta?

Ea îi evită privirea.

– Atracția fizică te poate induce în eroare. Mama s-a căsătorit cu tata din acest motiv. Părinții ei au vrut să-l ia de soț pe tatăl lui Sydney, care era bogat, dar ea a fugit cu prietenul lui cel mai bun, iar rezultatul a fost dezastruos. Mâinile i se încleștară pe hățuri.

O femeie sensibilă trebuie să se bazeze numai pe părțile raționale când alege un soț.

O femeie sensibilă cu siguranță trebuia să se căsătorească pentru mai mult decât prestigiul adus de un titlu, iar asta era tot ce îi oferi putea Alec. Ce bine că ea nu știa asta!

– Așadar, banii și poziția respectabilă a lui Sydney sunt suficiente pentru tine, domnișoară *Mă căsătoresc bine.*

– Nu-mi mai spune așa! Katherine se încruntă. Ți-am spus, eu și Sydney suntem prieteni. O să fie un tovarăș bun. Îl înțeleg, iar el mă înțelege pe mine.

– Chiar așa? De asta a trebuit să-i ceri să te sărute? De ce a stat bosumflat aseară în timp ce alt bărbat flirta cu tine?

Ea îl privi.

– Credeam că nu vrei să vorbești despre Sydney când suntem împreună.

Așa era. Însă felul în care îl ridica pe un piedestal îl deranja pe Alec. Nu-și dădea seama de ce. Cu siguranță, nu era gelozie. Atunci de ce deschidea subiectul cu fiecare ocazie, ca un copil care zgândărea o rană până ce sângera?

Ea miji ochii.

– Oricum, nu vreau să vorbesc despre Sydney. Vreau să vorbesc despre tine. Cum ai învățat să călărești atât de magnific?

Dumnezeule, era ca un câine cu un os! Întrebându-se cum să-i distragă atenția, își fixă privirea la drum. Apoi observă un semn pe clădirea din față și se relaxă.

– Draga mea, discuția despre călăritul meu va trebui să aștepte. Făcu un gest către locul în care mergeau. Am ajuns.

Capitolul 8

Pavează drumul seducției cu atingeri nepermise!

Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine urmări privirea lui Alec. Într-adevăr, ajunseseră.

Era straniu că nu voia să discute despre călărit. De obicei, bărbaților le plăcea să se mândrească cu abilitățile lor. Până atunci,

ar fi spus de trei ori povestea despre salvarea unei domnițe aflate la ananghie.

Fie Alec era neobișnuit de modest, fie ascundea ceva. Dar ce anume? Și de ce? Era reticent când venea vorba de perioada petrecută în străinătate. Cu siguranță, nu era un lucru tipic călătorilor.

Probabil făcuse în mare parte lucruri despre care nici o femeie decentă din Anglia nu trebuia să afle. Asta trebuia să fie.

Alec descălecă ușor și legă iapa, după care o ajută pe Katherine. Însă, când picioarele ei atinseră pământul, iar el nu îi dădu drumul imediat, toată curiozitatea ei despre anii petrecuți de el în străinătate dispăru. Mâinile lui calde de pe talia ei îi opriră respirația, mai ales când el își fixă privirea asupra gurii ei, cu intenții întunecate.

Dumnezeule, avea de gând să o sărute chiar acolo, în stradă?

Katherine își ținu respirația. Apoi el îi întinse mâna. Ea îl luă de braț, simțindu-și în urechi bătăile puternice ale inimii. Era bucuroasă că încă nu o sărutase. Da, bucuroasă. Ce depravată i-ar fi permis unui bărbat să o sărute în public? Cineva ar fi putut să-i vadă și să-i spună lui Sydney, iar acesta ar fi rupt legăturile cu ea. Nu, nu ar fi fost înțelept.

Când intrară în clădire, o femeie îmbrăcată elegant le oferi programul serii și îi îndrumă către o cameră mare. Când păși în încăpere și toate privirile se întoarseră spre ei, Katherine zâmbi vag. Alec ignoră pe toată lumea în timp ce o însoți prin camera aglomerată, mâna lui odihnindu-se intim pe spatele ei.

Cel puțin Sydney nu ridicase privirea ca să-i vadă intrând atât de nepoliticos. Își citea poemele, nefiind atent la vocea care se auzea de pe podium.

Când se așezară pe rândul din spate, singurul pe care mai erau locuri, Alec se aplecă și întrebă:

– Chestiile astea atrag de obicei atât de mulți oameni?

– Da, dacă citește Sydney. Apoi adăugă, cu mândrie în glas: De curând, *Gentleman's Magazine* l-a numit noul Wordsworth.

– Probabil am ratat aceste vești incredibile.

Un tânăr din față se întoarse și se uită la Alec. El își dădu ochii peste cap și se rezemă de bancă, scoțându-și mănușile. Apoi își umplu timpul uitându-se în program și schimbându-și poziția la fiecare câteva secunde.

Katherine își înăbuși un zâmbet. Bietul de el, nu avea să reziste pe toată durata lecturii! Probabil era ceva extrem de plictisitor

pentru un bărbat de acțiune ca el. Și ea se aștepta ca o mare parte a lecturii să o plictisească. Ceilalți poeți păleau pe lângă Sydney, iar el fusese de acord să participe numai pentru că unul dintre ei era prietenul lui cel mai apropiat. De fapt, Julian Wainscot, baronul de Napier, stătea chiar lângă Sydney și părea binedispus. De obicei, era timid, cel puțin în preajma ei, însă acum părea să se bucure de atenția publicului.

Apoi tânărul firav o văzu și se întristă. Ea îi zâmbi, dar Alec se aplecă spre ea și se plânse că prețiosul ei Sydney era ultimul în program, iar ea fu nevoită să-i răspundă.

Când își întoarse privirea spre Lord Napier, acesta îl înghionti pe Sydney. Când o zări, lui Sydney îi apăru un zâmbet pe față, până când își dădu seama cu cine era. Deși ea îi zâmbi înapoi, bucuria lui se transformă rapid într-o încruntătură.

Lord Napier îi păru infatuat. La naiba cu nenorocitul acela! Probabil era de acord cu Lady Lovelace, că ea nu era destul de bună pentru prietenul lui cel mai bun. Păcat. Indiferent ce părere aveau Lord Napier și Lady Lovelace despre ea, Katherine avea de gând să se căsătorească cu Sydney.

Vocea lui Alec îi întrerupse gândurile:

– O adunare de poeți, șopti el, în timp ce îi flutură programul în față. E ca o herghelie de cai? Sau și mai bine, un cârd de gâște?

– Șșșt, șopti Katherine.

Lord Napier urcă pe podium, iar ea voia să-l asculte. Cu un aer plin de importanță, acesta își drese vocea:

– Titlul poemului meu este *Marșul discului.*

Când începu să citească, Katherine își mușcă obrazul ca să nu râdă. Toată zarva asta pentru o competiție sportivă... Ce prostie! Dar la ce se putea aștepta de la un bărbat care își umezea favoriții cu ulei și evita să poarte lavalierele scrobite? Ar fi trebuit să învețe de la Sydney, care scria despre lucruri importante, precum dragostea, istoria și tragedia. Dar Lord Napier nu fusese niciodată profund.

Acesta citi:

Brațul lui puternic se încordează să arunce.
Discul strălucește, o lună acolo sus,
Și când zboară departe tăind văzduhul,
Mulțimea scoate un oftat neîntrecut.

De lângă ea, Alec întrebă:

– Mai exact, cum e un oftat neîntrecut? Cât de rapid părăsește respirația buzele? Cât de tare se aude? Sau există o anumită calitate muzicală în expirație...

– Taci, șopti ea, încercând să nu zâmbească. Se uită oamenii la noi.

De fapt, nu se uita nimeni în afară de Sydney. Afectată de încruntătura lui, Katherine se îndreptă și încercă să pară impresionată. Din fericire, poemul lui Lord Napier era la fel de scurt pe cât de frivolă îi era mintea. În plus, Alec tăcu restul poeziei și la următoarele două.

Apoi, cel mai prost poet dintre cei prezenți urcă pe podium. Pe un ton tremurat, despre care Katherine știa că trebuia să redea emoția profundă, începu să citească un poem atât de groaznic, că până și Sydney se cutremură.

Alec se apropie de ea.

– Anumite cuvinte nu sunt învechite încă din perioada Renașterii?

– Uiți că poeții nu sunt preocupați de modă, îi șopti ea. Când Alec o privi, regretă că îl încurajase. Obligându-se să se uite la scenă, Katherine adăugă: Dar nu e chiar atât de rău.

Alec pufni, dar cel puțin nu mai spuse nimic. Până la al 15-lea vers, când poetul citi:

Tu, seducătoare minunată, frumoasă și înțeleaptă,
Tu mi-ai transformat împotrivirea în cenușă
Mă uit în tăciunii ochilor tăi...

– Și mă rog să nu îți aprindă genele frumoase, termină Alec.

Katherine nu se putu abține și râse tare, atrăgând atenția tuturor din cameră. Înroșindu-se, se făcu mică pe scaun, spunându-i lui Alec:

– Taci, pentru numele lui Dumnezeu.!

Dar era prea târziu ca să închidă acea cutie a Pandorei. Acum, că descoperise cât o distrau replicile lui, Alec le spunea în mod constant. În scurt timp, pe Katherine o luase amețeala de la faptul că trebuia să se abțină să nu râdă, fiind sigură că avea să moară din cauza amuzamentului reprimat.

– Amintește-mi să nu-l las niciodată pe bărbatul ăla lângă calul meu, îi șopti Alec în timp ce poetul groaznic termină de citit. Dacă

îi va ordona nobilului meu cal Beleza să peregrineze pe Câmpiile Elizee cu copitele sclipind și cu coama în flăcări, s-ar putea să-l calce în picioare. Nu suportă să aibă coama în flăcări, iar copitele să-i sclipească, fiindcă alți cai ar râde de ea. Și în ce ritm merge când peregrinează? Presupun că e ceva între trap și galop.

– Potolește-te, te rog, șopti ea, încercând să nu râdă, însă fără succes. Când o să se termine, o să te omor!

Alec îi aruncă un zâmbet diavolesc.

– Și o s-o faci cu sabia tremurândă a lui Damocles sau cu fumul fără remușcări al furiei lui Vezuviu?

– Cu batista de bumbac a lui Merivale. O să te sugrum cu ea. Acum taci, îl prezintă pe Sydney. Încearcă să nu fii nepoliticos când citește, da?

– Eu, nepoliticos? Nepoliticoasă e prostia asta pe care poeții o numesc poezie. Și dacă Sydney al tău...

Katherine îl ciupi de mână cât de tare putu.

– Au!

– Nu mai scoate nici un cuvânt! Altfel, îți jur că o să-ți învinețesc mâna înainte să se termine!

Când ea începu să-și retragă mâna, el o prinse într-a lui.

– O să tac, dar numai dacă mă lași să te țin de ea.

Cu privirea fierbinte ațintită asupra ei, îi luă mâna într-a lui, apoi o trase să stea scandalos pe coapsa lui fermă, acoperită cu piele de căprioară și excesiv de caldă.

Aerul îi rămase blocat undeva în apropierea plămânilor. Dumnezeu să aibă milă de ea... el nu ar trebui... ea nu ar trebui...

Katherine se uită iute în jur, dar nimeni nu era atent la ei. Cum erau singuri pe rândul lor, mâinile lor erau ascunse de ochii celorlalți. Acel simplu gând îi opri inima.

Personală. Secretă. Interzisă. De ce o asemenea atingere era atât de atrăgătoare? Vinovată, se uită la podium, unde Sydney își aranja hârtiile.

Însă nu avea de gând să facă nimic care să distrugă prezentarea lui Sydney, iar dacă asta însemna că trebuia să-l lase pe Alec să o țină de mână, atunci avea să se sacrifice. Nu avea legătură cu neliniștea din pieptul ei. Sau cu anticiparea pe care o simțea gândindu-se la ce avea să facă Alec cu mâna ei.

Sydney tuși pe podium și abia atunci realiză că se uitase la mâna lui Alec, fiind prinsă de senzația incitantă a faptului că mâna ei se afla între mușchiul tare al coapsei și degetele lui calde. Se obligă să fie atentă la Sydney, să îi zâmbească.

Sydney urma să citească două poezii, una despre căderea Troiei și alta al cărei titlu avea să fie anunțat atunci. Începu poezia despre Troia, explicând pe ce versiune a poveștii se bazase.

Tocmai atunci, mâna lui Alec se mișcă peste a ei. La început, el trasă cu degetul conturul mâinii ei înmănușate, dar asta nu îl mulțumi prea mult timp. Mișcând mâinile în așa fel încât a ei să fie deasupra, începu să îi scoată mănușa cu cealaltă mână.

– Nu, spuse ea încet.

– Da.

El zâmbi, în felul în care Boney râsese probabil când alesese prima bucată din Prusia pe care s-o cucerească.

Încercă să-și elibereze mâna, dar el i-o ținu bine.

Când Katherine îl privi, el șopti:

– E corect, draga mea. Mi-ai luat cealaltă sursă de divertisment. Își întoarse privirea spre podium. Bineînțeles, dacă vrei să fac din nou comentarii despre versuri...

Katherine strânse din dinți și își lăsă mâna moale într-a lui.

– Așa e mai bine, murmură el, apoi întinse din nou mâna spre mănușa ei. Îi descoperi fiecare deget, bucată cu bucată, în felul în care Alexandru cel Mare le dezbrăcase pe femeile captive pe care și le făcuse soții.

Căldura i se ridică în obraji în timp ce se uita la podium, încercând în zadar să absoarbă cuvintele lui Sydney. Din păcate, îi citise deja acel poem, așa că mintea ei zbură spre Alec, care îi descoperea mâna.

El îi aruncă mănușa în poală. Apoi începu adevărata distracție. Îi întoarse mâna în așa fel încât dosul palmei să i se odihnească pe coapsă, iar palma cea moale să fie expusă. Alec începu să îi mângâie degetele.

Nici un bărbat nu o mai atinsese așa. Cine ar fi crezut că putea fi atât de... de...

Erotic. Momentul părea la fel de indecent ca pozele din cartea tatălui, mai ales pentru că i se întâmpla ei.

Abia putea respira în timp ce el îi mângâie curburile dintre degetele, îi desenă cercuri în palmă, apoi își plimbă degetul până ce îi simți pulsul de la încheietură. Își apăsă puțin degetul, ca și cum ar fi vrut să se bucure de zvâcnirea sângelui ei, apoi își întinse celelalte degete peste mâna ei deschisă, pentru a-și înmulți mângâierile.

Katherine mai avea puțin și leșina. Nu, era o prostie, ce fel de femeie ar leșina doar pentru că un bărbat o mângâia pe mână... îi mângâia pielea... făcea dragoste cu degetele ei goale.

– „Elena a ajuns să urască atingerea lui Paris/ În timp ce privea ruina în flăcări?" citi Sydney de pe podium.

Nici măcar pentru un minut. Nu dacă atingerea lui Paris era ca a lui Alec.

Katherine voia să-l urască. Voia să-l urască pentru ce făcea. Dar cum ar fi putut? Nu era ceva atât de indecent. Iar în carte nu era pomenit nimic despre mângâierea mâinii ca tactică de seducție, deși era limpede că asta făcea.

Fiecare mângâiere a degetelor lui era o șoaptă, fiece atingere a degetului era o dezmierdare care îi atâța simțurile. Era posibil chiar să facă o gaură în bancă până când se termina lectura.

Cu cât continua, cu atât ea își dorea mai mult să-l exploreze. Îi aruncă o privire, îi opri mâna, după care își începu propria descoperire.

Își fixă privirea în ochii ei. Dacă ar fi existat vreo urmă de aroganță pe fața lui, i-ar fi dat mâna la o parte. Însă ochii lui străluceau, plini de dorință și de căldură, în timp ce degetele ei se plimbau ușor peste pielea lui masculină și aspră.

El inspiră adânc în timp ce atingerea ei devenea mai îndrăzneață. Cu siguranță, mâinile lui nu erau ale unui gentleman. Pe pielea lui erau bătături întărite, iar o cicatrice îi secera degetul. Când Katherine mângâie marginea ridicată cu degetul arătător, Alec își împleti degetele cu ale ei, mângâind și căutând.

Când Sydney termină poemul despre Troia, sângele ei pulsa sălbatic. Niciodată în toată viața ei nu percepuse astfel un bărbat. Cum ar fi fost să simtă mâinile puternice ale lui Alec pe umeri, pe coapse, pe sâni...

Începură aplauzele, iar sângele îi coloră obrajii. Își eliberă mâna rapid ca să poată aplauda.

Și ca să rupă vraja, înainte ca el s-o facă să se înmoaie de tot. Pentru că, dacă nu era atentă, începea să îl roage să o sărute, iar lucrul acesta era imposibil.

Capitolul 9

Femeile sunt impresionate în special de versurile romantice. Niciodată să nu subestimezi puterea unui sonet ca o floare.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec nu suportă să îi dea drumul la mână. Joaca degetelor ei nu făcu decât să îi ațâțe dorința. Fusese nevoie de toată puterea lui ca să nu îi lipească mâna de coapsa lui interioară și să o plimbe spre umflătura jenantă din pantaloni. Niciodată în toată viața lui nu fusese atât de excitat de ceva.

Dumnezeule, femeia avea să-l înnebunească înainte să o ducă la altar! Avea curiozitatea unei persoane inocente și impulsurile pasionale ale unei femei experimentate. Dacă așa se purta acolo, își imagina cum ar fi fost în pat. Simplul gând îl făcu să se întărească.

Cum se terminară aplauzele, o luă din nou de mână, dorind să reia intimitățile lor nesăbuite. Apoi vocea lui Lovelace își făcu simțită prezența.

– Următorul poem este dedicat celei mai importante femei din viața mea, spuse bărbatul.

Alec se uită spre podium, încruntându-se când văzu că Lovelace o fixa cu privirea pe Katherine.

– Titlul este *Muza*, adăugă poetul.

Alec își dădu ochii peste cap. Dacă idiotul credea că ea avea să se lase dusă de nas...

Apoi degetele ei alunecară dintr-ale lui. Alec își mută privirea către ea, tremurând când văzu amestecul de plăcere și vinovăție de pe fața ei. O luă de mână cu determinare, însă ea și-o trase înapoi.

– Te rog, Alec, șopti ea.

La naiba cu Sydney Lovelace! Deci, până la urmă, poetul știa care era drumul către afecțiunea ei. Chiar dacă răspunsese mângâierilor

lui Alec, afurisitul de baronet reușise prea ușor s-o facă să se simtă vinovată.

Îi dădu drumul la mână, auzind oftatul care îi scăpase în timp ce Katherine își punea mănușa la loc.

Se simți însă gol fără degetele ei într-ale lui. Iar sunetul vocii lui Sydney, care era sigură și puternică, nu îl făcea să se simtă mai bine.

Sydney citea cu o autoritate calmă:

Când toate viziunile mele alunecă
Când versurile se feresc de mintea mea febrilă.
Caut alinare în vocea ei,
Acea cadență este leacul pentru durerea mea.

La naiba cu Sydney Lovelace! Poemul era simplu, elegant și, cel mai important, nu era prostesc.

Ea este poezia mea, cântecul meu
Îmi transformă durerea în grație
Iar în zâmbetul ei îmi găsesc voința,
Căci speranța se află pe fața ei minunată.

De ce trebuia ca bărbatul acela să fie un poet pe jumătate decent? Chiar și Alec, căruia îi plăceau doar versurile cântate de bărbații beți din cavaleria din tavernă, își dădea seama că talentul lui Sydney îl întrecea pe cel al amatorilor.

Enervat, Alec vru să vadă dacă speranța se citea, într-adevăr, pe fața ei frumoasă. Katherine spera că Sydney, nu Alec urma să aibă grijă de ea, să se însoare cu ea, să o iubească. În timp ce Alec o privea, ei îi curse o lacrimă pe obraz.

Atunci îl lovi gelozia atât de puternic încât nu mai putu nega. În cele din urmă, Alec înțelese ce vedea ea la Sydney. Ușurința bărbatului de a o atrage cu vorbele era la fel de sigură ca abilitatea masculină a unui ofițer de a mânui sabia. Chiar dacă îl lăsase pe Alec s-o mângâie în palmă, pe Lovelace îl asculta și îl admira. La naiba cu acel bărbat! Ea îl dorea pe Sydney.

Lovelace termină poezia și, pentru o clipă, tăcerea pluti în aer, plină de minunea unei mulțimi fermecate. Apoi începură aplauzele. Mulți se ridicară în picioare, iar Katherine fu printre ei. În timp

ce Alec se ridică și el, văzu reacția lui Lovelace la aplauze, sperând că o privire arogantă avea să păteze caracterul bărbatului.

Însă nu văzu decât zâmbetul lui ezitant, ca și cum ar fi fost plăcut surprins de efectele cuvintelor lui asupra ascultătorilor. Lovelace studie mulțimea până când o găsi pe Katherine și se bucură ca un băiat încântat de aprobarea preceptorului său.

Atunci, Alec își dădu seama. Titlul poeziei era *Muza*, nu *Iubita* sau *Logodnica*. Sydney avea nevoie de cineva care să-i inspire creațiile și să-i laude talentul, cineva care să „Înțeleagă dansul delicat/ Dintre pana și transa poetului", așa cum spuneau versurile lui.

Alec se relaxă. Lovelace nu o dorea pe Katherine cea pasională, care voia să fie sărutată, atinsă și dorită. El voia să o țină înghețată pe piedestalul lui, iar acest lucru nu i s-ar potrivi niciodată.

„Ea este poezia mea, cântecul meu." Își alungă din minte afurisitul vers. Katherine nu avea să fie poezia lui Lovelace. Ea voia ceva mai bun, voia emoție și pasiune, dar și parteneriat. Din fericire, numai Alec îi putea oferi toate acestea.

Aplauzele se opriră, iar oamenii începură să vorbească atunci când lectura se termină. Doamnele își luară șalurile și săculețele, iar bărbații își puseră programul în buzunar. Câțiva se îndreptară spre podium ca să discute cu poeții.

Katherine se ridică fără să-l privească.

– Mă întorc imediat. Vreau să-l felicit pe Sydney. Nu o să dureze mult.

Se grăbi la capătul rândului. Însă, în loc să meargă în față, ieși pe ușa care dădea spre auditoriu, îndreptându-se spre zona în care se duceau poeții după lectură.

Alec rămase acolo derutat. Trebuia să o lase să stea câteva minute singură cu Lovelace?

„Ea e poezia mea, cântecul meu." Nici gând!

Își puse mănușile în buzunar și trecu prin mulțime, până când ajunse în zona mai puțin aglomerată. În câteva clipe, o văzu. Cum mergea contra mulțimii, Katherine nu ajunsese prea departe.

– Domnișoară Merivale, stai! strigă el.

Printr-un miracol, ea îl auzi și se opri. În timp se apropia de ea, Katherine se înroși, însă cel puțin nu fugi. Chiar îl aștepta.

– Ce s-a întâmplat, Lord Iversley? întrebă ea afectată.

Abia atunci își dădu seama că venise după ea fără să aibă un plan. O mie de replici îi treceau prin minte: „Sydney e un nemernic. Meriți ceva mai bun. Eu te doresc, el doar te admiră".

Dar nu se pricepea la cuvinte ca pețitorul ei poet. Punctele lui forte erau altele. Se uită la ușile deschise care duceau către camerele goale.

– Hai în partea asta, spuse el, luând-o de braț și trăgând-o departe de mulțime, în camera cea mai apropiată.

Slavă Domnului că venise de bunăvoie! Dar, imediat ce închise ușa, ea își îndreptă umerii.

– Ce vrei? Ți-am spus că o să stau doar o clipă.

– Eu mi-am respectat promisiunea, și acum îmi datorezi recompensa.

– De ce acum? De ce aici?

„Pentru că vreau să-l alung pe Sydney din gândurile tale."

– De ce nu aici și acum? replică el, încercând să o ia în brațe.

Ea îi aruncă cea mai rugătoare privire.

– Alec, te rog...

– Nu. Azi am auzit de prea multe ori „Alec, te rog". Așa că, înainte să te duci la Sydney, o să iau lucrul pentru care am venit.

Nu-i mai dădu timp să protesteze și o sărută. Se așteptase să opună rezistență, dar ce făcu ea fu mai rău. Stătu nemișcată, nu i se împotrivi, dar nici nu reacționă. Era ca și cum ar fi sărutat o statuie.

Enervat, făcu un pas în spate.

– Sărută-mă înapoi!

Expresia ei era ciudat de calmă după fierbințeala simțită când mâinile lor se mângâiaseră.

– Nu ai spus că ar trebui să te sărut înapoi. Ai vrut doar un sărut, iar acum l-ai primit.

– Am spus că vreau o recompensă, iar asta nu este o recompensă.

Deși roșeața din obrajii ei recunoștea acest lucru, ea se eliberă din strânsoarea lui și se îndreptă spre ușă.

– E toată recompensa pe care o s-o obții de la mine.

Alec o ajunse din urmă tocmai când punea mâna pe clanță. O prinse de braț și o duse cât mai departe de geamul ușii. Apoi o ridică pe o masă din apropiere, ignorând protestul ei, în timp ce o prinse de palmele pe care și le pusese pe masă.

– M-ai convins să suport două ore groaznice de poezie, așa că, pentru Dumnezeu, o să-mi dai recompensa potrivită, chiar dacă va trebui să te țin aici toată ziua!

Provocarea se citea pe fața ei.

– Sărută-mă din nou dacă vrei, dar eu nu-mi pot controla răspunsul. Nu simt asta pentru tine.

– Pe naiba nu simți! replică el, apoi o prinse de umeri și îi acoperi din nou gura cu a lui.

Furia pe care o simțea îl făcu să o sărute prea tare, prea sălbatic, așa că de data asta ea se împotrivi, lovindu-l în piept și mușcându-l de buză ca o fiară sălbatică.

Când îi simți rezistența din pricina furiei lui, el încercă să-și controleze emoțiile. Se forță să fie mai delicat, să o sărute cu respectul pe care îl merita. Nu voia ca ea să îl acuze mai târziu că o forțase, când, de fapt, nu voia decât ca ea să-și respecte promisiunea.

Își frecă buzele de ale ei, savurându-le moliciunea. O mușcă în joacă de buza de jos. Cu cât îi desfăta mai mult gura cu a lui, alintând buzele și inspirându-i respirația, cu atât ea lăsa garda jos, până când îl sărută înapoi.

Abia atunci adânci sărutul. Exaltat de răspunsul ei, se aruncă și mai adânc în căldura dulce a gurii ei de mătase. Ea își lipi palmele de pieptul lui, apoi îl apucă de haină în timp ce se ridică mai sus, cu buzele lipite de ale lui.

Dumnezeule, era moale peste tot! Nu doar buzele ei, ci și mâinile, talia, șoldurile... Nu avea să se satură niciodată de această desfătare trupească, nu putea să guste niciodată prea mult din gura ei delicioasă.

Abia când ea se încordă și se dădu la o parte, își dădu seama că el îi mângâia un sân. Sânul ei dureros de moale. Pe care voia să îl cuprindă cu gură și să-l guste.

– Să mă atingi nu face parte din recompensa ta, rosti ea.

Dar nu îi dădu mâna la o parte și nu îl plesni, iar asta spunea multe.

– Știu.

Îi acoperi gâtul cu sărutări, mâna lui fiind în continuare pe sânul ei.

– Nu ar trebui... s-o faci.

– De ce nu? Pentru că nu simți acel lucru pentru mine? îi mormăi în ureche. Își plimbă degetul peste sân, încântat când sfârcul i se întări.

– Te rog... Alec...

Oftatul înfierbântat îl atâță și mai mult.

– Spune-mi din nou că nu suporți ca mâinile mele să fie pe tine, gura mea pe a ta...

– Nu joci corect, mormăi ea.

– Draga mea, bărbatul care joacă în mod corect pierde, iar mie nu-mi place să pierd. O sărută pe obraz. Spune-mi că nu-ți place asta. Îi prinse lobul urechii cu dinții, lobul ei delicat și mic, pe care îl putea ronțăi toată ziua. Și asta. Îi mângâie sânul. Și asta.

– Nu îmi place... Nu... vreau...

– Spune-mi ce vrei.

„Ca să pot face să-l uiți pe Lovelace o dată pentru totdeauna."

Dar mintea lui Katherine era la kilometri distanță de Sydney. Nu se putea gândi decât la mâna lui Alec, acea mână fierbinte, cercetătoare, care o înnebunise în timpul lecturii, iar acum îi mângâia sânul și o umplea cu exaltare.

Trebuia să protesteze. Trebuia să-l dea la o parte.

Nu era de mirare însă că toate femeile din *Retorica unui crai* păreau entuziasmate când bărbații le atingeau în zone intime. Era o senzație delicios de obraznică. Se gândea cum ar fi fost dacă el i-ar fi atins pielea goală.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Alec începu să desfacă încet corsajul costumului ei de călărit.

– Alec, ce faci? șopti ea scandalizată.

Era fascinată. Dorea să vadă cât de departe ar merge el și cum s-ar simți. Când devenise atât de obraznică?

El o mușcă din nou de locul urechii, provocându-i o senzație electrică în fiecare nerv.

– Spune-mi ce vrei!

Katherine abia mai putea să respire. Un alt nasture fu desfăcut. Apoi altul, în timp ce ea aștepta și anticipa.

– Nu asta, spuse fără putere.

– Nu?

Corsajul ei se deschise, iar Alec își strecură mâna înăuntru, apoi sub cămășuță, pentru a-i mângâia sânul gol.

Ea își înfipse degetele în haina lui.

– Nu-ți place asta? întrebă el pe o voce joasă, guturală.

– Dumnezeule! strigă ea.

Păcatul nu ar fi trebuit să fie atât de dulce și incredibil de erotic. Mâna lui caldă îi încălzi pielea și o topi. Îi mângâie sfârcul cu degetul, iar ea aproape că țâșni de pe masă. Rai, rai pur. Când ar fi trebuit să fie exact opusul.

O mușcă de obraz, respirația lui mângâindu-i fața.

– Am vrut să te ating așa noaptea trecută, dar nu am îndrăznit.

– Și îndrăznești acum? șopti ea, apoi tremură plină de plăcere când el îi mângâie celălalt sân.

– Dacă de asta e nevoie ca să te conving că mă vrei la fel de mult precum te vreau eu, atunci da.

Înainte să-i poată răspunde, o sărută din nou atât de pasional și de intens încât ea abia observă că Alec se trase între coapsele ei până când rochia i se ridică, făcându-i loc. Apoi o prinse de șolduri și o lipi de el atât de strâns, încât îi putea simți umflătura din pantaloni chiar și prin costumul de călărit și prin jupă.

– Alec, trebuie să te oprești, îi oftă ea pe buze.

– Nu încă.

Își frecă de ea mădularul care se mărea, trezindu-i o dorință nouă între picioare.

– Nu mă opresc până când nu recunoști că îți place ca mâinile mele și gura mea să fie pe tine, că îți place să te ating.

Îi mângâie sânul dezgolit atât de seducător, încât ea gemu tare.

– Spune-mi, o îndemnă el, spune-mi că mă vrei, Katherine!

– Eu... eu...

– Spune-mi, îi ceru el în timp ce se apăsa între picioarele ei atât de ferm, că plăcerea o străbătu, făcând-o să țipe:

– Da, diavole, te vreau!

Ochii lui străluciră triumfători, ca și cum ar fi câștigat o bătălie. Lucru care chiar se întâmplase, de altfel.

Rușinată, ea își ascunse fața în haina lui.

– Gata, ai obținut ce ai vrut.

– Nici vorbă. Vreau mult mai mult de la tine.

Acea afirmație o făcu să-și revină.

– Ei bine, nu poți să-l ai.

Îl luă de mână și încercă să i-o scoată de sub rochie.

– Nu mă mai atinge.

– Katherine...

– Acum, Alec! Înainte să ne vadă cineva aici, iar reputația mea să fie distrusă pentru totdeauna.

Alec ezită, pofta sălbatică de pe fața lui hrănind panica lui Katherine. Apoi se îndreptă, ca și cum ar fi încercat să se controleze.

Când, în sfârșit, își scoase mâna din corsajul ei, Katherine răsuflă ușurată.

– Mulțumesc, șopti ea.

Își încheie rapid nasturii, însă, când încercă să se dea jos de pe masă, corpul lui încă o țintuia acolo.

– Te rog, lasă-mă jos!

Alec o luă de talie și o trase de pe masă până când ea alunecă încet pe trupul lui, fiecare centimetru al pielii lui rigide arzând-o chiar și prin haine.

Ochii lui se întunecară.

– Încă un sărut, șopti el, după care plecăm.

Înainte ca ea să poată protesta, îi acapară gura din nou.

Capitolul 10

Gelozia nu are loc în arsenalul unui crai, pentru că face ca un bărbat să fie necugetat și să cadă în păcat.

Anonim, *Retorica unui crai*

Sydney se uită la ceasul din camera din spate, unde se adunaseră toți poeții. O văzuse pe Katherine lăsându-l în urmă pe Iversley și îndreptându-se spre hol. Unde era? Nu avea de gând să-l felicite?

Ea nu îl așteptase când intrase, iar mulțimea care se împrăștiase arăta că nici Iversley nu era în cameră. Sydney se încruntă. Probabil că afurisitul o convinsese să nu meargă acolo, așa cum încercase să o împiedice să vină la lectură.

Fără succes, însă. Sydney se simți satisfăcut când își aminti zâmbetul lui Katherine. „Așa-ți trebuie, Iversley! Tot a venit, nu-i așa? A venit să mă vadă." Și poate că îl aștepta în hol chiar în acea clipă.

Se îndreptă spre ușă, însă Julian îi ieși în cale, blocând ieșirea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te face de râs pentru o femeie!

– Nu te băga, Napier, nu te privește.

Jules se înroși.

– Deci, acum îmi spui Napier? Ce s-a întâmplat cu *dragul meu Jules?*

– Taci! îi spuse Sydney. Nu suntem singuri.

– Știu asta. Uitându-se de jur împrejur ca să se asigure că nimeni nu observa, Jules se apropie și își coborî vocea: La fel cum știi și tu, chiar dacă nu vrei să recunoști, că tot ce are legătură cu tine are legătură și cu mine.

Sydney simți un fior delicios. Aluziile lui Jules despre natura prieteniei lor deveneau tot mai îndrăznețe pe zi ce trecea și, ce era mai rău, mai țintite.

Nu, unde-i era mintea? Nu simțea așa ceva pentru Jules. Era de neimaginat, intolerabil. O iubea pe Kit. Mereu o făcuse și mereu avea să o facă. Jules – *Napier* – nu înțelegea dragostea pură și sfântă care putea exista între o femeie și un bărbat, mai pură decât... prietenia obraznică pe care și-o dorea el.

– Lasă-mă în pace! Sydney își împinse prietenul. Te înșeli în privința mea și a lui Kit. Te înșeli amarnic.

Pe fața lui Jules se putea citi durerea.

– Aș vrea să fie așa, pentru că asta ar însemna că tu nu ești un...

– Nici să nu te gândești s-o spui! Ți-am zis de nenumărate ori, tot ce vreau e să mă căsătoresc cu Kit și să am o familie. Dar tu nu vrei să asculți.

– Pentru că nu este ceea ce îți dorești. Asta ți s-a spus să vrei, dar eu știu mai bine.

Sydney înghiți în sec. Nu ar fi trebuit să răspundă la sărutul surprinzător al lui Jules din urmă cu câteva săptămâni. Deși nu vorbiseră despre acest lucru, se schimbase totul între ei. Ba, mai mult, îl determinase să vadă tot ce fusese greșit în toată viața lui și îl făcuse să-și dorească...

Nu, nu voia asta. Nu putea. Dar Jules refuza să vadă singurul sărut dintre ei ca pe o greșeală din trecut.

– Nu pot fi ce vrei tu, Jules. Nu înțelegi?

– Nu, nu înțeleg.

În tonul amar al lui Jules se simțea gelozia.

– Țin mai mult la tine decât ar putea ea s-o facă vreodată. Pentru numele lui Dumnezeu, ea a venit aici cu Iversley! Când Sydney se uită la el, Jules adăugă crud: Ăsta este adevăratul motiv pentru care încerci s-o păstrezi? Pentru că nu suporți să pierzi în favoarea lui. Totul din cauza unei rivalități prosteşti din școală...

– Nu fi absurd!

Însă cuvintele lui Julian îi răsunau în urechi în timp ce ieșea pe ușă. Era adevărat. Sydney chiar se gândise să nu se căsătorească cu Kit, asta până când Iversley începuse să-i dea târcoale. Dar contele îl enerva la culme, cu titlul lui, atitudinea relaxată și lipsa de respect pentru reguli. Sydney mereu respecta regulile, era prea îngrozit să nu o facă.

Mai puțin când venea vorba de Jules.

Îi ardeau obrajii atât de tare, încât se uită pe hol ca să vadă dacă observase cineva. Dar nu mai era nimeni. Nu rămăseseră nici persoane din public, nici Iversley sau Kit.

Chiar se simțea ușurat. De-a dreptul ușurat! Ce fel de bărbat era?

Se așeză pe o bancă de lângă perete și își îngropă fața în mâini. Când devenise totul atât de complicat? Kit îl presa cu căsătoria, mama lui era împotrivă, iar Jules...

Inspiră adânc. Jules voia să încalce regulile, să părăsească Anglia și să plece cu el în Grecia într-o călătorie mai lungă. Sydney râse ca un nebun. Mama lui chiar era entuziasmată de idee. Credea că avea să îl despartă de Kit, ca să poată găsi o femeie mai bună.

Dacă ar fi știut ce pregătise Jules pentru ei!

Îl trecu un fior, dar alungă imediat acel sentiment. Nu trebuia să se gândească la Jules în acel fel. Nu trebuia. Era greșit. Planurile acelui bărbat erau pur și simplu imposibile. O viață în afara Angliei, logodit în... Nu, nu putea.

În plus, cum s-ar descurca mama lui singură? Și trebuia să se gândească la Kit. Sydney nu ar fi putut niciodată să i-o lase lui Iversley. Nemernicul ăla avea să-i distrugă viața. Nu ar fi putut niciodată să o facă fericită.

„Bine, dar tu poți?"

Chiar voia acest lucru, însă Kit devenise... femeie. Dintr-odată, prietena de joacă și partenera în tot felul de activități băiețești – mers cu barca, pescuit și cățărat în copaci – devenise o creatură atât

de feminină, că îl speria. Îi plăceau conversațiile lor și îi admira inteligența, dar gândul de a împărți patul cu Kit – Katherine – îl făcea să transpire.

Asta, pentru că nu fusese niciodată cu o femeie. Jules îl deruta, atâta tot. „Sărut-o, așa cum ți-a cerut! Asta o să spargă gheața, apoi totul va fi bine!"

Dar dacă nu avea să fie așa? Dacă, Doamne ferește, avea să urască totul?

Nu, Jules greșea în privința lui. Sydney se ridică și traversă holul. Avea să-i demonstra asta. Urma să o găsească pe Kit și să-i ceară să nu mai petreacă timp cu Iversley. Apoi avea să o ia în brațe și...

Un zgomot dintr-una din camerele din apropiere îi întrerupse șirul gândurilor. Curios, se apropie de ușă, singura închisă, și se uită înăuntru.

Inima i se opri. Iversley o săruta pe Kit. Sydney se înfurie. Cum îndrăznea nemernicul acela să o atingă pe Kit a lui?

Deschise ușa. Avea să oprească gesturile obraznice ale bărbatului. Apoi văzu brațele lui Kit, care erau peste umerii lui Iversley, înfășurate în jurul gâtului său. Și ea îl săruta pe acel bărbat, iar când Iversley se mișcă să îi sărute gâtul și urechea, pe fața ei se văzu plăcerea pură. Ochii îi erau închiși, iar buzele întredeschise. Arăta ca și cum ar fi atins raiul.

Iar Sydney nu simți nimic. Nici gelozie, nici revoltă... nimic. De fapt, nu era întru totul adevărat. Priveliștea unei asemenea pasiuni îl făcu să vrea să o simtă. Era invidios.

Iar spre oroarea lui, nu-l invidia pe Iversley.

– Ia-ți mâinile de pe domnișoară, ticălosule!

Pe măsură ce cuvintele spulberară vraja senzuală țesută de Alec în jurul ei, Katherine îl dădu la o parte. Speriată de ce urma să vadă, își întoarse privirea ușor către ușă.

Era Sydney! Cât de mult văzuse? Fusese acolo când Alec își luase mâna de pe corsajul ei, în urmă cu câteva momente? Judecând după expresia lui înfuriată, era posibil. Doar că furia lui părea să fie mai degrabă îndreptată către Alec, nu către ea.

Alec se întoarse, controlându-și atent expresia de pe chip.

– Bună ziua, Lovelace.

Nu spuse „Nu e ce crezi" sau „Îmi pare rău, Lovelace", nici „Nu am vrut să-ți fur femeia". La urma urmei, Alec mereu fusese onest în privința dorințelor lui.

Ce urma să facă ea? Sydney nu avea să o ierte niciodată pentru asta, niciodată!

Ca un înger răzbunător, prietenul ei se apropie.

– La naiba, Iversley, nu ai nici un drept să o săruți!

Katherine respiră ușurată. Îi văzuse doar sărutându-se.

– Sunt la fel de îndreptățit ca și tine, *amice*. Atâta timp cât domnișoara nu protestează la săruturile mele, acțiunile noastre nu te privesc.

– Săruturi? Sydney îi aruncă o privire șocată. L-ai lăsat pe ticălosul ăsta să te sărute mai mult de o dată?

Era șansa ei să susțină că Alec mințea, că fusese forțată. Dar nu putea face asta. Deși, după expresia feței, Alec se aștepta la asta, ea nu putea spune o asemenea minciună. Chiar dacă i-ar fi salvat mândria, avea să-l împingă pe Sydney să îi apere onoarea, lucru de neconceput. Bărbații de acțiune precum Alec trăgeau foarte bine cu pistolul.

– Lord Iversley, mă poți lăsa puțin singură cu Sir Sydney?

Alec o privi atent, cu o scânteie de mirare în ochi. Apoi încuviință.

– Mă duc să aduc caii.

Trecu de Sydney, care nu-și luă privirea de la el.

În timp ce Alec se îndepărta, Sydney se apropie de ea.

– Ți-ai pierdut mințile? Unde ți-era capul când l-ai lăsat pe bărbatul ăla să te sărute?

Un discurs ciudat pentru un bărbat care ar fi trebuit să fie gelos. Părea mai degrabă un frate protector decât un iubit.

– Nu gândeam deloc, Sydney, pur și simplu s-a întâmplat.

Nu avea să-i spună despre înțelegerea ei cu Alec. Cu siguranță, Sydney ar fi fost dezgustat.

– Singurul bărbat pe care ar trebui să-l săruți sunt eu, replică Sydney hotărât.

Katherine îl privi. Așadar, planul lui Alec funcționa?

– Ai perfectă dreptate, zise ea. Și eu aș prefera ca tu să mă săruți.

„Mincinoaso!" îi șopti conștiința.

„Taci", îi spuse ea. Vorbea serios. Îl voia doar pe Sydney. Chiar așa era. Chiar dacă tocmai se purtase ca o desfrânată cu Alec.

Kit se înroși.

– Sărutul meu cu Al... Lord Iversley a fost o greșeală. Promit că nu o să se mai întâmple.

Sau cel puțin se ruga să nu se mai întâmple.

– Mă bucur să aud asta, spuse Sydney, care se apropie de ea cu o intenție clară.

– Dacă poți să mă ierți...

– Pot. Și chiar te iert.

Sydney o privi nesigur, apoi îi mângâie obrazul.

– Atât timp cât mă ierți și tu pentru că te-am neglijat în ultimele săptămâni.

Mai degrabă luni, dar nu avea de gând să îi spună asta acum. Așteptase jumătate din viață acest moment.

– Ești deja iertat.

El își încordă maxilarul, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o sarcină dificilă, după care își aplecă ușor capul ca să-și lipească buzele de ale ei. Sărutul lui era atent, respectuos și total lipsit de pasiune.

Dar oare nu ar fi trebuit să se aștepte la asta de la un gentleman ca el? Săruturile lui nu aveau să fie niciodată indecente precum ale lui Alec și, cu siguranță, el nu avea să o atingă niciodată atât de scandalos. Probabil din cauza asta nu i-o luase pulsul razna și inima nu îi bătea cu putere.

De ce își dorea atât de mult să se fi întâmplat asta? Când Sydney se retrase, Katherine se încruntă. *Asta* era ideea lui Sydney despre un sărut? Nici măcar nu putea să o ia în brațe ori să o țină aproape?

Se pare că nu. Deja dădea înapoi, ca și cum ar fi fost ușurat că se terminase totul. Dar nu avea să scape atât de ușor.

Katherine îl luă de mâini, îl trase înapoi și îi puse mâinile pe talie. Apoi își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Hai să încercăm din nou, Sydney, îi șopti ea.

Înainte ca bărbatul să poată reacționa, îl sărută. Apăsat. Întru totul. Își despărți buzele și imită mișcările pe care Alec o învățase, dar, când limba ei îi atinse gura, Sydney se dădu înapoi, ca și cum l-ar fi mușcat.

Roșu tot, șopti:

– Genul ăsta de lucruri pot aștepta până când ne căsătorim, draga mea.

Fu rândul ei să roșească. Așa îi trebuia dacă luase lecții de sărutat de la un ticălos! Greșise din nou, făcându-l pe Sydney să creadă că era grăbită și grosolană.

– Îmi pare rău, Sydney...

– Nu, nu-ți cere scuze. A fost bine. E vina mea. Eu nu... Asta e... Își trecu degetele prin păr, în mod clar afectat. Cred că nu mă pricep foarte bine la genul ăsta de lucruri.

Cu siguranță, nu se pricepea. Nu, nu trebuia să creadă asta, nu era un gând loial. Deși i-ar fi plăcut să simtă mai mult entuziasm din partea lui.

– Trebuie doar să exersăm, atâta tot, zise ea.

– Presupun că așa este. Roșeața din obrajii lui se intensifică. Problema e că nu sunt sigur dacă ar trebui să ne grăbim să... Este...

– Ce încearcă să-ți spună, de fapt, prietenul meu surprinzător de incoerent, spuse o voce din ușă, este că noi doi plănuim să plecăm într-o excursie în Grecia în această vară. Iar o nuntă nu se potrivește cu planurile noastre.

Transformarea de pe chipul lui Sydney fu terifiantă. Furia se amestecă subit cu umilința în timp ce se întoarse către ușă.

– La naiba, Napier, pleacă!

Katherine încă încerca să înțeleagă afirmațiile lui Lord Napier. Cu siguranță, Sydney nu ar... nu avea de gând să...

– E adevărat, Sydney?

El o privi șocat.

– Nu!

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu o minți!

Sydney părea de-a dreptul îngrozit.

– Bine, poate că eu și Napier am vorbit despre asta, dar nu am stabilit nimic...

– Chiar dacă doar ați vorbit despre asta, e clar ca nu te gândeai să te căsătorești prea curând, replică ea, simțind că îi fugea pământul de sub picioare.

– Nu e vorba de asta, însă, până aseară, nu mi-am dat seama că mama ta te presează. Sydney se juca nervos cu lavaliera. Dacă aș fi știut că te grăbești atât de tare să te căsătorești...

– I-ai fi spus mamei tale că te căsătorești cu mine orice ar fi, nu-i așa? Nu ai făcut asta nici măcar după ce ți-am spus. Iar prietenul tău e convins că veți pleca în excursie în Grecia.

– Ignoră-l pe Napier. El doar...

– Mă urăște? Ca și mama ta? Încercă cu greu să-și stăpânească lacrimile care i se strângeau în gât. Știi ce, Sydney? M-am săturat să tot fie nevoie să îmi demonstrez valoarea în fața prietenului tău, a mamei tale și chiar în fața ta. E rândul tău să îmi arăți că mă meriți. Dacă vrei să te căsătorești cu mine, va trebui să-mi faci o propunere. Până atunci, o să presupun că între noi nu este nimic, ai înțeles? Nimic.

– Nu vorbești serios.

– Ba da. Deja nu mai putea suporta toată tortura. Lacrimile îi umplură ochii, însă nu vru ca el să le vadă. O după-amiază plăcută, Sydney!

Se grăbi către ușă.

– Stai, Kit! o strigă Sydney.

– Las-o să plece, interveni Napier iritat. Nu poți să-i oferi ceea ce vrea.

„Ar putea dacă l-ai lăsa", se gândi ea în timp ce se apropia de ieșire.

Chiar trebuia să aibă mereu martori la umilințele suferite?

Prima oară Alec, acum prietenul oribil al lui Sydney... Trecu repede pe lângă Napier, sperând că nu avea să izbucnească în plâns în fața lui.

– Ți-e mai bine fără el, domnișoară Merivale, zise Lord Napier pe o voce joasă.

Ea se opri, după care se întoarse, hotărâtă să-i risipească satisfacția.

– Vrei să spui că lui îi e mai bine *fără mine*, Lord Napier?

Dar el nu părea satisfăcut, ci mai degrabă ciudat de înțelegător.

– Nu. Ție și mie ne-ar fi mai bine fără Sydney, însă tu ai o altă opțiune, eu nu.

Afirmația lui era atât de ciudată, încât nici măcar nu încercă să-i răspundă. Adunându-și ultimele fărâme de demnitate, ieși din cameră.

Ce bărbat groaznic! Sigur că avea alte opțiuni în ceea ce privea prietenii. Care credea că era cealaltă alegere a ei?

Alec, bineînțeles. Dar Napier era nebun dacă într-adevăr credea că Alec era o opțiune. Poate că Sydney nu era potrivit pentru ea, însă nici Alec nu era. Numai dacă voia să ajungă ruinată și singură. Chiar dacă stătea pe cal ca un cuceritor și o făcea să râdă, astea nu erau motive să-i cadă în brațe. „Tata a fost la fel în tinerețe și uite ce i-a făcut mamei!"

În plus, interesul lui Alec pentru ea nu putea duce la căsătorie. El voia doar să o vâneze.

Simți o durere surdă în stomac. Alec voia să o vâneze, iar Sydney dorea să fugă de ea. Nici unul nu era interesat cu adevărat de căsătoria cu ea, indiferent ce prostii spunea Alec despre faptul că-i făcea curte.

La naiba cu amândoi! Se opri în dreptul ușii de la intrare ca să-și șteargă lacrimile și să-și îndrepte boneta. Era destul de neplăcut că Sydney voia să amâne la nesfârșit căsătoria lor. Nu avea de gând să-i spună lui Alec că avusese dreptate. Încă avea ceva mândrie.

Ieși în stradă, unde Alec stătea ținând caii. Părea iritat. Nu conta. Și ea era iritată. Aveau să facă o pereche minunată pe drumul spre casă.

– Ai stat mult timp, spuse el în timp ce o ajută să încalece. Cred că ați avut o discuție interesantă.

– Așa e.

Dacă Alec credea că avea să-i dea detalii, urma să aibă o surpriză.

– Deci, ce a făcut prețiosul tău Sydney? Te-a certat pentru comportamentul indecent? Ți-a spus alte povești despre zilele mele sălbatice și nechibzuite din școală?

Katherine se enervă.

– Dacă într-adevăr vrei să știi, m-a sărutat. Când privirea lui Alec se întunecă, adăugă: Se pare că planul tău a mers ca uns. Îți mulțumesc, milord, îți sunt datoare.

Capitolul 11

Majoritatea femeilor sunt creaturi nestatornice, ușor de condus. Iar cele care nu sunt trebuie evitate, pentru că te vor face să le vânezi până ce cazi în capcana căsătoriei.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec se uită la Katherine. Idiotul de Lovelace chiar o sărutase? Iar ea îl lăsase? După ce el o sărutase și o mângâiase ca un iubit?

Îl cuprinse furia. Dacă ar fi crezut chiar și o secundă că Lovelace era în stare de așa ceva, nu ar fi lăsat-o singură cu acel bărbat. Doar gândul că își pusese gura pe a ei îl înnebunea.

După ce îi făcu acea surpriză neplăcută, Katherine își înghionti calul să pornească. Alec blestemă în timp ce încălecă. O prinse din urmă și îi cercetă fața, ca să vadă cum se simțea. Expresia ei aspră îl liniști puțin.

– Nu pari prea fericită după sărutul lui Lovelace.

Ea se îmbujoră.

– Bineînțeles că sunt fericită. De ce nu aș fi?

– Pentru că nu s-a ridicat la așteptările tale?

Katherine își îndreptă spatele.

– Parcă stabiliserăm să nu vorbim despre Sydney când suntem împreună.

– Bună încercare, scumpo, dar nu o să scapi de data asta.

– Asta a fost regula mea, nu a ta. Pot s-o încalc dacă vreau.

– Te pricepi la încălcarea regulilor, nu-i așa? Până la urmă, nu trebuie să faci față consecințelor, în timp ce noi, restul...

– La naiba, m-am săturat! Spune-mi ce ți-a zis Lovelace!

Acum îi putea vedea lacrimile din ochi. Își dori să se întoarcă și să îi dea un pumn lui Sydney. Cum îndrăznise acel bărbat să o rănească? Cum îndrăznise?

Katherine îi aruncă un zâmbet.

– Milord, nu am starea potrivită ca să vorbesc acum. Aș prefera să călăresc. Așadar, dacă mă scuzi...

Porni în galop și îl lăsă în urmă.

După a doua surpriză, el o urmări, blestemând în timp ce o îndemna pe Beleza să o prindă din urmă. La naiba cu femeia asta! Știa că nu puteau vorbi mergând la galop. Avea noroc că nu era aglomerație în acea parte a orașului, altfel fuga ei ar fi fost periculos de nechibzuită, nu numai enervantă.

Cel puțin o putea supraveghea, ca să nu aibă probleme. Intră în ritmul ei, scrutând drumul pentru a se pregăti pentru orice obstacol, asigurându-se că trecea intersecția fără probleme. Când casa ei le apăru înaintea ochilor, ambii cai respirau greu.

Când în sfârșit încetini, Katherine nici măcar nu îl aștepta pe Alec să o ajute să descalece, ci sări de pe cal și îi dădu hățurile grăjdarului, apoi se grăbi pe scări. Alec se încruntă, apoi făcu la fel. Dacă afurisita de femeie credea că avea să se ascundă în spatele mamei fără să-i răspundă la întrebări, se înșela amarnic.

Urcând câte două trepte în spatele ei, reuși să o ajungă din urmă la ușă. O apucă de mână când ea apăsă pe clanță.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu graba asta?

– Ai vrut să mă vânezi, nu-i așa? spuse ea cu vocea tremurată.

– Nu, nu-i așa.

– Ce s-a întâmplat, Alec? Tonul ei era încărcat de amărăciune. Jocul nostru nu se ridică la nivelul așteptărilor tale?

– Draga mea, pentru mine nu e un joc, indiferent ce crezi. Și nu îmi place să te văd supărată.

– Nu sunt supărată, spuse ea, însă vocea tremurândă o dădu de gol. Bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc m-a sărutat. Cum aș putea fi supărată?

Alec o strânse de mână.

– Spune-mi un lucru: ți-a plăcut sărutul lui Sydney?

Ea privi în altă parte.

– Ai obținut ce voiai. De ce-ți pasă dacă mi-a plăcut sau nu sărutul lui?

– Pentru că, dacă ți-a plăcut, spuse el ferm, sunt nevoit să îl omor.

Ochii lui Katherine, mari și neîncrezători, se întoarseră spre el. Apoi ușile se deschiseră, iar din spatele lor apăru doamna Merivale, toată un zâmbet.

– Ați venit, în sfârșit! Nu-mi imaginez unde ați putut călări atâta timp.

Alec o întoarse pe Katherine spre ușă și îi așeză mâna pe brațul lui. În timp ce urcau ultimele trepte, el îi aruncă un zâmbet fermecător mamei.

– Fiica dumneavoastră a vrut să audă o lectură de poezie, așa că am însoțit-o.

Katherine se încordă când îi auzi trădarea, după care încercă să-și elibereze mâna, însă Alec o prinse și o ținu lipită de braț.

Mama ei se încruntă.

– Serios? Sper că nu ți s-a părut prea plictisitoare.

– Dimpotrivă. Cred că e foarte bine ca un bărbat să afle gusturile unei femei cât mai devreme posibil în perioada în care îi face curte.

– C-curte? se bâlbâi mama ei.

– Da. Intențiile mele față de fiica dumneavoastră sunt onorabile, doamnă Merivale. Îi zâmbi larg viitoarei lui soacre. Ba chiar vă cer permisiunea să îi fac curte.

Katherine își înfipse degetele în brațul lui, însă el o ignoră. Nu avea de gând să se uite la ea cum îl aștepta pe Sydney Lovelace. Baronetul nu era potrivit pentru Katherine, iar ea știa asta. Tot ce trebuia să facă Alec era să o convingă că avea să fie un soț bun.

Avea să dureze ceva dacă era să se ia după cât de tare îi strânsese brațul în timp ce o urmau în casă pe mama ei. Dumnezeu știe cum ar reacționa Katherine dacă ar afla că, de fapt, el nu avea bani.

Îl trecu un fior. Ea nu trebuia să afle asta decât după ce devenea a lui.

– Ia loc, ia loc, Lord Iversley, zise mama când intrară în micul salon. E cazul să sărbătorim.

– Mamă! strigă Katherine, roșeața umplându-i obrajii pali când auzi reacția nepotrivită a mamei la anunțul lui Alec. Nu a... asta e...

– Mama ta are dreptate, interveni Alec. E cazul să sărbătorim.

– Vezi, Katherine? Lordul știe cum se fac lucrurile. Voi, porumbeilor, luați loc, iar eu o să am grijă să fim serviți cu ceai și prăjituri.

Mama ei se îndreptă spre ușă, continuând să vorbească.

– Și va trebui să trimit pe cineva la Pollock pentru șampanie...

În timp ce vocea ei se pierdea, Katherine își eliberă mâna și strigă la el:

– Ce naiba faci? Te-ai hotărât să faci vânătoarea mai incitantă?

– Dimpotrivă. Dacă aș cere falsă permisiune să te curtez, aș fi etichetat de către societate drept un ticălos.

– Societatea deja te consideră un ticălos.

– Nu, doar prietenul tău Sydney spune asta.

– Nu e prietenul meu, e...

– Cel menit ție? Te-a cerut în căsătorie în timp ce eu te așteptam afară? Când ea păli, fără să spună nimic, el adăugă: Așa credeam și eu. Dacă te-ar fi cerut, nu ai fi călărit ca o nebună înapoi acasă.

Încruntată, își dădu jos boneta și o aruncă pe canapeaua din apropiere.

– De ce faci asta? Nu ai cum să vorbești serios.

– Ți-am arătat cât de serios sunt când te-am sărutat. De mai multe ori chiar.

– Da, dar aia a fost doar...

– Dorință fizică? Se apropie de ea. E mai mult decât au majoritatea cuplurilor.

– Dar mai puțin decât ce vreau eu, șopti ea.

– E mai mult decât o să obții de la Sydney.

Katherine își duse mâinile la tâmple, masându-le.

– Alec, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

Dumnezeule, avea să-l refuze chiar înainte să o ceară! Nu putea permite asta.

– Nu ți-am cerut să te căsătorești cu mine.

Ea își ridică bărbia.

– Ai cerut permisiunea să mă curtezi, ceea ce e practic același lucru. Nu are rost, nu o să mă căsătoresc cu tine.

„Gândește, omule. Dă-i un motiv să continue, pe care să-l accepte!"

– Nici nu trebuie. I-am spus mamei tale că vreau să te curtez pentru că nu mai erai la fel de determinată în ceea ce privește planul cu Sydney. Așa că am vrut să mă asigur că vom continua.

Un amestec ciudat de emoții i se putu citi pe față.

– Dacă ăsta e planul tău, pot să te eliberez de povară. Adevărul este că eu și Sydney ne-am despărțit.

– Serios?

– I-am spus că s-a terminat totul între noi. Dacă nu îmi face o propunere, nu mai vreau să am de-a face cu el, și cum nu pare să se grăbească în direcția asta... Îi aruncă un zâmbet vag. Așadar,

nu există nici un motiv ca să iei o asemenea măsură. Am renunțat la intenția de a-l face gelos.

Când tonul ei amar arătă că vorbea serios, Alec se simți triumfător. Asta, până când realiză că ea încerca să-i spună că nu mai avea nevoie de serviciile lui.

La naiba!

– Dar tu tot vrei să te căsătorești cu el, nu-i așa?

– Eu... eu... este fără speranță. Nu o să se căsătorească niciodată cu mine.

– Aseară ai spus că nu o să te sărute niciodată și a făcut-o. Cine știe cum o să reacționeze dacă o să afle că te curtez? Sunt sigur că mama ta o să împrăștie vestea rapid, deci o să audă despre asta. Iar apoi...

El ridică din umeri. Ea îl privi cu suspiciune.

– Nu înțeleg de ce îți pasă.

Alec o trase în brațe și își plimbă fața prin părul ei.

– Draga mea, nu sunt pregătit să renunț la vânătoare. Abia am început să ne cunoaștem.

Ceva ce avea de gând să remedieze, mai ales că își exprimase clar intențiile.

– Ne cunoaștem prea bine chiar, dacă mă întrebi pe mine, spuse ea în timp ce aruncă o privire către ușă. Dă-mi drumul, Alec. E posibil să ne vadă mama.

El spera că o să-i vadă. Atunci, Katherine trebuia să se căsătorească cu el.

– Crezi că i-ar păsa? Își dorește atât de tare să ne căsătorim, că ar dansa de bucurie.

Katherine se încordă.

– Ar insista să ne căsătorim imediat. Vocea ei era o șoaptă care îi învolbura sângele. Asta nu te îngrijorează?

– Îmi place să-mi asum riscuri, șopti el, apoi își lipi buzele de obrazul ei încins.

Ea se retrase ca să-l privească.

– Mie nu.

– Nu? Îți place să călărești cu viteză prin Londra, ăsta e un risc. Îi mângâie buzele cu degetul. Îți place să mă săruți, ăsta e un risc. De ce să nu-ți asumi riscul suprem? Să mă lași să te curtez. O să-l înnebunească pe Sydney al tău.

Îi aruncă un zâmbet diabolic.

– Asta o să-l determine să-mi facă o propunere?

– Dacă nu, măcar ai făcut tot ce ai putut ca să-l câștigi.

Auzi pașii mamei pe hol.

– Privește lucrurile așa, draga mea: în felul ăsta, o să scapi de gura mamei tale o perioadă. Dar, dacă îi spui că Sydney nu mai e interesat de tine, o să se aștepte să accepți propuneri de la bărbați pe care nu îi cunoști. Cel puțin, de la mine știi ce obții.

Katherine ridică dintr-o sprânceană.

– Știi că nu o să te rănesc. Iar dacă nu merge, ce ai de pierdut?

Katherine oftă.

– Bine, presupun că merită să încerc. Apoi îi alunecă din brațe. Dar gata cu comportamentul ăsta nechibzuit, m-ai auzit? Sau o să te trezești căsătorit cu mine fie că vrei, fie că nu.

Alec își înăbuși un zâmbet. El asta spera.

În următoarea oră, Katherine zâmbi și suportă întrebările deloc subtile ale mamei despre afacerile contelui, însă mintea ei era altundeva.

„Dacă nu merge, ce ai de pierdut?"

Inima ei? Nu, nu voia să-și piardă inima pentru un asemenea sălbatic. Nu avea să permită acest lucru. Dar era posibil să piardă libertatea de a-și alege un soț.

Alec îi demonstrase deja că nu era indiferentă la avansurile lui. De fiecare dată când o săruta... Ei bine, trebuia să fie fermă în privința regulii „fără săruturi".

Ce bine ar fi fost dacă el nu ar fi complicat lucrurile! Mai ales când își arăta latura fermecătoare. Cât de frumos se purtase cu Molly mai devreme! Citind cartea tatălui ei, presupusese că toți craii erau egoiști. Tatăl ei mereu își punea propriile nevoi mai presus de ale celorlalți.

Dar Alec suportase o lectură de poezie ca să fie cu ea. Chiar dacă făcuse glume pe seama poeților și ceruse un sărut în schimb...

Katherine se încruntă. Da, ceruse asta. Un sărut și nu doar atât. Asta era problema cu bărbații ca el – ar face orice ca să seducă o femeie. Își mângâie mâna pe care el o atinsese mai devreme. Având în vedere cât de repede putea să o dezarmeze, trebuia să fie nebună să îi accepte planul.

Și totuși, îi plăcea compania lui. O făcea să râdă, un lucru de care avea nevoie cu disperare în aceste zile. Și, chiar dacă spera ca, în cele din urmă să o seducă – era limpede că ăsta era scopul lui –, îi putea face față. Îl cunoștea pe Alec și, așa cum spusese el, cunoașterea era cea mai bună apărare.

Sau era o altă tactică de a o seduce?

– Ești foarte tăcut, îngerașul meu, îi spuse mama ei. Nu i-ai pus nici măcar o întrebare lui Lord Iversley despre proprietatea din Suffolk.

– Pentru că te-ai ocupat tu destul de bine de toată treaba.

În plus, nu avea să ajungă să-i vadă proprietatea. Dar ar fi vrut s-o facă. Din descrierile lui, Edenmore părea un loc la fel de idilic ca numele, iar pentru un om care căuta plăcerea, părea neobișnuit de mândru de el.

– Sunt sigură că ești curioasă, insistă mama. Știu cât de interesată ești de administrarea unei case, mereu pui întrebări legate de acest lucru.

Katherine îi zâmbi rece mamei.

– Cineva trebuie s-o facă.

– Prostii! Lucrurile astea se rezolvă singure dacă ai o menajeră bună. Se întoarse către Alec. Mereu îi spun că nu se distrează destul. E atât de serioasă, făcându-și griji pentru prețul cărbunelui și alte lucruri asemenea.

Alec o privi cu căldură.

– Să înțeleg că nu e o femeie superficială.

– Nu, deloc. Ar ajuta-o să fie puțin. E prea plictisitoare!

Katherine își înălță capul.

– Nu e adevărat. Călăresc și citesc.

Mama clătină din cap.

– Nu mi se pare incitant să dispari ore întregi pe cal ca să plângi din cauza micilor tale probleme. Sau când nu e vremea bună să stai la fereastră și să meditezi citind poezii.

– Nu meditez, gândesc.

Și, ce era mai important, scăpa de vârtejul nebunesc care era viața cu mama... și cu tata – acele puține dăți când fusese acasă.

– Nu este nimic în neregulă să gândești.

– Nu e sănătos. Tinerele ar trebui să danseze și să meargă la picnicuri cu domni, nu să gândească.

Alec îi aruncă o privire înțelegătoare lui Katherine.

– Puțină gândire nu a stricat nimănui.

– Dar ea face asta ore întregi. Abia merge la întâlnirile de la Heath's End, așa cum o îndemn mereu să facă.

În vremurile acelea, nu-și puteau permite să existe mai mult de o persoană superficială în familie.

– Pur și simplu îmi plac alte activități decât ție.

– Poezia. E prea deprimantă, dacă mă întrebi pe mine.

– În privința asta sunt de acord cu dumneavoastră, interveni Alec.

– Nu ai părut prea deprimat azi, ba chiar te-ai distrat.

– Nu m-am distrat datorită poeziei, ci a companiei.

Katherine zâmbi.

– Chiar și așa, să nu o lași să te mai ducă la lecturi, milord, continuă mama. Altfel, o să te transforme într-o creatură plictisitoare și serioasă.

– Slabe șanse, rosti Katherine sec. Lord Iversley nu ar putea fi plictisitor nici dacă viața lui ar depinde de asta. Și niciodată nu este serios.

– Nu e adevărat. Sunt foarte serios când vine vorba de anumite treburi. Își plimbă privirea pe corpul ei, coborându-și vocea. Foarte serios.

La fel de bine ar fi putut s-o atingă. Katherine își înfipse unghiile în palmă, ca să nu roșească.

Cu ochi strălucitori, continuă:

– Speram ca săptămâna asta să mi te alături pentru o distracție mai puțin serioasă.

– Ce anume? întrebă mama.

– Dacă nu ați văzut încă Mechanical Museum, îl putem vizita. Mai este expoziția Madame Tussaud de la Strand. Putem merge chiar la infama Separate Room, la grădinile Vauxhall...

– Sau Amfiteatrul Astley? întrebă Katherine.

El zâmbi.

– De ce nu?

Mama îi aruncă lui Katherine o privire cunoscătoare.

– Vezi cum comportamentul anumitor gentlemeni nu se poate compara cu al altora?

– Mamă, te rog... protestă Katherine.

Alec îi zâmbi lui Katherine.

– Nu-mi spune că există o persoană destul de inconștientă ca s-o refuze pe doamna Merivale!

– Ba da, răspunse mama. A încercat să îl convingă pe Sydney să ne însoțească la Amfiteatrul Regal când am venit în Londra prima oară, dar a refuzat destul de nepoliticos. A spus că e un loc prea dur pentru tinere domnișoare.

Acest lucru îi stârnise și mai tare interesul lui Katherine, deși nu i-ar fi mărturisit niciodată asta lui Alec.

– Nu poți să-l învinovățești pentru asta. Sydney crede că femeile ar trebui să fie...

– ... răsfățate și dezmierdate, termină Alec.

– Protejate, îl corectă Katherine.

– De distracție și aventură și de o viață cât de cât interesantă.

Nu putea să nege acest lucru. Alec pusese punctul pe i.

– Din fericire, continuă el, cred că ar trebui să li se facă pe plac domnișoarelor care vor să trăiască aventuri.

– Bineînțeles, îl tachină ea. Așa nu trebuie să le duci lectura de poezie și alte lucruri asemănătoare.

– Aveți încredere în mine, doamnă Merivale, o să vă placă la Astley mult mai mult!

Tocmai de asta se temea. Nu o ajutase nici faptul că Alec stătuse la ei mai mult decât se așteptase. Acceptase invitația mamei de a rămâne la cină și o făcuse să râdă atât de tare încât uitase să-l interogheze despre situația lui financiară. Când Alec plecase, mama fusese complet cucerită de el.

Când se îmbrăcă pentru culcare, Katherine își dădu seama cât de ciudat era. Nu faptul că mama era captivată, ci că Alec reușea să seducă orice femeie își dorea. Dar de ce să facă asta când scopul lui era seducția? De ce să-i facă pe plac mamei, râzând la glumele ei prostești? Se purtase de parcă într-adevăr...

O curta.

Nu, nu era posibil. Nu avea nimic care să o recomande, în afară de averea ei, iar nimeni nu știa despre asta. Sau știa cineva?

Ușa se deschise și mama intră. Înainte să înceapă o discuție tipică ei, Katherine întrebă:

– Mamă, nu ai spus nimănui despre banii pe care mi i-a lăsat bunicul, nu-i așa?

– Nu. Mi-ai cerut să aștept până când te cere Sydney.

– Da, dar e posibil să fi menționat ceva? Ca să-i impresionezi? Poate lui Lady Jenner sau...

– Cred că știu când să-mi țin gura. Cu doi gentlemeni interesați de tine, nu există nici un motiv să atragi un vânător de averi, nu-i așa?

Bineînțeles că nu exista. Din punctul ăsta de vedere, dorințele mamei se potriveau cu ale lui Katherine. Chiar dacă teoretic banii ajungeau la Katherine, mama îi considera ai ei și avea de gând să-i ia de la fiica ei după ce aceasta se căsătorea cu un bărbat bogat ca Sydney.

Sau Alec. Deși Katherine habar nu avea dacă era bogat.

– Nu i-ai spus asta lui Alec azi, nu-i așa?

– Nu. Dar acum, că lordul te curtează, cred că avocatul tatălui tău ar trebui să vorbească cu el.

– Nu încă. Să aflăm mai multe despre el.

– Sper că nu îți faci griji că Lord Iversley îți vrea averea. Dacă l-ai ascultat în seara asta, ai auzit de proprietatea lui din Suffolk. 12 000 de acri. De zece ori mai mult decât pământul nostru. Gândește-te ce valoare are!

– Dacă locul este bine administrat. E posibil să nu aibă fonduri să mențină proprietatea.

– Slabe șanse. Uită-te doar ce haine de calitate poartă!

– Oricine poate obține haine de calitate pe credit.

– Da, dar am întrebat-o pe Lady Jenner despre el aseară. A spus că mama lui a fost o mare moștenitoare, fiica unui negustor sau ceva de genul ăsta. Presupun că o să pomenească de familia din partea mamei, care lucrează în comerț...

– Nu-mi pasă de asta. Ce a mai spus Lady Jenner despre proprietatea lui?

– Trebuie să recunosc că nu am fost prea atentă. Nici nu am visat că lordul... Tu ești o fată minunată, dar nu e ca și cum ai fi o frumusețe răvășitoare – asta, din cauza părului și a pistruilor. Te îmbraci frumos, dar nici măcar nu cânți la pian sau cu vocea. Și toate tinerele fac asta.

Nerăbdătoare, Katherine trecu cu vederea criticile obișnuite ale mamei.

– Știi foarte bine că am vocea unei broaște atunci când cânt. Tocmai asta e întrebarea: de ce m-ar alege contele, când ar putea avea orice femeie cu titlu pe care și-ar dori-o?

Mama își dădu ochii peste cap.

– Cine știe ce îl atrage pe bărbat, dragă? Ai trăsături frumoase și dansezi frumos. Și par să-i fie pe plac comentariile tale obraznice, Dumnezeu știe de ce. Pe vremea mea, o femeie care voia să-și găsească un soț nu vorbea atât de impertinent...

– Mamă! Spune-mi doar atât: ești sigură că nu e interesat de averea mea?

– Da, îngerașul meu. Sunt absolut sigură. Chiar înainte să-l cunoaștem, Lady Jenner a spus că lordul câștigă 15 000 pe an.

Katherine ar fi crezut-o dacă femeia nu ar fi fost atât de prietenoasă cu Alec. Dacă tocmai el îi ceruse s-o mintă pe mama în legătură cu averea lui?

Nu, ar fi făcut asta doar dacă ar fi știut de așteptările lui Katherine și ar fi vrut să o ceară în căsătorie ea de la bun început. Iar când se întâlniseră pe terasă, nu păruse să știe mai nimic despre ea, cu excepția numelui și a relației dintre ea și Sydney.

Oare Alec o auzise când vorbise cu Sydney, în timp ce trăgea cu urechea? Se gândi din nou la conversația din seara trecută, dar era aproape sigură că nu vorbiseră despre averea ei. Și cum ea nu menționase nimic a doua zi, Alec nu avea cum să știe adevărul. Ceea ce însemna că nu avea nici un motiv să o curteze.

Cu excepția faptului că o dorea. Dar nu era genul de bărbat care să se căsătorească doar pentru asta. Când vorbea de vânat, se referea la faptul că voia să o ducă în patul lui.

Katherine simți o mare dezamăgire. Nu ar fi trebuit să-i pese că nu voia decât să o seducă, dar îi păsa. Era o prostie din partea ei, pentru că nu s-ar fi căsătorit cu el nici dacă ar fi cerut-o. Chiar și așa, își dorea ca el să o întrebe.

Totul se reducea numai la mândrie. O măcina faptul că nu o voia ca soție, chiar dacă ea nu îl dorea ca soț.

– Acum, că ți-a fost satisfăcută curiozitatea în privința intențiilor lui Lord Iversley, sper că o să te porți mai frumos cu el.

Dumnezeule, oare mama aflase de toate săruturile și mângâierile scandaloase pe care le împărtășise cu Alec?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ba știi. La ce te gândeai când l-ai dus pe lord la o lectură de poezie?

Katherine se simți ușurată.

– I-am promis lui Sydney că o să merg.

– Da, și el cu siguranță și-a ținut toate promisiunile, nu-i așa? Când Katherine oftă, mama adăugă: Dacă știi ce e bine pentru tine, o să uiți de Sir Sydney acum, că lordul te curtează. Nu vrei să fii o contesă bogată?

– Nu chiar. Nervoasă că ar avea așteptări pentru un mariaj care nu exista, Katherine adăugă: Nu aș lua prea în serios atențiile contelui. Poate că doar se joacă cu mine. Ai auzit ce se spune despre el.

– Și anume că e un *rouille?*

– *Roue*[1], mamă. *Rouille* înseamnă „pacoste". De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar este un *rouille.*

– *Roue, rouille,* toate sunt numai bârfe. Și, chiar dacă e așa, ce contează? Fiecare bărbat are parte de perioada lui sălbatică, însă, odată ce se hotărăște să se căsătorească, lucrurile se schimbă.

– Da? Katherine se așeză pe pat ca să se pieptene. Unii bărbați își continuă perioada sălbatică și după ce se căsătoresc, iar eu nu vreau așa ceva de la un soț.

– Nu fi naivă! Așa sunt bărbații. Femeile învață să se uite în altă parte.

Katherine își privi mama.

– Ca tine?

Mama se înroși.

– Asta crezi? Că eu și tatăl tău ne certam pentru că eram geloasă pe el și pe micile lui târfe? Te asigur, nu dădeam doi bani pe ele. Mă deranja însă că își cheltuia toți banii pe ele, în condițiile în care pe mine nici măcar nu mă ducea în oraș în timpul sezonului. Și mai erau jocurile lui.

Katherine se înroși. Nu știa dacă trebuia să-i fie recunoscătoare mamei pentru candoarea cu care vorbea despre aventurile tatălui ei, fapt ce era ca un avertisment pentru ea, sau șocată de lipsa de rușine a mamei.

– Totuși, având în vedere experiența ta cu tata, îmi înțelegi reținerea în privința lui Lord Iversley.

[1] În limba franceză, „viclean" (n.red.)

– Nu e același lucru. În cazul meu și al tatălui tău, nu erau niciodată destui bani, dar tu nu va trebui să-ți faci griji pentru asta. Având în vedere venitul lui Lord Iversley și averea pe care a primit-o de la mama lui, e posibil să nu mai ai nevoie de banii de la tata.

Katherine oftă. Mama ei era atât de ușor de citit!

– Tot mai avem datoriile lăsate de tata. Ca să nu mai zic că îi datorăm 5 000 de lire bărbatului de la jocurile de noroc. Va trebui să plătim totul cât mai repede.

Mama ei se încruntă.

– Cum a putut tatăl tău să-i rămână dator unui bărbat așa de groaznic?

– Domnul Byrne a fost chiar un om decent. Cel puțin nu te-a presat prea tare pentru plata datoriei.

– Presupun că așa e. Dar ar fi trebuit să uite cu totul de datoria unei văduve.

– 5 000 de lire? Ar trebui să fie nebun. În plus, un gentleman trebuie să-și plătească datoriile chiar și după moarte.

– Poate dacă sunt către alt gentleman, dar către o creatură precum domnul Byrne? Știi ce se spune despre părinții lui...

– Da, mamă. E dovada vie a motivului pentru care nu ar trebui să mă căsătoresc cu un conte.

– Prostii. Se așeză pe patul lui Katherine și își puse mâna pe piciorul fetei. Dacă până și prințul are amante, tu nu poți scăpa de asta. Ce vrei tu este un bărbat discret, nu ca tatăl tău. Afurisitul n-a putut nici măcar să moară discret!

Murise înecat cu un os de pește, în timp ce lua cina cu amanta lui.

Mama o strânse pe Katherine de genunchi.

– Dar Lord Iversley o să fie foarte discret. Îmi dau seama de lucrurile astea, să știi. E un om retras, căruia nu îi place să se laude cu cuceririle lui, cum făcea tatăl tău.

Simplul gând al unei aventuri îi făcea rău.

– Nu vreau un soț discret, ci unul fidel.

– Toate vrem asta, îngerașul meu, însă bărbații nu pot oferi așa ceva.

– Sydney poate.

– Chiar dacă ar fi așa, fidelitatea nu îi poate compensa defectele. În primul rând, mama lui e groaznică.

Katherine râse. Era ca și cum Ginghis Han îi spunea lui Attila Barbarul că era crud.

– Cândva, a fost prietena ta.

– Da, dar asta a fost înainte să fug cu tatăl tău. Niciodată nu a fost de acord cu el și nu suportă faptul că soțul ei a ales să se căsătorească cu ea după ce l-am părăsit eu. Nu o să știu niciodată ce a văzut la Lovelace. Era un om plictisitor. Ca și fiul lui.

– Credeam că îți place de Sydney.

– Asta până când am văzut celelalte opțiuni. După ce am venit în oraș și ne-a târât prin saloane și pe la lecturi, am privit cu alți ochi uniunea voastră. Ce fel de viață ai avea cu el? Are o anumită reputație în societate pentru că familia lui e atât de veche și de respectată, dar nu se compară cu ce are Lord Iversley.

– Mamă, nu-mi pasă de societate.

– O să-ți pese când o să fii prinsă pe moșia din Cornwall a lui Sydney, unde mama lui o să-ți supravegheze fiecare activitate. Chipul mamei străluci când începu să recite mantra sfântă a fiecărei matroane care are planuri pentru copilul ei. Dar dacă te căsătorești cu lordul, gândește-te doar la petrecerile și balurile la care o să fii invitată. E posibil să te întâlnești chiar și cu prințul!

– Da, ar fi superb, nu-i așa?

– Poți să vii în oraș în fiecare an pentru sezon și să le oferi surorilor tale o introducere în societate ca la carte...

– Iar asta ar însemna că ai veni și tu cu ele.

Mama ei clipi, după care își coborî privirea în poală.

– Bineînțeles. Își aranjă cutele fustei. Se înțelege de la sine. În plus, ai vrea ca mama ta să fie aici și să te ajute cu toate balurile și petrecerile tale, nu-i așa?

– Nu am de gând să organizez baluri și petreceri.

– Dar trebuie! Lumea o să se aștepte la asta de la noua contesă de Iversley!

Mama repetă mantra.

– O să ți se spună Lady Iversley.

– Dacă mă căsătoresc cu Sydney, o să mi se spună Lady Lovelace.

Mama dădu disprețuitor din mână.

– Nu e la fel. E doar soția unui baronet. Dar o contesă... Oftă îndelung. Fiii voștri vor fi lorzi, iar băiatul cel mare va fi moștenitor...

– Și eu o să fiu singură, pentru că soțul meu o să-și petreacă tot timpul la club, și cu inima distrusă pentru că o să aibă amantă.

– Singură? În Londra? Nu fi absurdă! Cine ar putea fi singur în Londra? Cât despre inima frântă, nu spune nimeni că nu poți avea propriii prieteni. După ce îi faci un moștenitor și al doilea copil, bineînțeles.

– Mamă! Katherine se înroși până la rădăcina părului. Niciodată nu aș...

– Hai, nu fi prostuță! Atunci deja o să fii o femeie la modă, o să poți face ce vrei.

– Dacă asta înseamnă să fiu la modă, nu vreau.

Tabloul pe care îl pictat mama ei cu viitoarea viață alături de Alec o scârbea. Contrasta atât de mult cu viața care credea că urma să o aibă alături de Sydney! Dar ce putea să facă dacă Sydney nu reacționa la vestea că Alec o curta?

Mama ei se ridică furioasă.

– Văd că nu are rost să vorbesc cu tine. Nu recunoști un lucru bun nici când îți pică în brațe.

Ieși pe ușa deschisă, doar ca să se întoarcă din nou către Katherine.

– Foarte bine, alege-l pe baronet dacă asta vrei, și trăiește o viață plictisitoare. Dar te avertizez: dacă nu accepți o ofertă de la sir Sydney sau de la Lord Iversley în următoarele două săptămâni, întreaga lume va afla de averea pe care o aștepți. Atunci o să ai de unde alege un soț. Vânători de averi, în cea mai mare parte. Iar eu nu o să-ți ascult protestele. Pentru că, într-un fel sau altul, o să te căsătorești cu cineva până la finalul sezonului.

Capitolul 12

Folosește-te de daruri pentru a trece de zidul de apărare al unei femei.

Anonim, *Retorica unui crai*

O săptămână mai târziu, în timp ce trăsura împrumutată de la Draker trecea pe străzile aglomerate ale Londrei către casa Merivale,

Alec își dădu seama că făcuse o eroare tactică importantă: o lăsase pe Katherine să creadă că era interesat de ea numai pentru ceva superficial, iar din această cauză ea continua să țină garda sus.

Dintr-un anumit motiv, florile, pe care dăduse o sumă frumușică, nu făcură decât să o enerveze. Nu trebuia ca femeilor să le placă florile? Cartea de poezii pe care i-o cumpărase fusese bine primită, asta până când tânăra observă că era scrisă de un anume Byron, care se părea că avea o reputație scandaloasă. Dumnezeule, cine ar fi crezut că o carte de poezii putea fi o problemă?

Cel puțin se bucurase de spectacolele la care le dusese pe Katherine și pe mama ea, deși ea își petrecuse tot timpul lipită de doamna Merivale. În plus, refuză să meargă împreună să călărească, spunând că nu aveau însoțitoare.

De fapt, voia doar să evite să rămână din nou singură cu el. Nici eforturile doamnei Merivale de a-i lăsa singuri, nici încercările lui Alec nu funcționaseră. Katherine se ținea tare. Nu reușise nici măcar să o țină de mână, iar de sărut, nici nu putea fi vorba.

Asta îl înnebunea. Ar fi dat orice pentru un sărut furat de pe gura ei dulce și naivă. Și urma să-l obțină dacă seara avea să meargă conform planului. Trebuia să-și atingă scopul cât mai curând. Situația de la Edenmore era disperată și nu își permitea să mai stea în Londra prea mult.

Cel puțin Sir Sydney păstrase distanța. Dar și acesta putea fi un semn rău. Dacă ea hotăra că planul lor nu mergea, avea să-l refuze pe Alec, iar el ar fi irosit zile întregi de efort.

Poate că trebuia să aleagă una dintre tinerele mai puțin istețe, care i-ar fi primit atențiile cu brațele deschise, ar fi acceptat s-o îndrume și l-ar fi plictisit până la lacrimi, și în pat, și în afara lui.

Dar acest lucru nu ar fi trebuit să conteze. Salvarea moșiei trebuia să fie principala lui grijă. Dar tânjea după Katherine așa cum tânjea după călărit murgul pe dealurile din Edenmore. Îi plăcea să fie cu ea, iar conversațiile lor îl stimulau, atingerea ei îl excita.

Asta nu trebuia să conteze. Arendașii și servitorii depindeau de el. Trebuia să rezolve situația de la Edenmore. Dacă planul lui eșua, iar Katherine nu se deschidea față de el în acea seară la Amfiteatrul Regal Astley, avea să renunțe la ea și intenționa să-i spună lui Byrne că planul nu funcționase.

Însă planul lui *trebuia* să meargă. Tânăra era suspicioasă numai din cauza eschivării lui când vorbeau despre motivele pentru care rămăsese în străinătate. Atât timp cât ea îl considera un pierde-vară care nu era interesat de proprietatea lui, nu avea să-i dea nici o șansă. Așa că trebuia să îi spună o parte de adevăr, chiar dacă era cusut cu ață albă.

Când ajunse la casa închiriată de Merivale, servitorul lor, Thomas, îl invită înăuntru.

– Bună seara, milord. Doamna Merivale nu se simte bine, iar domnișoara Merivale este în salon cu alt domn. Preferați să așteptați aici sau vreți să vă anunț sosirea?

Un domn? Singurul domn care putea să vină atât de târziu era afurisitul de Lovelace.

– O să mă anunț singur, mulțumesc, știu drumul.

Alec stătu destul de mult ca să-și dea jos haina și pălăria, după care porni către salon, enervându-se pe măsură ce se apropia. Începuse să se sature de competiția cu un afurisit de poet pentru afecțiunea ei. Abia aștepta să își facă cunoscute adevăratele intenții și astfel să pună punct efectului pe care Lovelace îl avea asupra ei.

Însă domnul din cameră nu era Lovelace, ci Gavin Byrne.

Katherine se opri în mijlocul frazei.

– Alec! V-vreau să spun, Lord Iversley. Ai ajuns.

Privirea lui o fixă pe a lui Byrne.

– Îmi pare rău că vă deranjez pe tine și pe invitatul tău, rosti el.

– Nu trebuie să îți faci griji. Byrne se ridică și făcu o plecăciune. Eu și domnișoara Merivale am terminat afacerile, așa că o să plec.

– Afaceri? întrebă Alec.

– El este domnul Byrne, spuse Katherine rapid. A fost un... asociat de-al tatălui meu. A venit să vorbească cu mama, dar ea nu se simțea bine, așa că...

– Domnișoara Merivale a fost destul de drăguță ca să se întâlnească cu mine, spuse Byrne.

– Înțeleg.

Alec mijii ochii. Ce plan avea fratele lui vitreg?

– Eu sunt Iversley, un prieten apropiat al familiei. Și unul care speră să fie și mai apropiat, dacă o pot convinge pe domnișoara Merivale să accepte s-o curtez.

Byrne zâmbi larg.

– Atunci văd că vizita mea a fost inutilă. Mult noroc, milord!

Făcu o plecăciune către Katherine.

– Îți mulțumesc pentru ceai, doamnă.

Când Byrne trecu pe lângă el, Alec îi spuse lui Katherine:

– Mă duc să mă asigur că domnul Byrne găsește ieșirea.

Apoi își urmări fratele vitreg în hol.

Cum se îndepărtară de salon, Alec îl trase pe Byrne într-o parte.

– Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Byrne ridică din umeri.

– Te ajut. Înainte să plec în Bath pentru o săptămână, m-am gândit să îi fac o vizită domnișoarei Merivale ca să-i amintesc cât de urgentă e situația.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, replică Alec cu mândria rănită. O pot cuceri singur pe Katherine.

– Încă nu am văzut nici un anunț de logodnă în ziar, deși Sydney Lovelace pare să fi renunțat la competiție.

– Ce vrei să spui?

– Am auzit că săptămâna trecută a fost invitat la moșia lui Napier din Kent.

Alec se simți triumfător. Așadar, Lovelace se retrăsese? Asta lămurea totul. Alec avea să o facă pe Katherine să se căsătorească cu el, indiferent ce se întâmpla. Cu siguranță, nici ea nu mai avea să se împotrivească atât de mult odată ce înțelegea că el era singura ei șansă la căsătorie.

– Acum depinde de tine să te căsătorești cu tânăra și să-mi obții banii. Păcat că ea și mama ei vor o căsătorie respectabilă, altfel aș fi putut să o iau chiar eu de soție. Trebuie să recunosc că e mult mai fermecătoare decât îmi aminteam.

– Stai departe de ea! îl avertiză Alec. Eu sunt singurul cu care o să se căsătorească.

Râsul lui Byrne arătă că nu dorise decât să-l enerveze pe Alec.

– Nu știu ce să zic, Iversley, nu a vorbit ca o femeie care urmează să se căsătorească.

– O s-o facă după seara asta.

– Multă baftă! Domnișoara Merivale pare că nu e o femeie ușor de impresionat.

Alec își încleștă dinții în timp ce îngâmfatul său frate vitreg plecă. Când intră din nou în salon, Katherine se plimba nervoasă.

– Byrne nu a vrut să-mi spună de ce era aici, minți Alec, așa că bănuiesc că o să-mi spui tu.

Obrajii ei se înroșiră.

– Nu te privește.

– Nu e un bărbat respectabil, deci dacă îți face probleme...

– Îl cunoști?

Alec ezită. Până atunci, evitase minciunile, dar situația era disperată.

– Am auzit de el și nu cred că tatăl tău l-ar fi considerat vreodată asociat.

Avea să capete încredere în el?

Katherine oftă.

– Domnul Byrne e unul dintre creditorii tatălui meu.

– Unul dintre ei?

Lui Alec i se strânse inima. Dacă se căsătoreau, mai avea să rămână ceva din averea ei pentru Edenmore după ce avea să plătească datoriile tatălui ei?

– Mai sunt câțiva, dar lui îi datorăm cel mai mult.

Alec se relaxă. Cât de des vine ca să ceară banii?

– Din câte știu, e a doua oară.

– Prea des, după părerea mea.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, a fost un gentleman. Oamenii spun lucruri groaznice despre el doar din cauza circumstanțelor în care s-a născut.

– Știi despre asta?

– Că este copilul biologic nerecunoscut al Prințului? Da, am auzit zvonurile.

Lui Alec i se tăie respirația.

– Și nu îți faci griji că ai un asemenea om în salonul tău?

– Ba da. Prințul de Wales este cel mai desfrânat bărbat din Anglia. Dacă domnul Byrne îi seamănă, probabil își petrece timpul alergând după fiecare femeie pe care o întâlnește.

Alec încercă să-și controleze emoțiile.

– Atunci de ce te-ai întâlnit singură cu un asemenea bărbat? Dacă mama ta era prea bolnavă ca să vorbească cu el, trebuia să îi spui să se întoarcă în altă zi.

Katherine râse amar.

– Mama nu e bolnavă. A spus asta doar ca să nu aibă de-a face cu el.

Alec explodă:

– Și, în schimb, să o faci tu?

– Nu. Dar mama crede că, dacă tot refuză să se întâlnească cu el, bărbatul o să se satureși o să plece. Din păcate, nu face decât să amâne inevitabilul. O să vină din nou și din nou până când o să-și primească banii.

– Ai încercat să-l convingi să uite de datorie?

Ea își ridică bărbia cu o expresie defensivă.

– Oarecum.

– A funcționat?

Lui Katherine îi tremură bărbia.

– Ei bine, nu, dar a fost de acord să ne mai dea timp.

– Timp ca să-ți găsești un soț bogat.

Ea privi în altă parte.

– Căsătoria e singura soluție pentru această problemă.

El izbucni din nou:

– E problema mamei tale, nu a ta. De ce îți asumi responsabilitatea pentru greșelile părinților tăi?

Când își ridică privirea, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Cineva trebuie s-o facă.

La naiba, cum a putut doamna Merivale să își lase fiica să se întâlnească singură cu un bărbat ca Byrne, în loc să se ocupe ea de problemă?

– Deci, ești dispusă să-ți sacrifici propria fericire ca să plătești datorii pe care nu le-ai cerut. Pentru ca o femeie neserioasă ca mama ta să nu fie deranjată de un om ca Byrne.

– Nu o fac pentru mama, ci pentru restul familiei. Dacă nu ne vom rezolva situația financiară, surorile mele vor fi nevoite să se căsătorească pentru bani, lucru puțin probabil, iar fratele meu va moșteni o moșie în paragină. În plus, nu e nici un sacrificiu să mă căsătoresc cu Sydney. Țin la el, iar el ține la mine.

Alec avea să pună punct acelei iluzii o dată pentru totdeauna.

– Văd cât de mult ține la tine. Tu te ocupi de moștenirea tatălui tău defunct, în timp ce el te-a abandonat ca să fugă la moșia prietenului său.

– Ce vrei să spui? Ce ai auzit despre Sydney?

Deși expresia ei gravă îl afectă, Alec continuă:

– Se zvonește că săptămâna trecută a fost la moșia lui Napier din Kent.

Lacrimile care îi străluceau în ochi îi umbrirră zâmbetul luminos.

– Vezi? Ți-am zis că nu o să meargă. Nici măcar nu îi pasă că mă curtezi. Ne pierdem timpul cu situația asta falsă, Alec.

– Pentru mine nu e falsă.

Un zâmbet trist atinse buzele lui Katherine.

– E drăguț din partea ta să spui asta, dar amândoi știm că e. Și sunt împăcată cu gândul acesta, chiar sunt. Hai să nu mai vorbim despre asta. Să ne simțim bine pentru ultima oară. O chem pe mama...

– Nu încă.

O prinse de braț tocmai când trecea pe lângă el. Era momentul pentru alt cadou. Dacă nici acesta nu-i plăcea...

– Ți-am adus ceva.

Ea îi aruncă o privire indulgentă.

– Alte poezii scrise de un desfrânat cunoscut?

– Nu, nu e asta.

Scoase cutia de catifea din buzunar și i-o dădu.

– Înțeleg. Încă avea pe față zâmbetul acela indulgent. Bijuterii. Ce original!

– Deschide cutia.

– Știi, milord, spuse ea în timp ce deschidea cutia, îți arunci banii pe cadouri pentru mine. Nu sunt vreo fătucă ușor de impresionat... Se opri când văzu conținutul. Oh, e atât de...

– Original? întrebă el plin de sine.

Două pete roșii îi colorară obrajii.

– Da, este minunat! Nu am mai văzut așa ceva până acum.

Alec luă cutia și scoase broșa neagră cu auriu.

– Este incrustată cu aur. Am observat că îți plac bijuteriile neobișnuite.

Deschise acul de siguranță, un cal din oțel negru galopând printr-o pădure lucrată în detaliu în aur.

– Am cumpărat-o în timpul unei călătorii în Spania, acum ceva timp.

Ea se încordă.

– Pentru altă femeie. Nu i-a plăcut sau...

– Am cumpărat-o pentru mama.

– A, spuse ea pe o voce joasă.

– Am văzut cum a fost făcută în Toledo. Mâna îi alunecă sub marginea rochiei, ca să îi poată fixa acul. Au pus sârmă aurie într-un design de oțel. Apoi au dat foc obiectului, pentru a înnegri oțelul expus, după care au adăugat auriul, pentru a scoate în valoare designul. Când am văzut ce a ieșit, a trebuit să o cumpăr.

– Ce a spus mama ta când i-ai dat-o?

– Nu am ajuns să fac asta. Nu am vrut să o trimit prin poștă.

Mai ales că bătrânul conte ar fi confiscat-o.

– După ce am aflat de moartea ei, ceva mai târziu, am păstrat-o.

– Nu pot s-o accept.

– Nu-ți place?

– Nu... Adică... da, o ador, dar ceva cu o asemenea valoare sentimentală ar trebui păstrat pentru soția ta.

– Vreau ca tu să o ai, insistă el, simțindu-se neajutorat în fața hotărârii ei de a nu avea încredere în el. Ți se potrivește.

Asta era, fără doar și poate, adevărat.

Când păru să se dea bătută, Alec adăugă:

– În plus, nu cred că altcineva ar putea să o aprecieze așa cum merită.

Cu un zâmbet ezitant, Katherine lăsă mâna jos.

– Chiar este frumoasă.

– Mai ales purtată de tine.

O fixă cu privirea, după care își plimbă mâna pe pielea ei moale și mătăsoasă de la claviculă. Așa ești și tu, să știi, oțel amestecat cu aur, putere înmuiată de frumusețe.

– Eu nu sunt o frumusețe, șopti ea în timp ce el îi mângâia minunatul gât, apăsându-și degetul peste pulsul care bătea frenetic.

– Dacă aș fi poet, ți-aș putea spune în cuvinte frumoase cât de mult îmi doresc să fii soția mea și poate m-ai crede. Își plimbă degetele în spatele gâtului ei. Dar pot doar să-ți arăt.

Apoi o trase aproape, pentru sărutul după care tânjise zile întregi.

Pentru o clipă, gura ei îi răspunse, apoi Katherine se încordă și îl împinse, roșeața luându-i cu asalt obrajii.

– Nu trebuie să mă săruți.

– Nu-mi pot controla dorințele, Katherine. Nu are legătură cu faptul că încalc regulile sau cu afurisitul tău de Sydney ori cu temerile tale în privința caracterului meu. Vreau să mă căsătoresc cu tine, iar tu nu poți schimba acest lucru!

De data asta, o sărută sălbatic, cerându-i o reacție. După o secundă de ezitare, tânăra capitulă, deschizându-și buzele pentru a-l primi înăuntru.

Dumnezeule, gura ei era exact cum își amintea – și mai moale, doritoare și caldă. O sărută profund, căutând dovada că și ea încă îl dorea.

Apoi auzi pași pe hol și mormăi. Katherine se retrase din brațele lui.

– Vine cineva.

Ea își mută privirea către ușă.

– Bună, mamă.

– Lord Iversley! exclamă femeia. Nu mi-am dat seama că ai ajuns. Abia ai venit, nu-i așa?

– L-a condus pe domnul Byrne către ieșire, zise Katherine.

Mama ei păli. Era clar că nu-și dorea ca pețitorul lui Katherine să știe de datoriile familiei.

– Înțeleg.

– Nu o să vă mai deranjeze, spuse Alec. O să mă asigur de asta.

Privirea șocată a lui Katherine îl străfulgeră, dar el o ignoră. Voia ca ea să creadă că urma să plătească datoria cu fondurile proprii. Într-un fel, chiar asta avea să facă. După ce se căsătoreau.

Și chiar urmau să se căsătorească. Cum Lovelace ieșise din peisaj, în sfârșit, avea o șansă. Indiferent cât de țepoasă devenea și cât îi lua să o cucerească, voia să insiste până când ea avea să accepte.

Capitolul 13

Cele mai cumpătate femei sunt deseori cele care, în secret, tânjesc după aventură.

Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine nu știa ce să creadă despre insistența incredibilă a lui Alec de a o curta. Putea fi sincer? Dacă nu era, de ce spusese că avea să se ocupe de datoria către domnul Byrne?

Apoi, era cadoul de la el. Nu-i venea să creadă că îi observase gusturile în materie de bijuterii. Și îi dăduse ceva care inițial era menit pentru mama lui. Ce să mai creadă?

Aruncase o privire către locul din trăsură în care pernele scumpe îi reflectau averea. El o fixă cu privirea, care emana aceeași fierbințeală pe care o simțise în salon. Când își coborî privirea spre gura ei, un fior delicios o străbătu pe șira spinării. Bărbatul acela știa cum să ispitească o femeie.

Nu era însă vorba numai de săruturile și mângâierile lui. Cu fiecare zi pe care o petreceau împreună, îl plăcea și mai mult. Dar știa atât de puține despre el! Era foarte secretos.

– Ai spus că ai fost în Spania. Nu era periculos pentru un englez să se afle acolo?

– Nu în 1805. Napoleon încă nu își pusese fratele pe tronul Spaniei.

Katherine făcu niște calcule rapide. Dacă Alec era de vârsta lui Sydney...

– Deci, când erai acolo, aveai în jur de...

– 18 ani, da.

Inima i se strânse când se gândi la tânărul Alec, care îi cumpărase mamei lui o broșă, apoi aflase că aceasta murise.

Apoi, el adăugă:

– Am fost acolo cu unchiul meu ca să cumpărăm cai.

– Ai un unchi? întrebă Katherine surprinsă.

– Prin căsătorie. Soțul surorii tatălui meu e conte portughez. Portugalia a fost casa mea în cei zece ani cât am stat în străinătate.

Alte surprize.

– Dar credeam că... Toată lumea spune...

– Că îmi făceam de cap pe continent? Ochii îi sclipiră. Am auzit și eu zvonul ăsta.

– Așadar, nu e adevărat?

– Depinde ce înțelegi prin faptul că îmi făceam de cap. Până la urmă, eram pe continent.

– Ai mers acolo pentru Marele Tur, insistă ea.

Alec nu îi dezvăluise niciodată atât de multe, iar ea avea de gând să profite de situație.

– De fapt, nu. Dar tatăl meu era prea mândru ca să le spună oamenilor adevărul.

– Și anume...

– Se săturase de faptul că tot încălcam regulile, iar când am fost trimis acasă de la școală pentru o problemă măruntă, m-a expediat la mătușa și la unchiul meu.

Durerea latentă din acele cuvinte era prea palpabilă ca să fie prefăcută, însă Katherine abia îi putea crede afirmația.

– Și ai stat acolo zece ani?

Alec ridică din umeri.

– Am preferat Portugalia în locul nebuniei societății londoneze. Unchiul meu creștea cai de curse ca hobby și mie îmi plăcea să călăresc, așa că am rămas.

– În timpul războiului.

– Am trăit într-o zonă a Portugaliei care nu era afectată de armatele lui Napoleon.

Katherine îl privi cu suspiciune. Chiar existase un asemenea loc? Ar fi trebuit să fie mai atentă la poveștile despre război din ziare.

– De ce nu ai spus nimănui?

– Nu a venit vorba.

– Ba da, și chiar de mai multe ori.

– Tu erai hotărâtă să crezi că îmi făceam de cap indiferent ce aș fi spus.

– Doar pentru că nu mi-ai dat alt motiv pentru absența ta din Anglia.

– Katherine, interveni mama ei. Bietul bărbat a explicat. Chiar trebuie să-l bați la cap? Nu-mi pasă ce a făcut în Portugalia. Vreau doar să știu dacă a ajuns vreodată în Franța și ce purtau oamenii pe acolo.

Katherine aproape că avu o ieșire nervoasă, pentru că nu îi păsa de asta, dar Alec răspunse înaintea ei, ignorând franceza chinuită a mamei. După ce își ceru scuze că nu fusese în Franța, începu o discuție despre bonetele din Portugalia, ca s-o împace.

Katherine nu putu decât să se gândească la dezvăluirile lui. Știa că ascundea ceva. Povestea lui părea prea născocită pentru a fi adevărată: moștenitorul înstrăinat al unui conte fusese trimis în străinătate, unde își găsise bucuria trăind viața simplă a unui nobil portughez? Era greu de crezut că acest bărbat sofisticat învățase atâtea despre lume doar crescând cai.

Deși asta explica de ce călărea atât de bine și cum obținuse calul Lusitano, însă de ce nu îi spusese adevărul de la bun început? De ce nu spusese tuturor adevărul? Nu era nimic înjositor în asta. Excentric poate, dar nu înjositor.

Bărbatul era o adevărată enigmă. Uneori, era gentlemanul perfect, oferindu-i o broșă cumpărată pentru mama lui și promițând să plătească datoria familiei. Alteori, era suspicios de calm, ca atunci când o manipula pe mama ei la fel de bine cum ar fi mânuit o iapă. Iar alteori...

Alteori, era un cuceritor îndrăzneț, care o trăgea în brațe ca să ceară săruturi. Din păcate, îi plăcea cuceritorul la fel de mult ca gentlemanul... poate chiar mai mult.

Adevărul era că dorința ei pentru săruturile cuceritorului devenise nemărginită. Deseori, stătea ore întregi trează noaptea, încercând să-și amintească gustul lui și ce senzație îi provocase, retrăind satisfacția mângâierilor acelui ticălos.

Asta dacă Alec chiar era un ticălos. Nu mai știa ce să creadă.

Surprizele continuară când ajunseră la Amfiteatrul Regal. El rezervase o lojă privată, lucru care acolo nu se făcea niciodată. De obicei, tichetele erau luate pentru fiecare persoană, iar lojile nu se închiriau. Dacă încercase să le impresioneze, cu siguranță reușise.

Aveau niște locuri excelente, destul de aproape ca să vadă expresiile exagerate ale „croitorului" care era tras de un cal, prins sub altul și alergat printr-o fereastră deschisă de al treilea. Apoi începu drama ecvestră, *The Blood Red Knight* despre frumoasa Isabella, al cărei cumnat malefic o ducea la un castel.

Mama era plictisită, bineînțeles. Ar fi preferat grădinile Vauxhall, însă Katherine nu-și putea lua ochii de la acțiunea de pe ringul prăfuit sau de la povestea romantică de pe scena imensă din spatele acestuia. În Cornwall, nu era nimic de genul acesta. Deși îi era dor de viața ei liniștită de la țară, îi plăcea divertismentul din Londra.

Uitându-se la mama ei, care aținise, Alec își trecu brațul peste spătarul scaunului lui Katherine și se apropie de ea.

– Ei bine? Așa ți-ai imaginat că va fi?

– E mai mult decât mi-am imaginat. Cum au dresat atâția cai?

– Mulți morcovi.

– Foarte amuzant. Serios, știi?

El zâmbi.

– Dresarea unui cal nu cere decât răbdare și multe recompense. De exemplu, dacă vrei să obișnuiești un cal cu sunetul armurii, legi de șa o sticlă de metal cu o monedă înăuntru. Pui calul să meargă, mișcând sticla. Odată ce s-a obișnuit cu sunetul unei monede, tot adaugi bani, apoi mai multe sticle, până când calul ignoră orice sunet metalic care vine de la călăreț. Iar ca să-l obișnuiești cu împușcături...

– Chiar știi foarte multe despre dresarea cailor.

Alec clipi.

– Îmi pare rău, mereu mă las dus de val când e vorba de asta.

– Nu e nici o problemă, mie mi se pare fascinant. Nu mi-am dat seama că știi atât de multe.

El își întoarse privirea spre scenă.

– L-am ajutat pe unchiul meu.

Katherine adăugă repede:

– Presupun că dresarea cailor nu e la fel de dificilă ca pregătirea oamenilor. Uită-te la individul de acolo de pe scenă! Ea arată către un călăreț al cărui cal evită să treacă peste podul de pe scenă, pe care alți cai îl treceau fără probleme. Nu pare că știe ce face.

Alec încuviință.

– Îi trimite calului semnale amestecate. Apasă prea tare cu călcâiele în timp ce îl ține foarte strâns cu hățurile. Clar nu are experiență cu genul ăsta de călărit. Mă întreb de ce l-a folosit Astley, mai ales când e foarte strict cu angajații lui.

– Îl știi pe domnul Astley?

– L-am întâlnit o dată. Își puse mâna pe umărul ei. Dar ce părere ai despre faimoasa doamnă Woolford? E talentată, nu-i așa?

Ce viclean era, încerca să-i distragă atenția de la întrebările pe care i le punea.

– Da, chiar este. Mi-ar plăcea să învăț să călăresc ca ea.

Alec îi aruncă o privire fierbinte în timp ce îi mângâia umărul.

– Aș putea să te învăț eu.

Gura ei se uscă. Simplul gând că ea și Alec ar fi singuri, mâinile lui mari mutându-i picioarele în poziția corectă pe cal, una dintre ele odihnindu-se pe coapsa ei în timp ce-i dădea instrucțiuni...

– Nu-mi imaginez de ce aș avea nevoie de asemenea lecții, spuse ea, încercând să nu roșească.

– De ce nu o faci ca pe o distracție? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, se aplecă aproape și îi șopti: Îți promit că o să fac lecțiile distractive.

Când punctă promisiunea cu un sărut în ureche, o străbătu un fior de anticipare.

– Termină, Alec. Aruncă o privire către mama. Nu ar trebui...

Ușa lojii se deschise brusc, cu forță, și intră un bărbat cu ten închis și cu brațul prins cu o eșarfă.

– *Señor* Black! exclamă în timp ce se apropie repede de Alec. Slavă Domnului că *señor* Astley avea dreptate și chiar ești aici!

Alec se ridică să-l întâmpine pe străin.

– França? Ce cauți în Anglia?

– Domnul nu ți-a spus că acum lucrez pentru el? Nu contează. M-a trimis să te găsesc pentru că... Bărbatul se opri când o văzu pe Katherine. Făcu o plecăciune rapidă. Îmi cer scuze, *señorita*, dar avem nevoie urgent de *señor* Black.

Alec se încruntă, iar Katherine se așteptă ca acesta să ceară să i se adreseze cu titlul potrivit. În schimb însă, bărbatul spuse:

– I-am spus deja lui Astley...

– Că o să călărești pentru el altă dată, da. Dar sunt sigur că îi poți face pe plac în seara asta. Mi-am rupt brațul într-o cascadorie prostească seara trecută și suntem disperați.

Zgomotul o trezi pe mama lui Katherine, care se ridică repede de pe scaun.

– Ce s-a... cine... tinere, ce crezi că faci în loja noastră?

Maxilarul lui Alec se încordă.

– Doamnă Merivale, domnișoară Katherine Merivale, el este domnul Miguel França, un prieten din Portugalia. A venit ca să...

– Îl implor pe *señor* Black să ne ajute.

Domnul França îi zâmbi mamei, însă aceasta nu se lasă înduplecată.

– Dacă vrei ca lordul să te ajute, ar trebui să i te adresezi cum trebuie.

– Poftim? Confuzia bărbatului se transformă în surprindere plăcută. Așadar, *señor* Astley nu glumea? Chiar ești lord, prietene? Magnific! Presupun că acum trebuie să-ți spun lordul Cutare...

– Nu e nevoie, França, spuse Alec.

– Ar trebui să îi spui Lord Iversley, interveni mama.

– Mulțumesc, *señora*. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să îl fur pe Lord Iversley. Ofițerul de cavalerie angajat de *señor* Astley ca să mă înlocuiască în seara asta nu a apărut. Cum acesta prezintă doar

câteva mișcări din cavalerie și câteva trucuri pe cal, ne-am gândit că poate *señor* Black... adică... Lord Iversley...

– Nici vorbă, França. Nu sunt îmbrăcat potrivit și nu o să-mi abandonez invitații.

– Nu-ți face griji pentru noi, zise Katherine intrigată. Mi-ar plăcea să te văd călărind în arenă.

Iar asta avea s-o ajute să nu cadă pradă atențiilor lui amoroase.

Alec o privi fix. Ghicise oare de ce voia să îl vadă plecat?

– Da, da, Lord Iversley, interveni mama ei, ar trebui s-o faci, cu siguranță.

– Ar fi nepoliticos din partea mea să vă las singure aici. Alec se întoarse către França. Trimite-i lui Astley regretele mele sincere, dar nu îl pot ajuta în seara asta.

França începu să tragă nervos de eșarfă.

– Dar domnul Astley a spus că, dacă refuzi, să-ți amintesc că a fost destul de drăguț să îți ofere...

– Foarte bine. Alec făcu o plecăciune rigidă. Presupun că mă pot descurca.

Ușurarea se putu citi pe fața domnului França.

– Poți să porți uniforma mea. Iar dacă nu vrei să-ți lași invitatele singure, le luăm cu noi. Te pot urmări din spatele scenei.

Alec îi aruncă o privire lui Katherine.

– Am o idee și mai bună. Dacă domnișoara Merivale participă și ea în interludiu?

Fața domnului França se lumină.

– Magnific, *señor!* Acel păr roșu ca focul și acel zâmbet... vor fermeca publicul.

Alec încuviință.

– Și le va distrage atenția de la greșelile mele.

França dădu indiferent din mână.

– Atunci putem să interpretăm *The Angry Wife*. E destul de simplu pentru ea, nu crezi?

– Sunteți nebuni amândoi? interveni Katherine. Nu pot călări atât de bine ca să fac trucurile.

– Nu trebuie să călărești deloc, *señorita*, spuse domnul França. *The Angry Wife* e mai degrabă ca...

– Teatrul, continuă Alec. Nu trebuie decât să stai nemișcată în timp ce eu trec pe lângă tine călare și îți fur pălăria doar cu sabia.

În mare parte, e vorba doar de actorie, te prefaci că ești supărată pe mine. Sunt sigur că o să te descurci, spuse el râzând.

– Dar...

– Ai un costum care să îi vină?

– Cu siguranță. Dar părul ei va trebui să fie aranjat altfel.

– Vedeți, îi întrerupse Katherine, nu am fost de acord cu asta. Eu nu pot...

– Ba poți, replică Alec privind-o. În plus, știu că vrei.

Katherine respiră adânc. Avea dreptate. Chiar își dorea asta. Era probabil cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată. Dar...

– Nu e potrivit, iar tu știi asta foarte bine. Dacă mă recunoaște cineva, o să îmi strice reputația.

– Nu mai fi așa de rușinoasă! spuse mama ei. Mie mi se pare distractiv.

Katherine se întoarse către ea.

– Mamă, nu se poate să ți se pară acceptabil așa ceva...

– Putem să-ți punem o mască, interveni domnul França.

Era clar că ar fi recurs la orice ca să-i facă pe plac lui Alec, iar dacă el o voia alături, atunci așa avea să fie.

– Și *señor* Black poate purta o mască, dacă dorește.

Mama îl privi încruntată.

– Atât timp cât lordul promite să aibă grijă de fata mea, sunt sigură că totul o să fie bine.

– Bineînțeles că o să am grijă de ea. Alec o privi cu căldură pe Katherine. Îți promit că nu o să las să ți se întâmple nimic dureros sau rușinos. Își coborî vocea. Hai, draga mea, riscă! Este posibil să-ți placă.

Katherine nu putu rezista ideii.

– Bine, dar trebuie să-mi puneți o mască. Iar rochia nu trebuie să fie prea...

– O să fie minunată, nu-ți face griji, interveni domnul França, care nu-și dădu seama ce o îngrijora de fapt. Acum hai, trebuie să ne grăbim! Se uită spre scenă, unde domnița era salvată din castelul în flăcări de un bărbat cuceritor pe un cal. Avem puțin timp să ne pregătim pentru interludiu.

Când ieșiră pe ușă, doamna Merivale luă din nou loc.

Katherine se opri.

– Mamă, nu vii?

– Nu. Cum aș putea vedea totul de acolo, din spatele scenei? O să stau aici și o să-ți urmăresc aventura. Du-te, îngerașule, eu o să fiu bine.

Katherine ezită, însă nu avea nici un rost să se certe cu mama ei, așa că plecă împreună cu Alec și cu domnul França. Când se grăbiră pe scări, domnul França începu să explice ce manevre avea să facă Alec.

– Stai puțin! Te aștepți să știe toate aceste manevre de cavalerie? întrebă Katherine.

– Bineînțeles, răspunse domnul França. *Señor* Black a inventat două dintre ele.

– Serios? Se uită la Alec, care dintr-odată îi evita privirea. A fost în cavalerie?

– Nu, deși Wellington a încercat de multe ori să-l convingă să se alăture. Dar *señor* Black e încăpățânat și a fost de acord doar să le predea recruților. Domnul França zâmbi. Așa ne-am întâlnit. Eram în cavaleria portugheză, iar el a fost profesorul meu. Tot ce știu despre călărit îi datorez lui.

– Prostii! rosti Alec ferm. Acum, în legătură cu interludiul...

– Dar credeam că și-a ajutat unchiul la împerecherea cailor de rasă, insistă Katherine, refuzând să-l lase să schimbe subiectul.

– A făcut asta când a mers prima oară în Portugalia, nu și după ce a fost angajat de armată. Doar dacă a zburat în sudul Portugaliei pe un pegas înaripat în fiecare noapte. Tabăra de antrenament a cavaleriei era în Lisabona, în vest. Iar el stătea la... Cum se numea hotelul acela mic, Alec?

– St. John's, răspunse el.

Alec rămase în spatele ei, apoi începu să vorbească în portugheză. Cu siguranță, domnul França îl înțelese și, judecând după tonul răspunsului, își ceru scuze. Când vorbiră din nou în engleză, fiecare cuvânt rostit era despre manevrele cavaleriei pe care Alec urma să le demonstreze.

Însă Katherine nu aflase destule. Avusese dreptate să creadă că Alec ascundea ceva, doar că nu era ce bănuise. De ce nu îi spusese că fusese în mijlocul războiului?

Pentru că fiii conților nu trebuiau să muncească pentru bani. În mod ironic, Alec putea fi un ofițer ireproșabil. Dar să fie profesor pentru a câștiga bani era sub demnitatea lui.

În mod cert, el își dăduse seama că ei nu-i păsa de asta. Pe de altă parte, Katherine văzuse bunăstarea ce îl înconjura. Altfel, de ce ar fi preferat ca ea să creadă că era un pierde-vară, nu un bărbat angajat de armată?

Avea să lămurească lucrurile mai târziu. Urma să-i spună cât de mândră era că luptase pentru țară, indiferent cum o făcuse. Adevărul era că se săturase să i se tot împotrivească, era sătulă să stea cu garda sus, să presupună ce era mai rău, în condițiile în care el nu era așa cum crezuse ea.

Dintr-odată, atenția îi fu atrasă de ceva ce spuse domnul França.

– Cum adică atât timp cât *señorita* poate să stea nemișcată pentru ultima parte?

Alec zâmbi în timp ce o însoțea spre ușa din spate a arenei.

– Este ultima parte de la *The Angry Wife*. Ridici un obiect pe care eu îl tai în bucăți în timp ce trec în galop pe lângă tine.

Rămase fără respirație.

– Poți să faci asta?

– Și cu ochii închiși.

Asta însemna că era vorba despre un obiect foarte mare.

– Ce e? Dacă este prea greu ca să-l ridic...

Alec și domnul França izbucniră în râs.

– Nu o să fie, răspunse Alec, în timp ce se îndreptau spre ieșire. E o pară.

Capitolul 14

Nimic nu impresionează mai mult o femeie decât etalarea puterii masculine, iar dacă poți să o etalezi în timp ce stai pe un cal de rasă pură, cu atât mai bine.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec încă zâmbea când el și França o lăsară pe Katherine să se îmbrace.

–Amintește-ți, Alec, că ai face bine să alegi cea mai mare pară posibilă! strigă ea. Și dacă îmi zgârii chiar și un deget, o să te tai singură cu sabia! strigă Katherine după ei.

Alec râse.

–Vezi în ce m-ai băgat, França? îi spuse prietenului său în timp ce se îndreptau către grajduri.

França îl privi îngrijorat.

–*Señorita* pare foarte furioasă. Ești sigur că vrea să facă asta?

–A fost de acord cu partea din număr pe care i-ai explicat-o, nu-i așa? Nu te lăsa păcălit. Acum protestează, dar o să se descurce. Are o latură sălbatică.

Una pe care era hotărât să o descopere.

–Deci nu ești supărat pe mine că te-am convins să călărești.

–Nu mai sunt.

Tânăra *Vreau să mă căsătoresc bine* avea nevoie de o schimbare, iar asta era ocazia perfectă.

–În plus, știi că nu am avut de ales, adăugă el.

–Îmi pare atât de rău pentru asta... *Señor* Astley nu a vrut să pună presiune pe tine, dar era disperat.

Astley avea tot dreptul să ceară serviciile lui Alec. Îi oferise o lojă privată și intrări gratuite în schimbul participării la un spectacol. Doar că Alec se referise la un spectacol viitor, însă Astley se pare că nu fusese atent la acea condiție.

França deschise ușile grajdurilor.

–Așadar, *señorita* nu știe de talentul tău legat de cai?

–Știa de el, în mare parte.

Dar nu tot, iar mai târziu, Alec avea să se confrunte cu întrebările ei despre fiul unui conte care alesese să muncească pentru bani.

Poate nu avea să fie chiar așa de rău. Ar putea fi chiar în favoarea lui. Katherine prefera bărbații excentrici, ca afurisitul ăla de poet, Lovelace. Atât timp cât nu se interesa prea mult de situația lui familială, era posibil să treacă cu bine de acea noapte.

Când intrară în grajduri, Alec se relaxă. Acolo se simțea ca acasă, printre cai, copite, miros de paie, transpirație de cal și bălegar. Primul lucru pe care urma să-l facă după ce avea să se căsătorească era să repare grajdurile din Edenmore.

Dar acum trebuia doar să decidă pe care din caii bine dresați ai lui Astley să-l călărească, unul care să-l asculte pe França în timp ce îi spunea ce trebuia să facă.

Alec încălecase și aștepta să se deschidă ușile din spate către amfiteatru, simțindu-se pregătit. Ușile se deschiseră, iar el porni în galop. De ce să nu își facă o intrare dramatică?

În timp ce călărea prin ringul de rumeguș, mulțimea îl aclama. Se plimbă o tură, mișcându-și sabia până la semnul lui França.

Îi fusese dor. La asta se pricepea cel mai bine, nu la toate prostiile cu baluri și lecturi de poezie. Niciodată nu se simțise confortabil acolo. Aici era casa lui. Putea să facă manevrele din cavalerie în somn.

Refuzase să poarte mască pentru că i-ar fi afectat vederea, dar nimeni nu ar fi făcut legătura dintre Căpitanul Black, cu chivăra lui de culoarea prunei și cu jacheta albastră, și contele de Iversley, mai ales de la distanță.

Se duse la marginea ringului, pentru un efect dramatic, apoi începu demonstrația. „Pregătiți garda! Gardă! Atac! Protejați stânga!" Fiecare manevră era instinctivă pentru un bărbat care le predase zi de zi, an de an.

Protejează brațul cu frâul. Protejează brațul cu sabia. Sfântul George. În gardă. Înclină săbiile. Când ajunsese la manevrele diviziei 5, publicul era pregătit pentru niște trucuri mai palpitante cu calul.

Acum începea distracția. Aceste manevre nu îi erau atât de familiare precum cele din cavalerie, dar le făcuse destul de des ca să-i distreze pe bărbații pe care îi antrena. Călăritul în cerc ușura toată treaba. Philip Astley descoperise în urmă cu mulți ani că forța centrifugă îi permitea să facă niște lucruri incredibile când era pe cal. Alec stătu cu ușurință pe șa în timp ce își flutura sabia, descălecă și încălecă în timp ce calul galopa și chiar călări cu capul la câțiva centimetri de pământ, truc ce îi aduse ropote de aplauze.

Când își duse calul în partea de sus a ringului pentru o plecăciune, França o anunță pe Katherine:

– Pentru următoarea noastră diversiune, minunata *señora* Encantador a fost de acord să fie soția căpitanului Black.

Alec zâmbi. Cu puțin noroc, în curând avea să joace acest rol și în afara ringului.

The Angry Wife era o diversiune menită să amuze publicul între manevrele militare și drama de la final. De asemenea, le permitea

angajaților să pregătească ambițioasa punere în scenă a bătăliei de la Salamanca, incluzând 50 de cai și un set de două dealuri care urmau să fie montate în spatele cortinei.

În timp ce domnul França începu să vorbească, explicând că doamna Black se săturase să-și tot aștepte soțul acasă și se dusese după el să-l aducă înapoi, Katherine se așeză nu chiar în centrul ringului, purtând o pelerină voluminoasă și o bonetă comică.

Se prefăcu apoi că îl certa pe Alec pentru că întârziase, având o umbreluță în mână, în timp ce França spunea că doamna Black avea un temperament vulcanic. Alec galopă și tăie umbrela în două, iar publicul râse.

Însă Katherine se prefăcu revoltată când França spuse:

– Doamna Black este extrem de furioasă, era umbrela ei preferată!

La semnal, Katherine aruncă cealaltă jumătate a umbrelei în Alec și continuă să se prefacă înfuriată.

Alec făcu a doua tură, de data asta prinzându-i boneta cu vârful sabiei și aruncând-o pe capul lui França. Părul lui Katherine căzu exact așa cum trebuia, provocând și mai multe râsete în mulțime.

Dar asupra lui Alec avusese cu totul alt efect. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut. Dumnezeule, era atât de des! Iar în lumina aceea, părea că îi înghițea umerii în flăcări ce dansau. Ce n-ar fi dat să-și plimbe degetele prin acel...

Nu, nu trebuia să se gândească la asta acum. Trebuia să se concentreze.

Katherine își aranjă părul, apoi dădu din picioare și făcu un semn către bonetă. Alec nu putu să nu râdă. Cine ar fi crezut că domnișoara *Vreau să mă căsătoresc bine* știa să facă spectacol?

În timp ce ea își continua numărul, el alergă către ea și își îndreptă sabia către o bucată de pelerină de sub braț. În mod normal, ar fi tăiat funda cea mare pentru ca pelerina să cadă, însă Katherine nu îl lăsă pe Alec să se apropie de gâtul ei cu vârful sabiei.

Se rugă ca ea să-și fi desfăcut nodul și prinse pelerina cu capătul sabiei când trecu pe lângă ea. Își amintise, slavă Domnului! Aruncă pelerina în brațele lui França.

În timp ce Alec făcea următoarea tură, França își continuă povestea:

– Mă tem că acum căpitanul Black are mari probleme pentru că a distrus cea mai bună pelerină a soției sale.

La naiba, avea dreptate! Pentru că Alec putea să vadă costumul de sub pelerină. Dumnezeule!

Fără să știe prea clar ce făcuse, încetini calul la trap în timp ce o cerceta pe Katherine. Rochia portocalie șocantă ar fi distras orice bărbat. Împodobită cu bijuterii verzi și aurii strălucitoare, îi cuprindea corpul atât de bine, că îi putea vedea toate formele. Mai ales cele două forme care ieșeau din corsaj. Rochia îi venea mult prea bine lui Katherine ca el să se mai poată concentra.

Era nevoie de un efort de voință suprem și de o tură în plus ca să-și controleze dorința. Cum mai putea să gândească acum, când tot ce voia era să o dezbrace și să o facă a lui chiar acolo, în ring? Însă acela nu era genul de spectacol pentru care venise publicul.

Neobservându-i agitația, Katherine scoase para pe care o ascunsese sub pelerină. Vocea puternică a lui França avertiză mulțimea:

– Doamna Black îi spune căpitanului că i-a păstrat ultima dintre perele de iarnă, dar acum nu o să mai primească nimic. O s-o mănânce ea!

Acela era semnul lui Alec. Însă, în timp ce călărea către ea, observă că lui Katherine îi tremura brațul când tot mișca para în aer. Ținea fructul cu vârful degetelor. Para era destul de mare pentru ce avea el nevoie, însă, judecând după privirea ei agitată, ea nu era de aceeași părere.

– Ai încredere în mine, draga mea, o îndemnă el încet în timp ce călărea spre ea.

În doar câteva secunde, făcu prima manevră, tăind partea de sus a parei. Mulțimea aplaudă.

Katherine trebuia să pară revoltată, dar stătu nemișcată în timp ce el făcu încă o tură. Din fericire, publicul credea că totul făcea parte din număr și râdea.

Însă Alec își făcu griji pentru partea a doua, în care ea trebuia să țină jumătatea de pară în dreptul gurii, iar el o tăia cu sabia, apoi fugea călare din ring în timp ce ea îl urmărea pe jos.

Deși îi așteptase a doua manevră ca o profesionistă, în ochi i se putea citi frica. La naiba! Dacă se mișca atunci când îndrepta sabia spre ea? În cel mai bun caz, strica numărul. În cel mai rău, putea să se întâmple ceva foarte periculos.

Nu putea să riște. Era timpul pentru o schimbare de plan.

Capitolul 15

Nu aștepta până când condițiile sunt ideale pentru seducție. Profită de șansă oricând poți!

Anonim, *Retorica unui crai*

„Știe ce face", își tot repeta Katherine în timp ce Alec se îndrepta spre ea. „Nu o să te rănească, nu o s-o facă."

Acum mai trebuia doar să-și convingă mâna. Nu putea să se oprească din tremurat. Jumătatea de pară părea atât de mică! Dar, dacă o ținea mai aproape de margine, o scăpa. Iar când el s-ar apropia să o taie, în schimb, i-ar tăia mâna.

Trebuia să-și ridice para la gură, nu? „Ridică para!" ordonă ea mâinii.

Mâna o ignoră. Se părea că degetele ei nu voiau să fie tăiate.

Prea târziu, el era acolo, cu sabia în mână. O ridică... se apropie... și mai mult... Dar de ce se apleca așa?

Înainte să poată reacționa, Alec se aplecă și îi luă para cu gura.

Mulțimea aplaudă, însă ea rămase acolo șocată în timp ce el continua tura. Îl privi cum își aruncă sabia în nisip. Ce trebuia să facă acum? Să alerge după el, așa cum stabiliseră inițial? Dar el nu ieșea din arenă, deci ar fi părut stupid. Pe de altă parte, tot numărul trebuia să fie amuzant...

Apoi el se apropie din nou de ea, cu jumătatea de pară încă în gură, iar în următoarea secundă, Katherine se trezi ridicată în aer și pe șa.

Își prinse brațele de gâtul lui, ca să nu cadă, iar publicul aplaudă, până când se auzi comentariul improvizat al domnului França.

– O să-și ierte doamna Black soțul? întrebă el când publicul tăcuse pentru a-l auzi. Sau o să-l dea afară?

Katherine și Alec făceau altă tură de ring. Ochii îi scânteiau cu obrăznicie, iar Alec îi oferi jumătatea de pară cu gura. Atrasă de invitația din privirea lui albastră, ea mușcă fructul, buzele lor atingându-se într-un sărut.

Mulțimea izbucni în urale la văzul unei povești de dragoste. Katherine îi auzi aplaudând chiar și după ce Alec ieși pe ușile din spate cu ea în brațe și gura lui lipită de a ei, în jurul jumătății de pară.

În spatele amfiteatrului era activitate intensă, caii fiind aliniați, iar călărețiii aranjându-și costumele și pregătindu-se pentru numărul de final. Katherine însă abia observă, în timp ce Alec opri, cu ea încă prinsă de gâtul lui.

Mușcă para, după care se retrase și își mestecă bucata, ochii lui privind-o captivați în timp ce ea își mânca para și înghițea. Privirea lui urmă mișcarea gâtului ei, apoi se întunecă, iar înainte ca ea să poată gândi, gura lui fu pe a ei, sărutând-o intens, fierbinte... adânc.

Lui Katherine nu-i păsa. Sângele încă îi fierbea din pricina adrenalinei din ring. Lipindu-se de el, îl sărută și ea, aproape dându-și jos masca. Gustă sucul de pere de pe limba lui, care le îndulci sărutul și mai mult în timp ce ea își încolăcea limba cu a lui, pentru a căuta cea mai profundă dulceață.

Fără să fie atenți la interpreții din jurul lor, Alec o sărută la fel de ostentativ ca un iubit, oprindu-se asupra gurii ei, împletindu-și limba cu a ei, făcând-o să se simtă atât de amețită că...

– Ne pare rău, domnule, dar avem nevoie de cal.

Se despărțiră, iar Alec arătă la fel de uluit precum se simțea ea. Apoi amândoi priviră în jos, unde un îngrijitor de cai ținea hățurile calului.

Acesta le zâmbi.

– Pentru reprezentația finală. Avem nevoie de cal.

Katherine se înroși, iar Alec descălecă, apoi o ajută pe ea să coboare.

Chiar și după ce grăjdarul duse calul, Alec încă își ținea mâna pe talia ei.

– Ești bine? Nu te-am rănit în ring când am...

– Nu, șopti ea, încă fără aer de la sărutul lor.

Un zâmbet vag înflori pe buzele lui.

– Mi-am dat seama că aveai emoții la a doua parte cu tăiatul perei, așa că am improvizat.

Ea își ridică o sprânceană.

– Ai încălcat regula mea în privința sărutului.

Ochii lui străluceau în lumina felinarelor.

– Asta se întâmplă când îmi impui reguli. Cu un zâmbet, o trase aproape și își lăsă capul în jos. Merg cât de departe trebuie ca să le încalc.

Cu un râset, Katherine se desprinse din brațele lui și se îndreptă spre zona unde se schimbase mai devreme.

– Destul de public, nu crezi?

Alec o prinse din urmă și își așeză mâna posesiv pe spatele ei.

– Mai erau și alți oameni acolo? Nu am observat?

O făcu să râdă din nou.

– Chiar ești incorigibil.

– Iar tu ești magnifică.

O lăsă fără aer.

– Chiar sunt? întrebă ea timidă.

Ce era cu ea? Nu era niciodată timidă. Probabil era din pricina costumului, care o făcea să simtă că era altcineva, o femeie liberă să răspundă invitației din ochii lui. Își ridică mâinile ca să-și scoată masca, dar apoi se răzgândi. Încă erau oameni în jur care ar fi putut face legătura între ea și domnișoara care venise cu Lord Iversley.

– Nu pot să mă gândesc la nici o altă femeie care s-ar fi adaptat atât de repede la spectacol, spuse Alec. Ai fost minunată, iar publicul te-a iubit! Nu eram singurul care îți mânca din palmă.

Katherine îl privi bănuitoare.

– Nu cred că pantomina mea s-a comparat cu felul spectaculos în care ai călărit. Nu e de mirare că Wellington te voia în cavaleria lui. Își îndreptă masca. Mi-ar plăcea să pot călări așa.

Alec o mângâie pe spate.

– Am vorbit serios când am zis că pot să te învăț. Călărești bine. Poți învăța trucurile mai ușoare fără nici o problemă.

– Dacă aș avea calul potrivit pentru asta. Katherine oftă. Și, chiar dacă l-aș avea, mama nu mi-ar da voie. Una e să fac așa ceva acum, sub impulsul momentului, și altceva e să repet ce am făcut acum.

– Dar nu o să fii mereu sub controlul mamei tale. Dacă te căsătorești cu mine, poți să faci ce vrei.

Privirea ei o fixă pe a lui. Cu un zâmbet întunecat, îi prinse talia cu un braț, însă, înainte să poată face mai mult, servitoarea care o îmbrăcase pe Katherine mai devreme veni în fugă spre ei.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu vă pot ajuta să vă îmbrăcați acum. Trebuie să îi ajut pe ceilalți pentru numărul de final.

– Nu e nici o problemă, zise Katherine, o să mă descurc singură.

Servitoarea se întoarse către Alec.

– Iertați-mă, domnule, dar avem nevoie de uniforma dumneavoastră. Ne descurcăm fără piedică și cizme, dar...

– Nici o problemă.

Alec își dădu jos pălăria, apoi jacheta albastră, lavaliera neagră și cureaua roșie cu auriu.

– *Señora* Encantador e obișnuită cu nevoile din teatru, nu-i așa, draga mea?

Alec îi dădu uniforma servitoarei.

– Bineînțeles, răspunse Katherine, care nu mai putea respira când îl văzu în cămașă. Dar erai foarte chipeș în ea.

– Orice bărbat arată chipeș în uniformă, replică el.

Dar nici un alt bărbat nu arăta ca Alec, fie că era el în uniformă sau nu. Chiar și după ce servitoarea plecă, Katherine nu se putu abține să nu se uite la el, îmbrăcat doar în cămașa din pânză subțire și în pantalonii albi mulați, cu gulerul deschis, dezvăluind câteva fire de păr negre pe piept.

Dumnezeule, era un bărbat tare bine făcut! Haina lui cu siguranță nu fusese căptușită, iar cămașa nu părea să aibă brâul acela pe care îl purta tatăl ei ca să-și ascundă burta. Era un Alec pur.

Pur, chipeș și tentant.

Iar el știa ce efect avea asupra ei. În timp ce ea îl privea, dorința înflori pe chipul lui. Deschise ușa acaretului și o trase înăuntru, închizând ușa în urma lor. Lumina singurei lămpi dezvăluia o cameră de garderobă complet goală.

Toată lumea participa la reprezentația finală, cu excepția lor. Ea și Alec erau singuri.

Inima ei începu să bată puternic când el o luă în brațe, apoi se întinse către masca ei.

– Nu, șopti ea, oprindu-i mâna. Lasă-mă să fiu încă puțin *señora* Encantador.

Señora Encantador putea să îl sărute fără reproș, în timp ce domnișoara Merivale nu putea face asta.

– Cine mi-a ales numele de scenă?

– Eu. Îi luă capul în mâini. E în portugheză.

În timp ce el își apropie gura de a ei, respirația ei se înteți.

– Ce înseamnă?

– Fermecătoare, spuse el șoptit. Înseamnă fermecătoare.

Apoi își lipi buzele de ale ei.

Ea îl sărută fără să protesteze. Doar el era un ofițer al cavaleriei, iar ea era nesăbuita *señora* Encantador, care purta costume cu decolteuri provocatoare și săruta un bărbat în fața tuturor.

În plus, cine putea rezista unui bărbat care îi spunea că era fermecătoare, chiar dacă susținea că urăște poezia? Mai ales când avea control asupra gurii ei ca și când ar fi fost a lui. Îi sărută buzele mai întâi tandru, apoi sălbatic, până când Katherine nu mai putu să gândească, să respire, să facă altceva decât să își arunce brațele în jurul lui și să îl tragă mai aproape.

Gustul de pară se amesteca încet cu mirosul de cai și de piele, atâtându-i simțurile. Nici măcar sunetele din surdină ale interpreților de dincolo de ușă nu îi atenuară entuziasmul.

Când Alec se dădu înapoi, Katherine era prea ametită ca să vadă că el întindea din nou mâinile spre mască.

– Vreau să îți văd fața, draga mea, șopti el în timp ce arunca masca pe o masă din apropiere, plină cu bonete, piepteni și alte obiecte feminine. Deși trebuie să recunosc că îmi place de tine ca *señora* Encantador și chiar și mai mult ca doamna Black.

– Să nu te audă mama spunând asta, zise el, încercând să pară nonșalantă. E Lady Iversley sau nimic.

Intensitatea privirii lui îi făcu inima să i-o ia razna.

– Atunci Lady Iversley să fie.

Când el își aplecă din nou capul spre ea, Katherine îl împinse, hotărâtă să obțină niște răspunsuri.

– Vorbești serios?

– De ce nu mă crezi?

Pulsul ei bătea în ritmul copitele cailor de afară.

– De ce acum o săptămână ai spus că o să-mi faci curte doar ca să-i atrag atenția lui Sydney?

– Erai gata să mă dai la o parte și nu am găsit altă cale de a rămâne aproape de tine. Ochii îi străluceau ca două flăcări albastre. De ce crezi că am venit în Londra? Ca să-mi găsesc o soție. Crede-mă, din noaptea în care ne-am întâlnit, mi-am dorit să te cer în căsătorie.

– Ai vrut să mă seduci, replică ea, deși era din ce în ce mai puțin sigură de asta.

El zâmbi.

– Le-am vrut pe amândouă. Pentru că nu pot să-mi țin mâinile departe de tine.

Ca să-i demonstreze asta, își băgă mâinile în părul ei lăsat liber.

O dorință fierbinte se trezi în partea de jos a stomacului ei.

– A-ar trebui să pleci. Trebuie să mă îmbrac. Mama o să se întrebe de ce durează atât ca să ne întoarcem.

El începu să o sărute pe gât.

– O să-i spunem că ne-am hotărât să urmărim ultima reprezentație din culise. Îi mușcă lobul urechii. Hai, unde e *señora* Encantador, nerușinata femeie cu păr frumos?

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Mama spune că părul meu e ghinionist. Iar Sydney crede că e atât de îndrăzneț, încât ar trebui să-l acopăr cu un turban.

– Să nu îndrăznești să faci asta! În timp ce îi mângâie pletele sălbatice, dorința pură care îi ardea ochii era de neconfundat. Am vrut să îl văd lăsat liber așa de când ne-am întâlnit prima oară. Am vrut să-l ating, să îmi plimb degetele prin el...

Când el făcu asta, o străbătu un fior de plăcere. Își înfășură o șuviță în jurul degetelor, o sărută, apoi trase de ea ca să o aducă aproape și să o sărute dulce și delicat pe gură.

Apoi își mută buzele pe obraji și își prinse ambele mâinile de părul ei.

– Singurul ghinion al părului tău e că trebuie să stea prins în coc. Lasă o urmă de săruturi de la obraz la ureche. După ce ne căsătorim, poți să-l porți liber cât de mult vrei.

– Încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine, să știi, șopti ea.

– De ce nu?

– Pentru că nu te cunosc cu adevărat.

– Mă cunoști destul de bine.

Îi mângâie urechea cu limba.

Ea tremură de plăcere.

– Până în seara asta, nu te cunoșteam deloc. Se retrase ca să îl privească. De ce m-ai lăsat să cred că ești un desfrânat?

Privirea lui înfometată o sfredeli.

– Dacă stau să-mi amintesc, am încercat să-ți spun că lucrurile nu stau chiar așa, dar ai refuzat să mă crezi. În plus, chiar sunt un desfrânat, cel puțin când vine vorba de tine.

Mâna îi alunecă sub corsaj și cămășuță ca să-i mângâie umărul gol, apoi șopti:

– Și tu ești când vine vorba de mine, *señora* Encantador!

Pulsul începu să-i bată nebunește în timp ce el o săruta pe gât.

– *Señora* Encantador a dispărut când i-ai masca dat jos.

– Ești sigură? În timp ce o săruta pe gât, îi dădu jos rochia de pe umăr. Sau doar se ascunde în spatele civilizatei domnișoare Merivale?

O săruta pe umăr, iar senzația gurii lui care îi mângâia pielea dezgolită într-o zonă pe care nici un bărbat nu îndrăznise să o atingă o amețea.

– Presupun că ai fost cu multe *señoras*.

– Nu atât de multe ca majoritatea gentlemenilor. Nu sunt prea multe *señoras* în taberele cavaleriei. Își plimbă un deget pe gâtul ei, apoi prin valea sânilor. Și, cu siguranță, nici una atât de atrăgătoare ca *señora* Encantador.

Când degetul lui se opri sub corsaj, ea îl întrebă:

– Asta vrei să fiu, o *señora*?

– Eu o vreau pe domnișoara Merivale, dar ea refuză să fie nesăbuită și obraznică cu mine. Ar putea *señora* să îi arate cum să facă asta?

Ideea o intrigă și o excită. Alec o săruta dinspre claviculă spre corsaj și spre sâni. O s-o sărute acolo? Ca în pozele din *Retorica unui crai*? O să fie și mai plăcută senzația decât atingerea lui din ziua lecturii?

O febră sălbatică o cuprinse doar când se gândi la asta.

– Presupunând că ai fi singur... cu *señora*. Ce ai face cu acea creatură desfrânată? Teoretic vorbind, bineînțeles.

El își înălță capul, ochii sclipindu-i în lumina slabă a lămpii.

– Teoretic?

Ea încuviință, neputând să vorbească.

Alec o surprinse și o luă în brațe.

– Ce faci?

Katherine îl apucă de gât ca să se țină în timp ce el o ducea dincolo de birouri, în spatele clădirii.

Îi aruncă un zâmbet plin de obrăznicie.

– O duc pe *señora* într-un loc unde putem să ne simțim mai confortabil.

Katherine râse.

– Asta nu înseamnă teoretic.

– Am nevoie de cadrul potrivit ca să mă pot gândi. O așeză peste niște costume și pelerine aruncate, apoi se întinse lângă ea. Deci, unde am rămas? Ah, da, să mă hotărăsc ce aș face cu *señora* Encantador, acea femeie nechibzuită.

Zâmbi în timp ce își rezemă capul de un braț, iar cealaltă mână și-o puse peste talia ei.

– Teoretic, bineînțeles.

– Bineînțeles, șopti ea.

Un umăr al rochiei încă îi atârna pe braț, iar el trase în jos de umărul cămășuței.

– În primul rând, aș face asta, șopti el, în timp ce sânul ei se eliberă scandalos. Apoi asta...

Îi mângâie sânul gol cu mâna lui fierbinte.

Dumnezeule, era la fel de minunat ca prima dată, obraznic și captivant. Tocmai de asta ar fi trebuit să îl oprească.

– *Señora* nu ar protesta la asemenea... libertăți? întrebă ea.

– Deloc. S-ar aștepta la asta de la cel mai recent iubit al ei.

– Și dacă ai fi primul ei iubit?

O dorință arzătoare se putu citi pe chipul lui.

– Atunci ar trebui să fiu mai atent cu ea, să mă asigur că o învăț cum să găsească plăcerea. Teoretic, bineînțeles.

– Bineînțeles, șopti ea, după care gemu când el îi mângâie sfârcul, trimițându-i o senzație de excitație delicioasă în tot corpul. Își înfipse degetele în cămașa lui. *Señora* este foarte obraznică, nu-i așa?

– Curioasă, o corectă el. Aventuroasă. Genul de femeie care participă la o expoziție ecvestră fără să aibă îndoieli.

Iar acest lucru nu făcuse decât să îi mărească apetitul pentru aventuri. Cu el. Iar el știa asta. Altfel, de ce s-ar fi lăsat în jos și i-ar fi luat sânul în gură...

„Oh, da... așa... Dumnezeule, ce senzație..."

Limba lui se plimbă peste sfârcul ei, legându-l într-un nod de dorință dureroasă. Ea își puse mâinile în valurile negre ca noaptea ale părului lui, ca să-l țină acolo, iar gura lui deveni și mai însetată, sugând mai tare, făcând-o să tremure și să-și dorească să simtă același lucru și în alte locuri, mai scandaloase, ca în acea poză...

Era la fel de rea ca el, și nici măcar nu îi păsă. Era cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată.

Fata naivă de la țară putea fi o schimbare bine-venită pentru gustul craiului blazat. Când acele cuvinte oribile din *Retorica unui crai* îi veniră în minte, le alungă imediat. Alec nu era un crai, voia să se căsătorească cu ea. Fusese foarte clar în privința asta.

– Gustul tău e atât de bun, șopti el în timp ce își înălța capul. Am vrut să te gust și să te ating de atâta timp!

Vorbele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri.

– Eu când o să am ocazia să te gust și să te ating?

Nu era o fată naivă și blazată de la țară. În nici un caz!

Alec reacționă imediat la cuvintele ei îndrăznețe:

– Când dorești, *señora*. Își dădu cămașa jos atât de repede încât nasturii de la încheieturi săriră. Acum, dacă vrei.

Lui Katherine i se uscă gura. Era la fel de chipeș ca bărbații aceia din poze: musculos, atletic și păros.

Ea încă se desfăta cu priveliștea aceea când el se așeză pe spate, o luă de mână și i-o puse pe pieptul lui.

– Aș da o recompensă demnă de un rege ca să mă atingi.

Dorința de pe fața lui o convinse.

Aplecându-se, îi sărută pieptul, bucurându-se de respirația lui sacadată. Amintindu-și ce senzație plăcută avusese când el îi atinsese sânul cu gura, își învârti limba în jurul sfârcului lui.

– Și ce o să-mi dai pentru că te gust, căpitane Black? îl tachină ea.

Cu un mormăit, îi lipi capul de pieptul lui și închise ochii.

– Orice vrei, draga mea, orice vrei.

Încurajată, Katherine nu se grăbi și îi exploră pieptul, minunându-se de carnea care se încorda și tresărea de fiecare dată când o atingea cu limba sau cu degetele.

Señora preluase controlul și nu avea de gând să se certe cu ea. Întreaga noapte părea deja un vis lung, iar mirosul nefamiliar de rumeguș și cel al pielii lui nu făceau decât să-i dea senzația de ireal. Nici măcar zgomotele care veneau din amfiteatru nu o puteau scoate de sub vrajă.

Asta, până când mâna lui prinse tivul rochiei și o ridică până ce îi dezgoli coapsele. Revenindu-și, Katherine se panică și își ridică capul de pe pieptul lui.

– Alec, nu trebuie...

– Vreau doar să te ating. Privirea lui albastră o ardea. Doar te ating, atâta tot. Își plimbă mâna pe interiorul coapsei, făcând-o să tresară. Nu vrei să vezi ce o să-i fac *señorei* Encantador în continuare? Teoretic?

Katherine încercă în zadar să obiecteze. Nu era ușor să reziste când pielea îi era prea strâmtă pentru corpul ei, fiecare părticică fiind vie și prezentă la atingerile lui incredibile.

– Asta merge dincolo de teoretic.

Mâna lui alunecă mai sus.

– Atunci numește-o exemplu. Ah, ce aș face!

Zâmbi diabolic când degetele îi atinseră ușor fanta din lenjerie.

– Pune-te în locul *señorei* și zi-mi cum i-ar plăcea să fie acest exemplu.

Katherine se abținu să nu râdă, nedorind să-i încurajeze comportamentul obraznic.

– Exemplu... Sunt doar vorbe.

– Dacă spui tu. Alec își strecură mâna în lenjeria ei. Tu ești cea care știe genul ăsta de lucruri. Eu nu sunt decât un bărbat simplu cu plăceri simple.

– Nu e nimic simplu la asta...

Mâna lui îi mângâie locul fierbinte, care pulsa între coapse, ca și cum ar fi știut exact unde își dorea să fie atinsă.

– Ah... asta este... cu adevărat... scandalos...

– Crezi că *señorei* i-ar plăcea?

Degetele lui o tachinau cu nerușinare, plimbându-se prin buclele încurcate ca să găsească carnea sensibilă ascunsă.

Ea gemu când Alec îi apăsă un loc delicat, care îi făcu sângele să curgă prin vene în ritmul tobelor care se auzeau tare din amfiteatru.

– *Señorei* cu siguranță... i-ar plăcea... asta.

Cu un zâmbet diabolic, Alec se aplecă să îi sărute sânul.

– Ești sigură? Pari destul de agitată.

– Pentru că... Ce îmi faci?

– Îți arăt cum aș atinge-o pe *señora*.

Degetele lui alunecară pe pielea celui mai intim loc al ei, apoi se adânci între cute.

Ea îl prinse șocată de braț.

– Alec!

– Da, *señora*? Îți place exemplul?

Ignorând faptul că îi strângea brațul, repetă acea mișcare înnebunitoare cu degetul. Când ea gemu, Alec îi aruncă un zâmbet cunoscător.

– Aceste sunete îmi spun că îți place. Te satisface asta?

– Da!

Atingerea o făcea să își dorească mai mult, ca el să nu se oprească și s-o atingă în felul nerușinat și palpitant în care o făcea acum.

– Vrei... *Señora* vrea mai mult? întrebă el în timp ce continua să o pătrundă cu degetul, iar cu degetul mare îi mângâia mugurul sensibil.

– Te rog, Alec... te rog...

Se înecă, abia observând că mâna îi alunecase de pe brațul lui.

– Ce mă rogi? Mișcările lui deveniră mai îndrăznețe, mai fierbinți, topindu-i rezistența. Mă rogi să mă opresc? Sau să-ți dau mai mult?

„Te rog, oprește-te!"

– Te rog, mai mult! șopti ea.

Cu un mormăit de satisfacție, îi acapară gura cu un sărut căutător și lung, în timp ce o atingea între picioare atât de intens încât, în scurt timp, ea gemu și se încovoie plină de dorință pe mâna lui.

– Asta e, draga mea. Își dezlipi buzele de gura ei pentru a-i șopti: Atinge plăcerea! E acolo. Relaxează-te și las-o să vină!

Katherine abia auzi cuvintele, fiind prea prinsă de tensiunea incredibilă care se strângea exact unde o atingeau degetele lui. Se încordă când atingerile lui deveniră mai rapide, până când se zvârcoli sub el. Dorea, avea nevoie...

Explozia de căldură o luă prin surprindere, făcând-o să scoată un geamăt. Fu devorată de flăcări, apoi muri încet în tăciuni fierbinți și se topi în cuibul de costume. Ochii ei se închiseră în semn de satisfacție, în timp ce se ținea de ultima fărâmă de dorință fierbinte.

În amfiteatru încă avea loc o bătălie, însă acolo, o pace confortabilă o copleși.

– Ce... ce... mi-ai făcut? șopti ea.

– Te-am satisfăcut, atâta tot.

„Dacă femeia opune rezistență, oferă-i plăcere, ca să vină de bunăvoie la tine în pat."

Cutremurată, blestemă cartea *Retorica unui crai* pentru că îi otrăvise bucuria. Deschise ochii, ca să se uite la Alec. Avea o expresie tensionată și maxilarul încordat în timp ce stătea deasupra ei.

– Și asta e tot ce ai de gând să-mi faci?

El își îndepărtă mâna dintre coapsele ei și îi trase fusta în jos.

– Pentru moment. Nu seduc inocentele.

Îi sărută sânul atât de tandru, încât o emoționă.

– Dar după ce o să fim căsătoriți...

Lăsă promisiunea în aer, creând o anticipare fierbinte. Doar când se gândea la ce libertăți și-ar permite el după ce avea să-i devină soț simțea cum o cuprindea fierbințeala, începând cu obrajii, trecând pe la sânii pe care Alec îi mângâiase cu atâta sălbăticie și ajungând în locul de mai jos, dintre picioare, care încă îi pulsa.

Își temperă ferm entuziasmul. Nu era momentul să se lase dusă de val. Astea erau treburi serioase, indiferent cât de dispus era corpul ei să întoarcă spatele precauției.

Katherine se ridică și își aranjă cămășuța peste sâni.

– Încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine. De fapt, nici nu m-ai întrebat.

El se ridică, având o expresie sinceră.

– Foarte bine, te întreb acum. Te căsătorești cu mine, Katherine?

Inima ei i-o luă razna la auzul acelor cuvinte, dar se forță să răspundă rațional.

– De ce mă vrei?

Întrebarea îl luă prin surprindere, însă privirea lui o fixă pe a ei.

– Pentru că ești singura femeie cu care mă văd căsătorit.

Katherine înghiți în sec. Alec nu vorbise despre dragoste, însă nici ea nu făcuse asta. Dacă ar fi fost să aleagă între Sydney, care spunea că o iubește, dar nu se purta ca atare, și Alec, care se purta cu ea ca și cum ar fi iubit-o, dar nu rostea acele cuvinte, probabil i-ar fi fost mai bine cu Alec.

Abia îl cunoști, îi spunea simțul rațiunii. Nici măcar nu poți fi sigură de caracterul lui.

Însă toate aceste griji dispăreau când el era cu ea, când o săruta și o mângâia, când călărea un pursânge ca să-i ia o bucată de pară din

mână ca să nu o rănească sau când își ținea dorințele în frâu pentru că nu seducea inocente.

– Da, șopti ea înainte să regrete. Da, o să mă căsătoresc cu tine.

– Bine, spuse el, însă se aplecă pentru a puncta cuvântul cu un sărut lung, care îi învolbură din nou sângele.

Când își înfășură brațele în jurul lui, el mormăi și se retrase.

– Trebuie să ne oprim. Se uită către ușă. Ascultă!

Katherine auzi zarva din ce în ce mai mare din zona de lângă clădire, care semnala sfârșitul spectacolului.

– Vor încerca să intre aici în orice clipă, spuse el.

– Nu vrei să ne găsească așa...

Fața ei se înroși din cauza că se putea întâmpla asta, dar și din pricină că numai el se gândise la acest lucru.

– Bineînțeles că nu.

Zarva crescu, iar el se ridică repede.

– Slavă Domnului că am închis ușa!

Își luă cămașa și se îmbrăcă, apoi îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice.

– O să ies prin spate, iar tu stai aici în cămășuță. Vor presupune că ți-ai dat jos costumul fără ajutor, dar nu ai mai putut să-ți pui rochia.

Katherine se simți inutilă și lipsită de rațiune. Îl privi ieșind din cameră, asigurându-se că totul era la locul lui și nu exista nici o dovadă a scandaloasei lor întâlniri.

– În seara asta o să vorbesc cu mama ta, spuse el. Mâine o să trimit anunțul la ziare. Pot să fac rost de o licență specială...

– Alec, îl întrerupse ea. Nu vorbi cu mama în seara asta.

El îngheță, apoi se îndreptă spre ea.

– De ce?

– Aș vrea să-i spun mai întâi lui Sydney.

Ochii lui schipeau periculos în timp ce se apropia de ea.

– Trimite-i o scrisoare. Sau mai bine lasă-l să citească în ziar. E poet, am înțeles că poeții citesc mult.

Katherine schiță un zâmbet.

– Aproape toată viața i-am fost pe jumătate promisă lui. Merită să afle de logodna mea chiar de la mine.

– Înțeleg.

Îi zvâcni un mușchi în maxilarul încordat în timp ce privea în depărtare.

– Deci, cât o să mă faci să aștept? El e la țară și nu știi când o să se întoarcă.

– Moșia lui Lord Napier este aproape de Londra. Mâine o să-i fac o vizită mamei lui Sydney ca să aflu adresa, apoi o să trimit un mesaj, să-i spun că vreau să-l văd. Dacă nu vine în câteva zile, putem presupune că suntem liberi să anunțăm căsătoria.

El se încruntă.

– Suntem liberi. Tu ești singura care are altă părere.

El păru atât de morocănos din cauza acelei situații, încât ea nu-și putu ascunde un zâmbet.

– Ești adorabil când ești gelos.

Trăsăturile lui rigide se relaxară, deși bombăni.

– Adorabil, zici? Urmează să-mi spui că sunt dulce.

– Ești dulce. Apoi își puse mâna pe brațul lui. De cele mai multe ori.

Alec o trase aproape și o sărută apăsat, mâinile lui plimbându-se pe corpul ei ca și cum ar fi vrut să-i susțină afirmația. Când se retrase, inima ei bătea nebunește.

– Și în restul timpului? Ce sunt atunci?

– Singurul bărbat cu care mă pot imagina căsătorită.

Ușurarea se putea citi în ochii lui în timp ce-și plimba degetul mare peste buza ei de jos.

– Cum Dumnezeu o să aștept până ce ne căsătorim ca să te fac a mea? Abia pot să te las acum.

Sinceritatea din tonul lui o emoționă, făcând-o să zâmbească și să se rezeme de el. Cu un oftat, Alec își lăsă capul în jos, către buzele ei, însă bătaia zgomotoasă din ușă îl făcu să îi dea drumul.

– La naiba, trebuie să plec. Dacă nu pot intra prin față, vor veni prin spate, iar atunci o să fiu prins.

Ușa se zdruncină din nou.

– Domnișoară? se auzi o voce îngrijorată. Sunteți înăuntru?

– Sunt aici! Vin acum.

Când se întoarse să îi spună lui Alec că aveau să se întâlnească afară, el dispăruse.

Capitolul 16

Craiul nu ar trebui să lase niciodată datoria să se pună în calea plăcerii – în afară de cazul în care vrea ca lecturile despre plantarea recoltelor să fie singura distracție.

Anonim, *Retorica unui crai*

În timp ce trăsura se îndrepta spre casă, Alec ignoră complimentele doamnei Merivale pentru curajul lui. Nu se putea gândi decât la Katherine, tot ce vedea era Katherine, care stătea în fața lui, într-o rochie decentă.

Care acum nu mai ascundea nimic față de el. Pentru că știa cum arătau sânii ei sub straturile de material, cât de mătăsoasă era pielea ei la atingere... ce latură sălbatică se afla sub comportamentul ei controlat.

Viitoarea lui soție avea instinctele unei femei obișnuite să aibă grijă de toți și de toate, dar acestea erau temperate de o doză sănătoasă de dorință animalică.

„Eu când o să am ocazia să te gust și să te ating?" Transpiră numai când se gândi la buzele ei lipite de pieptul lui, dinții ei care se jucau cu sfârcul lui, limba care îi lingea...

Dumnezeule, cum putea aștepta până în noaptea nunții? Mai ales când ea nu se mai opunea avansurilor lui. Doar ca să vadă cum reacționa, o mângâie cu gheata pe piciorul care era mai departe de cel al mamei ei, profitând de întuneric și de rochia ei pentru a-și camufla gestul.

Ochii ei se măriră, apoi ieșiră scântei din ei. Katherine se uită rapid la mama ei, după care îi răspunse la atingere.

Toți mușchii i se întăriră imediat, ceea ce nu era indicat când purta pantaloni mulați și stătea în fața viitoarei soacre.

Își controlă fără milă dorința. Dorise vreodată atât de intens o femeie? Dacă o făcuse, nu își mai amintea. Însă Katherine nu era o femeie oarecare. Cine altcineva ar fi acceptat decizia lui impulsivă de a o include în interpretarea lui ecvestră?

Ca să nu mai spunem de dezvăluirea secretelor lui, pe care oricare altă femeie bogată le-ar fi considerat groaznice. Dar nu și Katherine. Pe ea o atrăgeau.

Slavă Domnului că nu le știa pe cele mai groaznice. Trebuia să o împiedice să le afle până la căsătorie.

Dar după aceea ce urma să se întâmple? După ce se căsătoreau și mergeau la moșia lui, ea trebuia să afle cât de sărac era el de fapt. Având în vedere cât de inteligentă era, putea să își dea seama că averea ei îi stârnise inițial interesul.

Nu avea să-i placă deloc asta. Iar când el avea să-i spună că era fiul unui desfrânat pe care ea îl disprețuia...

Alec își alungă nemulțumirea. Nu conta ce gândea ea. Până ce îi descoperea toate secretele, avea să fie prea târziu ca să poată face ceva și urma să accepte mariajul.

Imaginea unei Katherine resemnate, care făcea automat totul ca soție a lui îi îngheță sângele în vene, dar refuză să se lase afectat de asta. Nu putea rămâne bosumflată prea mult timp, fiindcă urma să aibă el grijă de asta. Avea să folosească natura plină de dorință a lui Katherine împotriva ei, satisfăcând-o atât de des și bine în pat, încât ea avea să uite, în cele din urmă, minciuna.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Aștepta cu nerăbdare acea parte.

Dar mai întâi trebuia să ajungă acolo, iar asta însemna să îi distragă atenția ca să nu aprofundeze problema finanțelor lui.

Când doamna Merivale făcu o pauză ca să respire, Alec profită de ocazie ca să vorbească cu Katherine.

– Nu am mai ajuns să călărim în parc. Poate că ar trebui să încercăm din nou mâine.

Zâmbetul ei dispăru.

– Nu pot, am deja ceva stabilit, nu-ți amintești?

– Ah, da, Lovelace.

Urma să se vadă cu mama lui Lovelace. La naiba cu poetul ăla și efectul pe care îl avea asupra ei!

– Îmi pare rău, am uitat. Ce spui de petrecerea de mâine-seară de la casa Holland?

Katherine oftă.

– Nu am fost invitate. Eu și mama nu ne învârtim chiar în aceleași cercuri ca tine.

Doamna Merivale se încruntă.

– Am fost invitate, doar că tu nu vezi toate invitațiile pe care le primim.

Katherine ridică dintr-o sprânceană, iar mama ei fu brusc preocupată să-și netezească rochia.

– Doar că am refuzat-o. Acea Lady Holland e o femeie prea scandaloasă pentru ca numele fiicei mele să fie asociat cu al ei. Imaginează-ți, un divorț!

– Acel divorț este cel mai discutat subiect în Londra. Nu i-ai fi refuzat niciodată invitația. Katherine îi aruncă un zâmbet trist. Mama pur și simplu nu vrea să știi că suntem atât de jos pe scara socială, încât nici măcar o femeie scandaloasă ca Lady Holland nu ne-ar invita la petrecerea ei.

– Katherine, fii serioasă!

– Nu e nici o problemă, doamnă Merivale, spuse Alec înăbușindu-și un chicotit. Nu vă curtez fiica pentru legăturile ei, de asta pot să vă asigur.

Katherine îl răsplăti pentru acea afirmație adevărată cu un zâmbet cald, care îi învolbură sângele în cap.

– Dacă nu sunteți invitate, nu o să merg nici eu. Îi făcu cu ochiul lui Katherine. Pare o petrecere prea scandaloasă pentru un bărbat respectabil ca mine.

Fața mamei ei se lumină.

– Ai auzit, îngeraș? Nu este lordul un model de comportament adecvat?

– Da, mamă. Ar trebui să-i urmăm cu toții exemplul.

– Iar tu îți făceai griji că e vreun sălbatic, replică mama ei.

– Cu siguranță nu, răspunse Alec, cu o falsă indignare. Domnișoară Merivale, m-ați judecat pe nedrept?

– Nu cred, milord, dar încă încerc să determin adevăratul tău caracter.

Asta îl îngrijoră. Fusese de acord să se căsătorească, dar nu avea încredere totală în el nici acum. Trebuia să fie vigilent.

– Dacă nu ai nici un alt angajament pentru mâine-seară, trebuie să iei cina cu noi, spuse mama ei.

– Ar fi o onoare. În seara următoare, aș vrea să vă însoțesc la cina aniversară a lui Lady Purefoy. Iar dacă nu aveți invitație...

– La aceea am fost invitate, spuse Katherine cu un zâmbet dulce. Lady Purefoy și mama și-au făcut intrarea în societate împreună, iar de atunci sunt prietene.

– Eu, Lady Purefoy și Lady Lovelace eram ca trei surori înainte să ne căsătorim. Bineînțeles, acum eu și Lady Lovelace nu ne mai vedem. Nici măcar nu știu dacă va participa, iar...

– Nu e nici o problemă, mamă, interveni Katherine. Lordul este un gentleman. Înțelege genul acesta de lucruri.

Alec făcu o grimasă. Cu alte cuvinte, fostul ei pețitor era posibil să fie acolo, iar ea se aștepta ca amândoi să se poarte ca niște gentlemeni. Ce perspectivă enervantă!

– Atunci așa rămâne. Poimâine-seară, o să vin să te iau la ora 20.

– Iar mâine vii să iei cina cu noi.

– Da, mâine-seară.

Însă nici măcar faptul că avea să petreacă două seri cu Katherine nu îl înveseli. Simplul gând că ea avea să fie în apropierea lui Sydney Lovelace îi strica toată plăcerea.

Dacă nemernicul încrezut încerca să o facă să se răzgândească? Sau, și mai rău, să o sărute din nou? Gândul acesta îl făcea să simtă un nod în stomac.

Dumnezeule, ce era cu el? Gelozia asta absurdă... nici măcar fosta lui amantă nu îi trezise acest sentiment. De ce trebuia să simtă asta lângă Katherine, singura persoană în preajma căreia trebuia să fie calm și rațional, un adevărat gentleman?

Însă dependența înnebunitoare pe care ea o trezise în el îl făcea să vadă mariajul părinților lui într-o nouă lumină. Niciodată nu înțelesese de ce un bărbat care își ignora soția se purta atât de urât cu ea când aceasta găsea plăcere în altă parte.

Acum înțelegea. Nu tratamentul urât, pentru acela nu exista nici o scuză, ci faptul că gelozia avea mai multă putere decât își imaginase. Dacă s-ar fi comportat ca un bărbat aspru și lipsit de caracter, precum bătrânul conte, putea să provoace un adevărat haos. Și nu își dorea asta. Acum o avea pe Katherine și nu trebuia să pună acest lucru în pericol. „Respectă regulile. Nu lăsa pasiunea să-ți distragă atenția de la obiectivul tău!"

După ce ajunseră și le conduse până în casă, Alec se surprinse singur când se auzi spunând:

– Doamnă Merivale, pot să vorbesc cu fiica dumneavoastră în privat?

Privirea femeii deveni suspicioasă în timp ce se plimba de la el la Katherine.

– Îndrăznesc să spun că ai stat destul singur cu fata mea în această seară. Zâmbi. Dar presupun că două, trei minute în plus nu fac nici un rău.

Ea plecă, în timp ce Alec o conduse pe Katherine în salon. Cum intrară în cameră, o luă pe Katherine în brațe și o sărută, căutând siguranța în dulcea căldură a gurii ei.

Când se retrase, ea îl privi.

– Alec, ce s-a întâmplat?

– Asta a fost ca să-ți amintești de mine când te întâlnești cu Lovelace. În caz că va apela la propriile mele tactici ca să te atragă de partea lui.

Ochii ei străluciră.

– Ce s-a întâmplat cu bărbatul care m-a îndemnat să încerc săruturile altor bărbați? Și care spunea că am nevoie de alți termeni de comparație? Poate că ai dreptate. Dacă Sydney o să mă sărute din nou, o să pot face o...

O întrerupse cu un sărut atât de lung și de intens, încât tânăra se topi complet în brațele lui. Când Alec se dădu înapoi ca să-i vadă ochii închiși, respirația sacadată și corpul care se unduia, nodul din stomac, în sfârșit, îi dispăru.

Când Katherine deschise ochii, Alec mormăi:

– Iar asta, obrăznicătură impertinentă, este pentru că te distrezi atât de mult torturându-mă!

– Așteaptă până o să ne căsătorim, îl tachină ea, neimpresionată de tactica lui lingușitoare.

– Nu sunt sigur că pot aștepta până atunci dacă o să-l tot vedem pe Lovelace în societate, bombăni el.

– Promite-mi că o să te porți civilizat cu el la cina lui Lady Purefoy.

– O să fiu foarte civilizat. Dacă încearcă să te sărute, o să fiu foarte civilizat când o să-i dau una și o să ajungă în țara următoare.

O umbră se văzu pe fața ei.

– Alec, niciodată nu ai...

– Nu. Făcu un efort ca să-și controleze emoțiile puternice. Doar glumeam.

Când ambele ei sprâncene se ridicară, adăugă:

– Glumeam pe jumătate, oricum. Dar îți promit că nu o să te fac de râs.

– Și după ce ne căsătorim? O să te abții și atunci ca să nu mă faci de râs?

– O să încerc să nu fiu un soț prea gelos, dacă asta vrei să spui.

Ea își mușcă buza de jos.

– Și o să-mi dai motive să fiu geloasă? Știu că majoritatea domnilor au aventurile lor, dar...

El își lipi degetul de buzele ei.

– Eu nu sunt ca majoritatea domnilor. Și am de gând să-mi împart patul cu o singură femeie odată ce mă căsătoresc. Fiind rezultatul unei căsnicii distruse de un singur act de infidelitate, nu avea de gând să repete istoria. Să știi că unii dintre noi mai cred în fidelitate.

– Sper. Pentru că pur și simplu eu n-o să accept tăcută infidelitatea. Nici eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

El îi zâmbi.

– Am ajuns la această concluzie prima oară când te-am întâlnit, draga mea. Asta îmi place la tine.

Trăsăturile ei se îndulciră.

– E bine atât timp cât suntem pe aceeași lungime de undă.

Un sunet de pe hol îl făcu să bombăne.

– Mama ta îmi dă de înțeles că e timpul să mă retrag.

Katherine oftă.

– Mama poate fi oricum, mai puțin subtilă.

El se întoarse, însă ea îl opri cu o mână.

– Vreau să știi că aveai dreptate în legătură cu sărutul lui Sydney din ziua lecturii. Nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor mele.

– Mi-am dat seama și de asta.

Ea se încordă.

– Ești destul de sigur pe tine, nu-i așa?

– Dacă ți-ar fi plăcut sărutul lui Sydney, nu m-ai fi lăsat să te curtez, răspunse el simplu. Nu te-ai fi jucat cu sentimentele noastre în asemenea fel.

– Atunci de ce am fost de acord cu planul tău?

– Pentru că undeva, în adâncul tău, *voiai* să te căsătorești cu mine, iar asta ți-a oferit o scuză ca să fii cu mine.

Zâmbind, se uită la mâna ei care se odihnea pe brațul lui.

– Și pentru că nu poți să-ți ții mâinile departe de mine, la fel cum nici eu nu pot să mi le țin departe de tine.

Katherine își retrase mâna, însă el o prinse și o sărută, apoi sărută fiecare vârf de deget până ce Katherine se îmbună și zâmbi. Abia atunci îi dădu drumul.

– Somn ușor, draga mea. Pentru că nu vom avea parte de prea mult somn după ce ne căsătorim.

Katherine încă era îmbujorată când el plecă. Alec avu nevoie de toată puterea lui ca să îi spună birjarului să plece, când tot ce voia era să o ia în trăsură cu el și să meargă împreună la Gretna Green și să se căsătorească.

Nu ar fi fost însă înțelept, având în vedere care era miza. Bărbații erau spânzurați dacă răpeau moștenitoare. Așa că trebuia să se resemneze cu câteva nopți neliniștite, în timp ce-și imagina viitoarea noapte a nunții.

Gândurile lui pline de plăcere durară însă numai până când ajunse la hotel, unde fu întâmpinat de un vizitator neașteptat, care îl aștepta în hol.

– Emson, spuse el în timp ce bătrânul majordom se apropia. Ce faci în Londra?

Emson rămăsese la Edenmore, în timp ce mulți servitori plecaseră. Acestora le fusese teamă că Alec nu avea să reușească să pună moșia pe picioare după ce fusese neglijată atâta timp.

– Domnul Dawes m-a trimis ca să te aduc acasă.

Dawes era noul administrator. Lui Alec îi îngheță sângele în vene.

– Ce s-a întâmplat?

Majordomul se uită la ceilalți bărbați de pe hol și îl trase afară.

– E vorba de oribilul domn Harris din Ipswich. S-a întors mai devreme din călătoria lui prin Scoția ca să-și vadă sora. Domnul Dawes a mers acolo ieri ca să ia lăstarii și noile pluguri pe care le-ai comandat, dar Harris spune că vrea banii în mână sau nu o să i le dea.

– Dar fiul lui a fost de acord să mi le dea pe credit.

– Se pare că domnul Harris lăsase instrucțiuni clare să nu permită nimănui de la moșie să mai cumpere pe credit, dar tânărul Harris spune...

– ... că l-am convins. Și exact asta am făcut. Fiul lui Harris înțelege situația dificilă cu care mă confrunt. Oftă. Foarte bine, o să scriu un bilet în care îi explic că sunt logodit și mă voi căsători cu o moștenitoare. Dacă mai poate aștepta puțin până ce își va primi banii...

– Un bilet n-o să-l convingă, milord. Trebuie să veniți dumneavoastră. E singura modalitate. Domnul Dawes spune că dacă nu luați noile pluguri...

– Știu, nu voi putea planta orz pe câmpurile fără arendași. Iar arendașii nu vor încerca asta pe câmpurile lor până ce nu vor vedea că eu am reușit. Dacă vreau să extind fermele și să măresc veniturile tuturor, trebuie să le îmbunătățesc producția.

– Domnul Dawes spune că semințele trebuie să fie plantate acum. Altfel, va mai trece un an până când va putea încerca din nou.

– Fără acei lăstari, nu vor lucra pământul. La naiba!

Poate nu ar fi trebuit să fie atât de dornic să angajeze un administrator cu idei moderne.

Dar ce altceva ar fi putut să facă? Vechiul supraveghetor al tatălui său îl furase, lucru de care Alec își dăduse seama în primele zile după ce preluase moșia. Iar arendașii, afectați de chirii din ce în ce mai mari și venituri mici, erau prea obosiți ca să încerce ceva nou. Se considerau norocoși dacă reușeau să supraviețuiască.

Noul administrator încerca să schimbe asta, însă, deși arendașii nu îl suportaseră pe cel vechi, încă nu aveau încredere în cel nou. Sau în Alec. Și nu erau singurii, judecând după comportamentul lui Harris.

Alec își trecu mâna prin păr. La naiba, ce să facă acum? Dacă ar fi putut comanda utilajele în satul Fenbridge, de lângă moșie, și-ar fi putut folosi titlul pentru a-l intimida pe negustor să facă ce voia, însă satul era prea mic ca să ofere astfel de opțiuni.

Din păcate, proprietarul de la Harris's Fine Agricultural Implements din Ipswich era insensibil la influența lui. Era furnizorul a jumătate din proprietarii de pământ din Suffolk, deci nu ar fi fost afectat dacă un conte sărac nu mai cumpăra de la el.

– Cum să-mi pun pe picioare moșia dacă nimeni nu-mi dă șansa asta? Harris nu are încredere în mine, propriii arendași nu au încredere în mine...

– Nu e întru totul adevărat. Însă trebuie să înțelegeți că, dacă sunteți plecat în oraș, unii arendași cred că...

– ... nu sunt fiul tatălui meu. Dar nu am de ales, trebuie să mă căsătoresc, e singura soluție. Ceea ce înseamnă că acum trebuie să fiu în Londra.

– Nu și dacă vreți lăstarii, milord.

Emson mereu spunea ce gândea, și pe bună dreptate. Plecase de la moșie în urmă cu mulți ani, după ce se căsătorise, însă, când înlocuitorul lui plecase, bătrânul conte îl implorase pe Emson să se întoarcă până când situația se îmbunătățea la Edenmore. Bărbatul încă era acolo și, cum muncea pentru promisiunea unei plăți, își permitea să spună exact ce gândea.

Alec oftă.

– Bine, o să vin.

– Nu o să dureze mai mult de o zi, după care vă puteți întoarce în Londra. Dacă mergem pe timpul nopții, putem să fim acolo de dimineață.

– Da.

După ce vorbea cu Harris, Alec putea să se întoarcă poimâine, la timp ca să o ducă pe Katherine la balul Purefoy. Dar avea să rateze cina cu ea.

– O să luăm trăsura. Ajungem mai repede și pot să dorm înainte de întâlnirea cu Harris de mâine.

– Am ajuns să cumpărăm trăsuri? spuse Emson sec. Ce departe am ajuns!

Alec ridică o sprânceană.

– Află că am *împrumutat-o* de la asociatul meu de afaceri!

Emson încă îl vedea ca pe un puști de 16 ani pus mereu pe șotii. Avea nevoie de timp ca să schimbe părerea servitorului, însă Alec îi devenise stăpân cu numai câteva săptămâni în urmă.

– Am nevoie de trăsură ca să-mi curtez moștenitoarea, continuă Alec. Sper că Lord Draker nu va afla cât de departe am dus-o.

Emson fu șocat.

– Ați împrumutat o trăsură de la vicontele Dragon? Dumnezeule!

Alec îi zâmbi trist lui Emson.

– Trecem prin vremuri disperate. Arătă spre grajduri. Lasă-mă un minut să îmi arunc niște haine în geantă și să las un bilet pentru logodnica mea. Apoi voi fi gata.

Emson încuviință din cap.

– O să mă ocup de cai.

Când Alec intră în hol, ceru o bucată de hârtie. Îi scrise o explicație lui Katherine, apoi îi dădu biletul unui valet.

– Asigură-te că ajunge direct la adresa scrisă aici, da?

– Da, milord.

– Dă-i biletul servitorului care deschide ușa, spune că e pentru domnișoara Merivale, apoi pleacă. Nu rămâne acolo! Făcu o pauză. E mai bine să mergi după-amiază, când doamnele sunt plecate în vizită. Atunci nici măcar nu o să fie acasă.

– Da, milord, răspunse băiatul, deși păru șocat de condițiile lui Alec.

– Nu trebuie să spui nimănui din casă de unde ai venit. Doar lasă-i biletul servitorului și pleacă. Bărbatul nu se va gândi să întrebe de mine la ușă, iar dacă doamna sau domnișoara Merivale sunt acasă, nu-ți vor putea pune întrebări dacă pleci imediat. Este clar?

– Da, milord, am înțeles.

– Bine.

Ultimul lucru de care Alec avea nevoie era ca logodnica lui sau, și mai rău, mama ei să afle că era obligat să locuiască într-un hotel. Ar fi devenit suspicioase.

Iar acum, că era la un pas de căsătorie, trebuia să evite acest lucru.

Capitolul 17

Dacă vrei să fii un crai care se bucură de succes, trebuie să înveți arta înșelătoriei. E mai bine să fii cel care înșală, nu cel înșelat.

Anonim, *Retorica unui crai*

Vizita lui Katherine la Lady Lovelace mersese cât de bine se putea în condițiile date. Inițial, aceasta din urmă insistase să trimită chiar

ea mesajele lui Katherine către Sydney. Însă Katherine nu dădu înapoi, dorind să facă ea acest lucru, iar în cele din urmă femeia îi dezvălui că Sydney era, într-adevăr, la moșia lui Lord Napier. Mai dură puțin până când obținu adresa, însă, în cele din urmă, Katherine plecă de la casa Lovelace cu toate informațiile de care avea nevoie.

După ce se întoarse acasă și îi trimise biletul lui Sydney, nu avea stare. Începu numeroase volume de poezie, însă le lăsă deoparte și se plimbă neliniștită în salon.

Ce era în neregulă cu ea? De obicei, poezia o făcea să uite de probleme, dar nu și în acea zi. Orice pasaj romantic îi amintea de comentariile istețe ale lui Alec și o făcea să râdă. Iar poeziile de dragoste în care se vorbea despre buze de rubin și săruturi dulci o făceau să viseze la Alec și cum ar fi să-l atingă...

Îl blestemă. Era numai vina lui. Lucrurile pe care le făcuse seara trecută, lucrurile la care o făcuse să viseze o tulburaseră. Sentimentele ei nu oscilaseră niciodată atât de sălbatic, iar acest lucru o sperie. Acesta era haosul pe care încercase să-l evite – un minut de exaltare, altul de anxietate.

Cu toate astea, nu putea regreta faptul că acceptase să se căsătorească cu el. După ce își schimbă părerea despre el, Alec o făcu să creadă că o viață plină de pasiune nu ar fi un lucru atât de groaznic. Poate că o femeie chiar putea avea un soț atât pasional, cât și responsabil, un soț incitant și pe care se putea baza.

Ideea căsătoriei cu el o atrăgea din ce în ce mai mult. Abia aștepta următorul lui sărut, următoarea întâlnire, ziua în care aveau să-și spună jurămintele și noaptea când...

– Dă-mi drumul! Ți-am spus, nu vrea să stau ca să dau răspunsuri, se auzi o voce necunoscută din hol.

Katherine îl văzu pe Thomas trăgând un valet către el și făcându-i morală.

– Tânăr prost crescut ce ești, o să faci asta ca la carte, așa cum și-ar dori stăpânul tău, și nu o să fugi de datoriile tale ca să te poți plimba prin parc la întoarcere!

– Nu fug de nimic. Lordul mi-a zis...

Se opri când o observă pe Katherine privind scena ciudată.

– Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

– Băiatul ăsta v-a adus o scrisoare de la lord.

În timp ce inima începu să-i bată cu putere, Thomas îi aruncă o privire fermă băiatului.

– Dar încearcă să fugă fără să o înmâneze cum trebuie.

Katherine schiță un zâmbet. Fiind un bărbat mai în vârstă de la țară, Thomas își exprimase de nenumărate ori dezgustul pentru felul în care se purtau servitorii din oraș.

Băiatul făcu o scurtă plecăciune.

– Vă cer scuze, domnișoară, dar i-am promis lordului că o să-i dau biletul servitorului dumneavoastră, ca să nu vă deranjez.

– Înțeleg, spuse ea, deși era departe de adevăr. Iar biletul este...

– Îl am chiar aici. Băiatul îi dădu o bucată de hârtie împăturită. Acum îl aveți. Se întoarse către ușă. Dacă îmi dați voie, domnișoară, o să plec...

– Nu așa de repede, îi spuse Thomas. Așteaptă până când domnișoara citește biletul. Abia după aceea poți pleca.

Băiatul făcu ochii mari.

– B-bine.

Încercările insistente ale valetului de a pleca o alarmară pe Katherine.

– Ai venit de la casa lordului? întrebă ea.

– Nu, domnișoară.

Când acesta nu îi dădu detalii, tânăra ridică o sprânceană, însă valetul stătea acolo, cu privirea ațintită înainte și cu spatele drept. Devenind din ce în ce mai curioasă, deschise biletul:

Dragă Katherine,

Iartă-mă, dar niște probleme urgente la moșie m-au chemat înapoi în Suffolk. Prin urmare, nu o să pot cina cu tine și cu mama ta. O să mă întorc însă mâine-seară, ca să te duc la petrecerea dată de Lady Purefoy. Trimite-i mamei tale sincerele mele regrete și asigur-o că aș fi preferat să cinez în excelenta voastră companie decât să mă ocup de urgențele din Edenmore.

Cu drag,

Alec

Katherine împături biletul, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Trebuia să fie încântată că Alec era atât de responsabil. Puțini lorzi

s-ar fi grăbit să plece la moșiile lor pentru a rezolva problemele. De obicei, se puteau baza pe administratorii lor să se ocupe de asta.

Îl privi fix pe valet.

– Cum adică nu ai venit de la casa din oraș a lordului? Nu ești servitorul lui?

– Nu, domnișoară.

Katherine ignoră neliniștea pe care o simțea, așteptând ca tânărul să spună mai multe. Pentru că nu se întâmplă acest lucru, îl întrebă:

– Atunci al cui servitor ești?

Băiatul deveni agitat.

– Aș prefer să nu spun, domnișoară.

Neliniștea ei creștea.

– De ce nu?

– Nu am voie să spun.

– Cine ți-a dat instrucțiunile acestea?

Pentru că băiatul nu răspunse, Thomas îl zdruncină.

– Răspunde-i domnișoarei!

Băiatul oftă.

– Lordul mi-a zis să nu spun, domnișoară.

– Înțeleg. Nu vreau să ai probleme. Poți să pleci și să-i spui stăpânului tău, sau mai degrabă lordului, că i-ai respectat instrucțiunile.

Fața băiatului se lumină.

– Vă mulțumesc domnișoară, sunteți foarte bună, bălmăji în timp ce făcu o plecăciune.

Când tânărul ieși pe ușă, Katherine îi șopti lui Thomas:

– Urmărește-l. Află unde lucrează și de unde îl cunoaște pe Lord Iversley. Dar să nu te vadă!

Thomas încuviință.

– Nu o să vă dezamăgesc, domnișoară.

În timp ce Thomas se duse după băiat, ea se întoarse în salon. Se grăbea oare să tragă concluzii pripite suspectându-l pe Alec de înșelătorie? Era absurd să îl trimită pe Thomas să spioneze. Ce conta dacă Alec nu voia ca ea să afle unde își petrecea timpul? Unii bărbați preferau să nu se știe detaliile acestea.

Ca și tatăl ei, cu toate întâlnirile lui private din oraș, care, de obicei, implicau vreo soție de negustor, sau vreo menajeră, sau...

Katherine încercă să ignore nodul din stomac. Alec nu ar fi îndrăznit niciodată să-i trimită un bilet din casa altei femei. Atunci de ce nu voia să se afle de unde trimisese biletul?

În următoarea oră, se tortură cu astfel de gânduri și oscilă între a se considera o toantă pentru că făcea atâta caz sau pentru că avusese încredere într-un bărbat priceput la vorbe ca Alec.

Când Thomas reveni în salon, stomacul ei era un ghem de noduri.

– Ei bine? întrebă ea. Cine l-a angajat pe băiat?

– Hotelul Stephens, domnișoară.

Nu era răspunsul pe care îl așteptase. Se încruntă.

– Nu am auzit de el.

– Este în Mayfair. Nu e un hotel superior, dar e la modă printre bărbații din armată. Mi s-a spus că mulți ofițeri din cavalerie cinează acolo.

Răsuflă ușurată. Își făcuse griji degeaba. Unde altundeva s-ar duce un bărbat ca Alec să mănânce?

Dar de ce i-ar fi ascuns un motiv atât de inofensiv?

– Ai întrebat de Lord Iversley?

– Da, domnișoară. Am vorbit chiar cu proprietarul, care mi-a spus că nu l-a întâlnit niciodată pe lord și nu știe nimic despre el.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Dar tu nu îl crezi.

– Întrebarea l-a făcut să devină agitat. Și ceilalți servitor erau tăcuți. Păreau...

– Să ascundă ceva? șopti ea îndurerată.

– Poate. Thomas zâmbi forțat. Sau poate că erau prea ocupați ca să vorbească cu mine. În acel hotel vin și pleacă mulți domni, nu cred că au timp să și-i amintească pe toți.

Asta tot nu explica de ce Alec îi ceruse băiatului să nu spună de unde venea.

– Iar domnișoarele? Și ele veneau și plecau?

Thomas făcu ochii mari.

– Domnișoară, nu era genul acela de hotel. Adică da, erau doamne, doamne sunt în fiecare hotel, dar...

– Deci e posibil să se fi întâlnit acolo cu o femeie și din cauza asta proprietarul nu voia să vorbească despre el.

Fața lui Thomas era lipsită de orice expresie.

– Nu am de unde să știu, domnișoară.

Acesta fusese răspunsul repetat al lui Thomas și la întrebările despre tatăl ei.

De ce, atunci când venea vorba de infidelitate, bărbații se protejau? Își ascundeau indiscrețiile cu o loialitate care ar fi putut fi considerată admirabilă dacă nu ar fi fost dezgustătoare.

Thomas o privi și adăugă rapid:

– Bănuiesc că lordul a mers acolo doar o dată, la cină, și nu și-au amintit de el.

Katherine își înghiți o replică acidă. Thomas avea dreptate, nu avea pe ce să-și bazeze suspiciunile, ci doar pe vorbele unui valet. Acesta ar fi putut să înțeleagă greșit instrucțiunile lui Alec. Sau poate că lordul nu voia ca ea să afle că își petrecuse timpul cu prietenii lui. Trebuia să vorbească cu el înainte să tragă concluzii.

Oare Alec chiar ar fi putut să-și petreacă noaptea cu o prostituată într-un hotel după ce o ceruse în căsătorie?

Nu voia să creadă asta. Bărbații puteau minți când aveau nevoie, dar era imposibil ca el să o privească în ochi și să-i promită fidelitate, după care să o trădeze.

– Îți mulțumesc, Thomas, îți apreciez ajutorul. Dacă ai putea să nu îi spui despre asta mamei, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

– Cu siguranță, domnișoară.

Toți servitorii învățaseră, în urmă cu mult timp, că nu mama conducea casă, ci Katherine. Așa că, dacă voiau să fie plătiți, făceau ce zicea Katherine. Din păcate, deși putea să ascundă incidentul cu valetul, nu putea ascunde conținutul biletului lui Alec. Era mai bine să termine cu asta.

Merse în dormitorul mamei, unde aceasta stătea pe pat, înconjurată de evantaie. Îi spuse că le sorta în funcție de utilizare: o grămadă era pentru vizite, alta pentru ocazii sociale importante și cealaltă pentru petreceri date de fiica ei când avea să devină contesă. Evantaiul de la Alec era în vârful ultimei grămezi. Avea să fie retrogradat când mama urma să afle că Alec nu venea la cină?

Mama nu primi vestea prea bine, cum era de așteptat.

– Cum adică s-a dus la Suffolk ca să se ocupe de treburi legate de moșie? E o prostie. Nimeni nu pleacă la moșie în mijlocul sezonului. O face numai dacă dă o petrecere.

– Înțeleg că a fost o urgență, dar mi-a promis să se întoarcă mâine-seară.

Mama o privi încruntată.

– Îți spun eu, nu este la moșie. S-a dus la petrecerea lui Lady Holland.

– Nu cred, mamă.

– Îți spun eu că acolo se duce diseară. E vina ta. Nu trebuia să-i spui că nu suntem invitate. Niciodată nu mă asculți, știu și eu niște lucruri. Unul dintre ele este că nu îi spui niciodată unui conte că nu suntem bine-venite undeva. Ori vrei să te căsătorești cu el, ori nu. Dacă vrei, atunci abordarea ta e întru totul greșită.

Katherine își încleștă dinții, fiind tentată să dezvăluie că Alec o ceruse deja în căsătorie, iar ea acceptase. Dar ceva o reținea. Pe de o parte, pentru că mama ei avea să împrăștie vestea prin Londra înainte să apuce să-i spună lui Sydney.

Iar pe de altă parte... Îi era teamă. Se temea că greșise când avusese încredere în Alec. Se temea că greșise când îi acceptase cererea. Se temea că avea să afle ceva atât de groaznic despre el, încât, în cele din urmă, trebuia să-i refuze cererea. Iar apoi mama ei avea să îi aducă mereu aminte de asta.

– Nu se duce la petrecerea lui Lady Holland, spuse Katherine fermă. Chiar crezi că e prost? De ce ar minți în legătură cu așa ceva când știe că am putea afla? Jumătate din înalta societate o să-l vadă acolo. Petrecerea o să fie probabil menționată mâine în ziare. Nu cred că o să fie la petrecerea lui Lady Holland în seara asta.

Dar va fi oară la petrecerea altei lady? Asta era întrebarea la care nu putea răspunde.

În acea seară, Alec era din nou în trăsura lui împrumutată, mergând către Hertfordshire, după o după-amiază frustrantă, în care încercase să-l convingă pe Harris să-i prelungească totuși creditul pentru lăstari și pluguri.

Bărbatul fusese ferm. Voia 500 de lire, însă Alec nu avea acești bani, cel puțin până când avea să se căsătorească cu Katherine.

Din păcate, avea nevoie de bani imediat. Harris amenințase că urma să vândă lăstarii și plugurile altui client. Dacă făcea asta, aveau să treacă săptămâni întregi până când Alec putea face rost de altele, iar atunci era prea târziu pentru plantare.

Reușise să-l convingă pe Harris să îl mai lase două zile ca să strângă banii. Astfel, Alec avea o singură opțiune: să-i împrumute. Și mai rău, trebuia să îi ceară lui Draker. Byrne era în Bath și nici o bancă nu îi dădea banii destul de repede. Draker era singura lui speranță.

Astfel, Alec ajunse la Castlemaine în dimineața următoare, plimbându-se agitat în biroul lui Draker. Ochii îl usturau din pricina lipsei de somn, stomacul îi chiorăia și fiecare mușchi părea întins la maximum.

Cu toate astea, nu putea sta locului în timp ce îl aștepta pe viconte. Era posibil să fi mers degeaba în Hertfordshire. Dacă Draker refuza să-l întâlnească? Dacă bărbatul avea îndoieli și nu voia să-l ajute pe fratele vitreg de existența căruia aflase de curând?

Dacă pur și simplu avea să-i râdă în față lui Alec?

Alec își încleștă pumnii. Ura faptul că făcea exact ce jurase să nu facă.

Ușa se deschise și Draker intră, arătând la fel de agitat precum se simțea Alec.

– Ai face bine să ai un motiv bun, Iversley. Eram în nordul pășunii, unde am o turmă nouă de oi, când a venit servitorul.

Alec îl privi surprins pe bărbat.

– E destul de devreme să fii afară, nu crezi?

– Nu și pentru mine. Nu sunt ca voi, orășenii, să dansez toată noaptea, și ziua următoare să dorm până la prânz. Eu îmi obțin averea cinstit. Pasărea care se trezește devreme prinde viermele. Se uită la fața obosită a lui Alec și la costumul lui șifonat. Ca să fiu sincer, nu ești genul de vierme pe care speram să-l prind în dimineața asta.

– Știu.

Alec se luptă cu propriile resentimente legate de faptul că fusese numit vierme. În acel moment, chiar așa se simțea.

Draker se așeză în spatele biroului. Dacă nu ar fi fost hainele lui murdare și barba mare, Draker ar fi arătat ca un proprietar bogat care se întâlnea cu un solicitant. Își perfecționase comportamentul superior.

Draker își puse coatele pe birou și îl privi pe Alec cu dispreț.

– Deci, de ce ai venit?

Alec inspiră adânc.

– Trebuie să împrumut 500 de lire.

Pe chipul lui Draker nu se văzu nici o reacție.

– Lucrurile nu merg bine cu vânătoarea de avere?

– Am convins-o pe domnișoara Merivale să se căsătorească cu mine și, potrivit lui Byrne, o să moștenească 100 000 de lire după căsătorie.

Draker se încruntă.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș avea încredere în Byrne.

– Nu am de ales. Cum familia Merivale îi este datoare, știe despre ce vorbește.

– Atunci de ce ai nevoie de 500 de lire?

Alec își calcă pe inimă și îi povești întreaga situație dintre el și arendașii lui și Harris.

Când termină, atitudinea lui Draker se mai îmbunase.

– Înțeleg. Se pare că ai un administrator bun. Orzul acela ar oferi o producție bună. Dacă bărbatul îți sugerează să-l plantezi, înseamnă că îl duce capul.

Când Alec se uită mirat la el, Draker ridică din umeri.

– Jumătate din arendașii mei îl plantează de trei ani, iar rezultatele sunt excelente.

– Am citit despre asta în cărțile pe care mi le-a dat domnul Dawes și pare să fie o recoltă viabilă, mai ales pe pământul din Suffolk. Dar pământul se întărește atât de mult, ca avem nevoie de acele pluguri, iar în curând va trebui să cumpăr niște cai de cărat din Suffolk...

– Am auzit de ei. Sunt un fel de cai folosiți la cărat, nu? Crescuți numai în Suffolk. Mă întreb dacă într-adevăr vor fi de folos.

– O să-ți trimit primul mânz dacă poți să mă împrumuți cu 500 de lire.

– De ce n-ai împrumutat banii de la Byrne? Îi faci o favoare căsătorindu-te cu această moștenitoare.

– Byrne este în Bath și am nevoie de bani până mâine-seară.

– Și eu trebuie să-ți dau pur și simplu 500 de lire?

– Îți pot oferi ceva drept gaj.

Se tot gândise la acea problemă în drumul spre Draker și găsise ceva cu care să îl ademenească, deși nu voia să îl ofere.

Draker ridică o sprânceană.

– Ce anume?

– Calul meu.

Interesul străluci în ochii lui Draker.

– Calul tău?

– Este un Lusitano dintr-o descendență excelentă, valorează peste o mie de lire.

– Cum de a ajuns la tine?

– Generalul Beresford l-a obținut într-o bătălie și mi l-a dat datorită serviciilor aduse cavaleriei.

– Da, Byrne mi-a zis unde ți-ai petrecut, de fapt, cei zece ani.

Asta îl surprinse pe Alec. Nu crezuse că frații lui mai vorbiseră din acea noapte de la hotel.

– Mi-a spus că poți să faci niște trucuri incredibile pe cal. Nu e chiar un talent folositor pentru un bărbat care încearcă să-și pună moșia pe picioare.

– Sunt dispus să învăț trucurile potrivite, am doar nevoie de ajutor.

– În valoare de 500 de lire.

– Pentru care îți ofer gaj calul meu, care valorează dublu. Dacă ai aflat de munca mea în Portugalia, atunci știi că pot evalua valoarea unui cal. Și nu exagerez când e vorba de calitățile lui Beleza.

– Ai putea face asta. Negustorii de cai o fac tot timpul.

Alec înjură în gând.

– Dar eu sunt un gentleman și un bărbat de cuvânt, nu un negustor de cai.

– Asta rămâne de văzut. Dacă este un cal atât de bun, de ce nu i l-ai oferit drept garanție domnului Harris?

– Am încercat. Dar cum a fost păcălit de tatăl meu de prea multe ori, e dispus să accepte doar bani de la familia mea. A fost foarte clar în privința asta.

– Ai adus calul cu tine?

– Nu, am venit direct din Suffolk.

– Cu trăsura mea, spuse Draker sec.

Alec se uită fix la el.

– Da, aveam nevoie de viteză. Își controlă furia. Dar dacă vrei să o vezi pe Beleza, ne putem întâlni la hotelul meu de dimineață, apoi poți să te hotărăști dacă vrei să-mi împrumuți banii.

Draker păru să ia în considerare oferta lui Alec.

– De ce nu vinzi iapa?

– Vreau să o păstrez, dacă pot. Și cum am nevoie doar de un împrumut pentru câteva săptămâni, până când mă căsătoresc...

– Dacă te căsătorești. Dacă nu merg lucrurile cu moștenitoarea ta? Tot o să-mi dai calul în locul plății?

Alec se simți ca și cum cineva îi frânse inima. Îi răspunse:

– Da.

– Și ce o să mai călărești?

– O mârțoagă. Spune-mi, îmi împrumuți banii sau nu?

Draker se uită la el gânditor.

– Uite cum facem. Hai să-ți arăt moșia mea în timp ce mă gândesc. Poți să vorbești cu arendașii mei despre orz. Poți chiar să discuți cu administratorul meu. Apoi o să-ți dau răspunsul.

Deși Alec nu îl învinovățea că avea îndoieli în privința lui, timpul trecea. Se uită la ceasul de pe dulapul lui Draker. Mai avea zece ore până când trebuia să le ia pe Katherine și pe doamna Merivale pentru petrecerea Purefoy, din care o oră ca să se întoarcă la Londra și o oră ca să se îmbrace. Nu putea rata petrecerea. Spera că logodnica lui vorbise, în sfârșit, cu Sydney, pentru a putea face anunțul.

Dar încă era timp pentru asta. Acum însă nu avea de ales și trebuia să accepte jocul lui Draker dacă voia banii.

– Foarte bine, îi spuse Alec fratelui său vitreg. Să mergem.

Capitolul 18

Un crai adevărat nu are inimă. Dorința pentru plăcere este singurul lucru care îi bate în piept.

Anonim, *Retorica unui crai*

Se întâmpla din nou. De câte ori stătuse Katherine cu mama ei, așteptând ca tatăl ei să apară și să le ducă la o reuniune din oraș, așa cum promisese, doar ca să se întoarcă acasă cu lavaliera deschisă și mirosind a bere?

De câte ori îi ascultase minciunile – că întârziase pentru că se stricase trăsura ori schilodise un cal – și îl văzuse pierzându-și controlul și începând să țipe? Toate astea, în timp ce propria furie fierbea pe dinăuntru, acolo unde o ținea mereu, pentru că cineva din familie trebuia să aibă mintea limpede.

Însă în acea seară, ea era la un pas de a-și pierde controlul, în timp ce mama ei stătea și aștepta, fiind neobișnuit de tăcută.

Katherine refuză să mai aștepte. Își luă săculețul, se ridică și se îndreptă spre ușa salonului.

– Katherine Merivale, unde crezi că pleci? o întrebă mama ei.

– Sus. A întârziat o oră și jumătate. Ar trebui să acceptăm faptul că nu mai vine și, cum noi nu avem trăsură și am refuzat-o pe cea pe care Lady Purefoy a trimis-o, nu putem ajunge singure. La câte petreceri au loc, Thomas nu o să găsească o birjă la ora asta.

Încercă să nu-și arate furia.

– Așa că mă duc sus să mă schimb de haine și să citesc. Cel puțin o să-mi distragă atenția.

– Katherine, poate că a fost prins cu treburi la moșie...

– Chiar tu ai spus că nu crezi că a plecat la moșie.

Încruntătura agitată a mamei ei nu făcu decât să amplifice furia lui Katherine.

– Chiar dacă a plecat la moșie, iar când a ajuns a aflat că nu se va putea întoarce la timp pentru petrecere, tot avea destul timp să ne trimită un mesaj din Suffolk. Zilele astea, scrisorile ajung repede.

– Poate că a avut un accident pe drum. Se mai întâmplă. Sunt și tâlharii.

Gândul acesta o sperie. Dumnezeule, dacă i se întâmplase ceva groaznic? Gândul că Alec putea să fie într-un șanț pe undeva...

Nu, nu putea crede asta. Cu siguranță, Alec avea cei mai buni oameni, plecase cu trăsura în stare perfectă și probabil angajase cel mai bun birjar. În plus, orice tâlhar care înfrunta un bărbat care putea tăia o pară în jumătate în timpul galopului nu avea șanse de reușită.

Faptul că se eschiva când venea vorba de hotelul Stephens îi spunea că Alec îi ascundea ceva, iar absența lui avea legătură cu acest lucru.

– Mă îndoiesc că lordul a avut un accident. Pur și simplu, acum se poartă ca un bădăran, după ce am acceptat...

Se opri imediat, sperând că mama ei nu o auzise.

Însă doamna Merivale pricepea repede anumite lucruri.

– Ce ai acceptat, Katherine?

Ea oftă.

– Cererea lui în căsătorie. În acea seară, la Astley, m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

Fața mamei se lumină.

– Draga mea, este minunat. Fiica mea, contesă... Știam eu că o să se întâmple. Știam! Având în vedere cum te privește lordul și ce face pentru tine...

– Cum ar fi faptul că nu apare ca să mă ducă la o petrecere, când mi-a promis asta?

– Se mai întâmplă lucruri de acest fel. O să înțelegi ce vreau să spun când o să fii căsătorită.

Exact asta o îngrijora pe Katherine.

Mama ei se încruntă.

– Dar de ce nu mi-ai spus înainte? Și de ce n-a vorbit el cu mine despre asta?

– A vrut, dar i-am cerut să aștepte până când vorbesc cu Sydney.

– *Poftim?* Mama sări în picioare și începu să se plimbe, gesticulând. Pentru o fată deșteaptă, uneori ești extrem de prostuță. Când un bărbat face o cerere în căsătorie, o fată în poziția ta nu îl ține în suspans. Ar fi altceva dacă bărbații s-ar înghesui la ușa ta, dar lucrurile nu stau așa. Până și Sir Sydney Lovelace te-a părăsit. Iar tu amâni un conte? Ești nebună? Nici nu-i de mirare ca omul te-a abandonat.

– Nu mă gândesc că...

– Exact, nu gândești deloc. Ai fost atât de rece cu el, încât poate că Lord Iversley a crezut că te joci cu sentimentele lui. Apoi i-ai spus că nu am fost invitate la petrecerea lui Lady Holland. Acum are îndoieli, motiv pentru care stă la moșie sau... nu contează.

– Dacă ai dreptate, atunci este mai bine că am scăpat de el. Katherine își înghiți lacrimile care se adunau. Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat speriat de relațiile noastre deloc sus-puse sau de faptul că vreau să mă port cum trebuie cu un prieten.

Dar dacă era așa cum credea ea, atunci avea să vină. Sau cel puțin urma să trimită un mesaj. În loc să considere că ea avea să-i accepte capriciile. În loc să-i ascundă anumite lucruri și să pretindă că era altcineva, indiferent cine ar fi fost în realitate.

Katherine își îndreptă spatele.

– Mamă, eu merg sus. Cheamă-mă dacă o să apară.

Atunci avea să îi spună ce credea și nici un sărut nu-i mai putea distrage atenția.

Chiar îl lăsase să o convingă că eschivarea lui era îndreptățită. Că își ascunsese trecutul neobișnuit din motive întemeiate, chiar dacă

nu se lega totul în poveștile lui. Însă în ultimele două zile avusese destul timp să se gândească la ele.

De ce îl înstrăinase de tatăl lui un singur incident din copilărie? De ce tatăl lui îi dăduse voie singurului său moștenitor să trăiască într-o țară distrusă de război, în loc să îl lase să vină acasă pentru a-și face datoria? Era o înstrăinare destul de ciudată. Alec făcuse probabil ceva cu adevărat groaznic ca să aibă parte de așa ceva.

Și ce rol avea unchiul lui în toată povestea? Ca tutore al lui Alec, cu siguranță nu ar fi fost de acord cu munca tânărului în cavalerie. Ar fi avut îndoieli în privința întregii povești a lui Alec dacă nu l-ar fi văzut călărind și făcând manevre din cavalerie. Astfel de lucruri nu se învățau peste noapte. Dar tot îi ascundea ceva, de asta era sigură. Pe lângă secretul misterios legat de hotelul Stephens.

Când intră în cameră, își aruncă săculețul pe pat, și trecând pe lângă oglindă, își văzu reflexia și broșa pe care o purtase special pentru Alec.

Simți un nod în gât. Dacă mințise în legătură cu bijuteria și o cumpărase pentru altă femeie, nu pentru mama lui? Asta ar explica hotărârea lui de a nu se întoarce în Anglia: o frumusețe din Portugalia care îl cucerise.

Poate chiar plecase de acasă de la unchiul lui ca să fie cu ea. Așa s-ar explica faptul că fusese nevoit să-și câștige singur banii. Deși își cunoștea obligațiile și știa că nu se putea căsători cu o asemenea femeie, putea să o facă amanta lui și să o țină la hotelul Stephens, în timp ce își căuta o soție potrivită care să îi poarte moștenitorul.

Katherine mormăi. Da, scenariul acesta se potrivea cu Alec, cel pe care ajunsese să-l cunoască. Nu îl vedea făcându-și de cap cu vreo prostituată, la fel ca tatăl ei, dar putea fi îndrăgostit de o femeie care nu se potrivea statutului său.

Și era o situație mult mai dureroasă – Alec îndrăgostit de altă femeie în timp ce pe ea o săruta și o mângâia. Gândul acela îi făcea rău.

Își frecă tâmplele dureroase. Era ridicol. Se dusese prea departe cu gândul. Nu i-ar fi dat o broșă pe care o cumpărase pentru o amantă portugheză cu care încă avea o relație. În plus, dacă ar fi dus o viață duplicitară, nu ar fi trebuit să încerce să-i alunge suspiciunile în loc să nu apară atunci când stabiliseră?

Probabil intervenise ceva la moșie. Însă era limpede că, oricare ar fi fost motivul absenței lui, era agitată și exact asta își dorise să evite căsătorindu-se cu Sydney. Chiar voia o viață plină de tumult emoțional alături de Alec?

Însă ce altă opțiune avea? Sydney dispăruse și era posibil să nu se mai întoarcă vreodată. Putea să găsească alt soț?

Se aruncă pe pat, apoi simți că o înghiontea ceva în spate. *Retorica unui crai.* Citise cartea mai devreme, în timp ce-și imagina scenarii despre hotelul Stephens.

O deschise la capitolul intitulat *Craiul însurat.* Înainte nu reușise să-l citească, însă acum îi sări în ochi o frază: „Dacă un crai știe că trebuie să se căsătorească pentru a-și face datoria, ar trebui să ascundă de lume căutarea plăcerii. Cu cât e mai discret, cu atât are șanse mai mari de a-și continua activitățile după nuntă".

O străbătu un fior. Oare Alec încerca să fie discret când o făcea să creadă că avea să îi fie fidel? Atunci de ce ar fi ales să o curteze tocmai pe ea? De ce nu ar fi căutat o femeie mai puțin suspicioasă?

Sunetul trăsurii care se oprise în fața casei o făcu să sară în picioare. În sfârșit, ajunsese! Avea să-i explice și totul avea să fie bine. Asta, dacă îi putea crede explicațiile.

Își luă săculețul și fugi din cameră. Era deja la jumătatea scărilor când își dădu seama că avea cartea în mână. În timp ce se gândea să o ducă înapoi în cameră, lângă scări apăru un bărbat.

Sydney.

Katherine îngheță. Probabil primise biletul. Dar de ce venea tocmai acum? Băgă cartea în săculeț și coborî.

– Când nu ai apărut, Lady Purefoy m-a rugat să vă aduc pe tine și pe mama ta, spuse el în timp ce ea se apropia. Am fost de acord, sperând că voi putea vorbi cu tine. Asta, dacă îmi permiți.

– De ce nu aș face-o? Nu ai primit biletul meu?

Bărbatul se încruntă.

– Ce bilet?

– Am trimis un bilet la moșia lui Lord Napier, rugându-te să vii. Când i-am făcut o vizită mamei tale, mi-a zis unde te-ai dus.

Sydney se înroși, apoi se uită în altă parte.

– Da, aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Iar Ju... Napier a spus că pot face asta la el acasă.

Își întoarse privirea către ea.

– Dar ieri am plecat și m-am întors în Londra. Mama nu a pomenit de vizita ta, iar Napier... Ei bine, am plecat după ce ne-am certat, deci mă gândesc că a fost prea meschin ca să-mi trimită biletul tău.

Mama intră în hol.

– Mi s-a părut că am auzit... Se opri cu o expresie confuză. Bună seara, Sir Sydney. Ce faci aici?

Sydney făcu o plecăciune.

– Am venit să vă duc la petrecerea lui Lady Purefoy. Se pare că a fost o neînțelegere. Mi-a spus că i-ați zis să nu trimită o trăsură.

– Așa e, confirmă Katherine. Lord Iversley ne spusese că ne duce, dar nu e aici.

– A fost prins la moșie, adăugă mama în grabă. Sunt sigură că poate să ajungă în orice moment.

Katherine se îndreptă de spate, după care coborî ultimele trepte.

– Nu aștept ca să aflu. Și nici tu nu ar trebui s-o faci. Dacă Lady Purefoy a fost destul de amabilă să trimită pe cineva după noi, ar trebui să mergem.

Mama nu suporta ideea că avea să piardă petrecerea aniversară a prietenei ei, așa că îi permise lui Sydney să le însoțească.

Katherine nu știa ce să înțeleagă din comportamentul straniu al lui Sydney. Se uita la ea, își aranja lavaliera și părea agitat. Despre ce voia să vorbească? De ce se certase cu Lord Napier? Oare îi părea rău pentru comportamentul urât pe care îl avusese față de ea în ultimul timp?

Și cum avea să-i spună despre logodna cu Alec? Sau ar trebui să nu o facă, având în vedere cât de nesigură era de Alec?

Când ajunseră la Lady Purefoy, Katherine era atât de agitată, încât nu știa dacă trebuia să fie ușurată sau alarmată când Lady Purefoy o luă pe mama ei imediat ce intrară în casă, lăsând-o singură cu Sydney.

Începu un vals, iar Sydney îi întinse mâna.

– Kit, îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

Ea încuviință. În acel moment, avea nevoie de confortul prezenței lui Sydney, care mereu fusese punctul ei de reper în furtuna care era familia ei.

Dar, când dansau, realiză că nu se mai simțea confortabil cu el. Atmosfera era ciudată și niciodată nu se simțise stânjenită în prezența cu Sydney.

– Mi-am ratat șansa cu tine, Kit? întrebă Sydney pe o voce joasă.

Ea îi privi fața îngrijorată. Oare îi citise gândurile?

– Ce vrei să spui?

– Am auzit că Iversley te curtează. Iar dacă ar fi să mă iau după sărutul pe care i l-ai dat la lectură, nu ești împotriva acestui lucru.

– Sydney...

– Nu, lasă-mă să spun ce am de zis. Știu că nu ești mulțumită de mine, dar pot să mă revanșez. Dacă o să accepți să te căsătorești cu mine, o să merg la mama acum și o să-i spun. O să fac anunțul la petrecerea asta chiar înainte să-i spun, dacă asta vrei.

Katherine îl privi. Planul lui Alec, oricât de fals ar fi fost, funcționase. Sydney chiar o ceruse în căsătorie.

– De ce? întrebă ea. De ce dintr-odată vrei să te căsătorești, când n-ai mai vorbit cu mine de o săptămână?

– Mi-am dat seama, în sfârșit, ce e bun pentru mine. Tu ești.

– Cum ar fi exercițiile fizice și mâncatul?

– Nu... De fapt, o să mă oprești să fac orice e nebunesc.

Katherine zâmbi.

– Nu ai putea face nimic nesăbuit nici dacă ai încerca.

Sydney privi în altă parte.

– Nu se știe. Sunt tentații peste tot. Deci o s-o faci? O să te căsătorești cu mine?

Katherine îl privi, rămasă fără cuvinte. Sydney era același bărbat pe care îl știa dintotdeauna, același bărbat cu care se imaginase căsătorită: bun, atent, un poet genial. Încă era prietenul ei, cu aceleași trăsături chipeșe și aristocrate, atent bărbierit și cu bucle aranjate.

Dar, când încercă să se imagineze sărutându-l cu pasiune ca pe Alec, nu reuși. Pur și simplu nu reuși.

Însă acesta era un semn bun, nu? Cu Sydney nu avea să simtă niciodată durerea din ultimele două zile, incertitudinea crudă, dorințele sălbatice care o copleșeau în timpul nopții. Atmosfera avea să fie pașnică și liniștită.

Părea plictisitor.

Cuvintele lui Alec îi răsunară în minte. Ce ticălos arogant! Era tipic pentru el să-i invadeze gândurile! Iată ce îi făcuse. Îl distrusese pe Sydney pentru ea. O făcuse la fel de rea ca el, doritoare de distracție și nemulțumită de viața liniștită. Și o rebelă în ceea ce privea regulile.

Sydney o privi cu durere în ochi.

– Tăcerea ta înseamnă nu?

– Nu ai fi fericit cu mine acum.

Oricât de supărată ar fi fost pe Alec, oricât de confuză o făcea să se simtă, știa că Sydney nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Sydney se încordă.

– E el, nu-i așa? Te-a întors împotriva mea.

– Nu chiar...

– Chiar dacă nu mă mai vrei pe mine, măcar alege pe cineva mai bun decât Iversley ca să mă înlocuiască.

– Nu e atât de rău precum crezi.

– Nu a venit să te ducă la petrecere, nu-i așa?

– Ți-a zis mama că a fost reținut la moșia lui.

Sydney pufni.

– Ce poveste... Mă îndoiesc că îi pasă destul de mult de moșia lui ca să rămână acolo să rezolve ceva.

Katherine își aminti de pasiunea cu care Alec îi descrisese Edenmore și clătină din cap.

– Nu cred că ai dreptate.

– De ce îl aperi?

Ea clipi.

– Nu știu.

– E pe te miri unde, făcând cine știe ce și încălcându-și promisiunea, și totuși tu accepți...

– Dar nu o să accept, stai liniștit.

Nu aveau să mai existe secrete și comportament nesăbuit. Altfel, avea să-l părăsească.

– Dar cred că există ceva bun în el.

Până când nu verbalizăacel gând, nu îl conștientizase, dar era adevărat. Chiar dacă era îngropat adânc, exista ceva bun în el.

– Te înșeli în privința lui, Kit. În cel mai bun caz, e un escroc care râde de poeți pentru a se distra. Când ea îl privi, Sydney adăugă: Da, i-am observat reacțiile la lectură. A fost exact ca gestul pe care l-a făcut la Harrow. Nu ia niciodată nimic în serios.

În timp ce Sydney lua totul atât de în serios, încât nici nu se putea hotărî în privința căsătoriei.

– În cel mai rău caz, continuă Sydney, e un profanator duplicitar de femei.

– Și cum ai aflat asta despre el?

– Sigur recunoști genul: fermecător, isteț, seducător și fără coloană vertebrală.

– Cu alte cuvinte, știi asta pentru că asta presupui, nu pentru că ai avea dovezi.

Sydney deveni ursuz.

– Obișnuia să le flateze pe servitoarele de la Harrow ca să le poată săruta.

Pe Katherine o pufni râsul. Și-l putea imagina foarte ușor pe Alec la 16 ani flirtând cu vreo menajeră ca să o poată săruta. Tipic pentru el.

– Dacă a făcut asta, probabil a sărutat foarte multe. Mă îndoiesc că servitoarele puteau face față farmecului lui Alec.

– Nu mă asculți...

– De ce aș face-o? Ar fi ceva dacă mi-ai arăta cât de urât s-a purtat de când s-a întors în Anglia, dar toate prostiile astea despre perioada când a fost la Harrow... Dumnezeule, orice băiat a făcut așa ceva!

– Eu n-am făcut.

– Pun pariu că prietenul tău, Lord Napier, a făcut asta. Așa pare.

Sydney scoase un râset ciudat.

– Un lucru îți pot spune sigur, și anume că Napier nu a încercat să sărute o menajeră în viața lui.

– Dacă spui tu. Dar toți băieții se poartă prostește uneori. Nu poți să judeci caracterul unui bărbat după farsele pe care le făcea când era mic.

Mai ales când era vorba despre un bărbat care fusese înstrăinat de tatăl lui și apoi trimis în afara țării în mijlocul războiului.

Dintr-odată, o lovi un gând.

– Spune-mi, Sydney, ce a făcut Alec ca să fie dat afară de la școală?

Ăsta era un subiect despre care Alec nu vorbea.

Sydney se încruntă.

– Prietenii lui stupizi au crezut că pot minți că fac parte din anturajul regal dacă Iversley s-ar da drept prințul de Wales. Au intrat într-un han unde nu mai merseseră, într-un oraș vecin, și au cerut o masă scumpă. Când hangiul i-a înfruntat, au fugit, dar bărbatul a raportat incidentul la Harrow și i-a identificat pe toți.

– Asta e tot? Asta e fapt oribilă din cauza căreia a fost trimis în Portugalia?

– Nu știu nimic despre Portugalia, dar din cauza asta a fost dat afară de la Harrow.

Katherine râse. Nu se putea opri din râs. Având în vedere toate infracțiunile oribile pe care și le imaginase, nu ar fi ghicit că era vorba de ceva atât de prostesc.

Sydney o privea încruntat.

– Să știi că nu e amuzant. S-a discutat foarte mult despre asta. Toți băieții au avut probleme, iar tatăl lui Iversley l-a îndepărtat și a jurat că îl va distruge când va ajunge acasă.

Katherine se dezmetici. Tatăl lui nu făcuse numai asta, judecând după nostalgia din vocea lui Alec de fiecare dată când vorbea despre mama lui.

Valsul se termină, așa că Sydney o luă de braț și o conduse de pe ringul de dans.

– Promite-mi că nu o să iei o decizie pripită în privința lui Iversley, Kit.

Ea oftă. Era momentul să îi spună că acceptase să se căsătorească cu el, dar nu era nerăbdătoare să-i vadă reacția.

Dintr-odată, se auzi vocea majordomului lui Lady Purefoy, care anunța sosirea cuiva.

– Onorabilul conte de Iversley.

Katherine se întoarse odată cu mulțimea.

Și nu era de mirare. Bărbatul care cobora scările nu arăta ca un conte, și nici măcar ca un lord. În loc să poarte un costum de seară, Alec avea o haină șifonată de un verde măsliniu, pantaloni din piele de căprioară și ghete pline de noroi. Părul lui negru era ciufulit și părea să nu se fi bărbierit de câteva zile.

Nu arăta deloc ca un gentleman, iar înfățișarea lui ar fi iscat comentarii oriunde ar fi mers, însă la o petrecere elegantă ca a lui Lady Purefoy, a provocat comentarii gălăgioase de dezaprobare.

Alec nu le băgă în seamă, mergând prin sala de bal cu o privire întunecată, care îi făcu pe toți să se dea la o parte. Când privirea lui se opri asupra lui Katherine, ea simți un fior de teamă. Pentru că, deși nimeni din încăpere nu și-ar fi dat seama de asta, Alec era furios.

Judecând după direcția privirii sale, toată furia era îndreptată spre ea.

Capitolul 19

Uneori, un crai trebuie să acționeze doar din instinct.

Anonim, *Retorica unui crai*

Când o zări pe Katherine la brațul lui Lovelace, Alec văzu roșu în fața ochilor și nici un gând rațional nu i-ar fi putut controla temperamentul vulcanic.

Nu conta că el pierduse noțiunea timpului în timp ce vizita moșia fascinantă a fratelui său vitreg. Nu conta că ea avea dreptul să danseze cu oricine voia.

Potrivit servitorului lui Katherine, îl lăsase pe Lovelace să le aducă pe ea și mama ei aici. Iar acum, îl lăsa pe Lovelace să o conducă, de parcă el nu ar fi existat, de parcă nu ar fi acceptat să se căsătorească cu el în urmă cu numai două zile.

Nu suporta așa ceva.

Când se apropie, Lovelace se așeză între ei, privindu-l pe Alec cu dispreț.

– În sfârșit, te-ai târât aici din gaura în care stăteai? Ar trebui să-ți fie rușine să o faci de râs pe domnișoara Merivale în halul ăsta.

Katherine ieși din spatele lui Lovelace, fiind evident că nu se simțea confortabil.

– Ajunge, Sydney.

– Da, Sydney, nu te băga. Asta e între mine și logodnica mea.

– L-logodnica? se bâlbâi Lovelace.

Privirea lui Alec o fixă pe Katherine, care roși și confirmă astfel de ce era Lovelace confuz. Contele își pierdu controlul.

– Da, domnișoara Merivale a acceptat să se căsătorească cu mine, detaliu pe care se pare că a uitat să ți-l spună.

– Tocmai mă pregăteam s-o fac, milord.

– Nu te bucuri că te-am scutit de asta? Încruntat, își întinse brațul. Acum, domnișoară, aș vrea să vorbesc cu tine.

– Ascultă! începu Lovelace.

– E în ordine, Sydney. Katherine îl luă pe Alec de braț. Și eu vreau să vorbesc cu el.

Cei doi traversară sala de bal în timp ce oamenii îi priveau și șușoteau în jurul lor. La naiba! El și Katherine nu aveau parte de intimitate acolo, iar pentru acea conversație, el voia intimitate.

– Alec, începu ea.

– Nu încă, șopti contele. Hai să mergem în grădină, unde putem fi singuri.

Katherine începu să-și tragă mâna de pe brațul lui.

– Nu cred că vreau să fiu singură cu tine acum.

El o strânse de mână în timp ce o conduse spre ușile care dădeau afară.

– Nu ai de ales. Asta, dacă nu cumva vrei să mă întorc și să-i dau una lui Lovelace ca să se ducă în țara vecină.

Îi aruncă o privire agitată.

– Nu ai face asta.

– În momentul ăsta, aș fi în stare.

Katherine se îndreptă spre uși fără să scoată o vorbă. Dar, cum ieșiră în grădină, se eliberă din strânsoarea lui.

– Ești incredibil. Nu apari, nu trimiți vorbă și apoi te superi pe mine pentru că dansez cu Sydney?

– Nu dansul cu el mi-a declanșat furia, draga mea, ci faptul că nu i-ai spus că ne căsătorim.

Ea clătină din cap.

– Erai supărat înainte de asta.

– Tu cum ai reacționa dacă te-ai grăbi să vii aici, după două zile grele în care te-ai ocupat de o urgență, doar ca să-ți găsești logodnica în brațele altui bărbat?

– Probabil la fel cum ai reacționa tu dacă ai afla că alesul tău a mers la un hotel în aceeași seară în care te-a cerut în căsătorie. Și nu voia să afli asta.

Alec rămase fără aer. Abia acum observă lacrimile ce îi sclipeau în ochi și tremurul bărbiei. La naiba! Un sunet de dincolo de ea îl făcu pe conte să se uite în sus, unde erau mai mulți oameni care îi urmăreau de la balcon. Katherine îi urmări privirea și blestemă. Alec le aruncă o privire care îi făcu să se întoarcă în sala de bal. Văzu apoi o seră de portocali la capătul potecii și o luă pe Katherine de braț, mergând în acea direcție.

– Ce faci? spuse ea, încercând să se elibereze.

– Chiar vrei să avem discuția asta în fața lumii?

– Au plecat.

– Se vor întoarce, te asigur. Nimeni nu poate rezista când e vorba de o ceartă publică.

Acest argument păru să o convingă, deoarece îl lăsă să o ducă în seră. În ciuda ferestrelor, locul era întunecat. Alec își scoase mănușile, apoi pipăi de jur împrejur până ce găsi o lampă și cremene lângă ea.

Odată aprinsă, lampa o lumină pe Katherine, care era foarte nervoasă și îl privea cu nerăbdare.

– Ei bine? Eu am avut un motiv bun ca să dansez cu Sydney. Tu ce motiv ai avut să mergi la hotelul Stephens și să-mi ascunzi acest lucru?

Trebuia să știe că tânăra avea să scoată adevărul de la acel valet. Dar cât aflase? Era tipic viitoarei lui neveste, să se poarte ca și cum nu ar ști ceva doar ca să îl prindă cu minciuna.

Mai bine îi spunea adevărul.

– Acolo locuiesc.

Judecând după expresia șocată de pe chipul ei, încă nu aflase.

– Poftim?

– Când sunt în oraș, locuiesc la hotelul Stephens. Tata a vândut casa de aici când era prea bolnav ca să iasă în societate, iar eu nu am avut timp să cumpăr una nouă.

„Sau bani să închirieze una."

– De ce nu ai vrut să știu asta?

– Hotelul Stephens nu e chiar o locuință demnă pentru un conte. Aș fi putut merge la Clarendon, dar proprietarul de la Stephens mi-e prieten.

„Iar Clarendon era prea scump."

Ea îl privi suspicioasă.

– De ce prietenul tău a zis că nu a auzit niciodată de tine?

Alec se alarmă.

– Ce ai făcut? Ai pus pe cineva să-l interogheze?

Katherine roși.

– Nu, dar... când valetul nu a vrut să spună unde lucra, l-am pus pe Thomas să-l urmărească. Iar el a vorbit cu proprietarul, care a negat că te-ar fi cunoscut.

Alec ridică din umeri.

– I-am cerut lui Jack să nu pomenească asta nimănui. Nu am vrut să vorbesc cu oamenii despre motivul pentru care nu am casă în oraș.

– Știi că nu mi-ar fi păsat.

– Dar mamei tale i-ar fi păsat. Nu cred că ar fi fost impresionată dacă ar fi auzit că locuiesc la hotelul Stephens.

Alec făcu un pas spre Katherine, însă ea se dădu rapid în spate.

– Îți pasă chiar așa de mult ce crede mama despre tine?

– Vrei aprobarea ei pentru căsătorie, nu-i așa?

– Știi foarte bine că o să fie de acord. Este foarte încântată că ești conte.

– Dar tu nu ești. Îl preferi pe Sir Sydney, poetul, spuse el fără să-și poată ascunde gelozia.

– Prefer un bărbat în care pot avea încredere, și nu sunt complet sigură că tu ești acela.

Din păcate, Katherine era prea inteligentă ca el să o poată păcăli cu scuzele. Prin urmare, argumentele raționale erau în zadar. În cazul ei, funcționa doar o anumită tactică.

Se îndreptă spre Katherine.

– Ai încredere în mine. Privirea lui se opri asupra broșei. Altfel, nu ai fi purtat cadoul de la mine. Ai avut încredere să călăresc spre tine cu o sabie și să nu te rănesc. Ai avut încredere în mine să nu te seduc la Astley...

– Era altceva. Atunci nu veneai după două zile în care ai dispărut din oraș fără să dai explicații ori să îți ceri scuze.

– Îmi cer scuze acum.

– Faptul că încerci să mă săruți nu e o scuză.

– Ar putea fi.

Întinse mâna spre ea.

Ea îi lovi mâna cu săculețul, care era surprinzător de greu pentru ceva ce părea atât de fragil.

– Au! Asta pentru ce a fost?

– Pentru că ai impresia că poți să mă păcălești cu săruturi. Se îndepărtă de el. Acum stai acolo! Vreau să știu de ce ai întârziat atât de mult și de ce nu ai putut trimite un mesaj.

El își frecă mâna enervat.

– Pentru că, atunci când mi-am dat seama că o să-mi ia mai mult să mă ocup de anumite lucruri, era prea târziu ca să mai trimit un mesaj.

– Ce lucruri? insistă ea.

– Treburi legate de moșie, ți-am spus.

– Fii mai clar, Alec. Ce treburi legate de moșie?

El se încruntă.

– Dacă tu crezi că o să fiu genul de soț care o să-i dea raportul soției de fiecare dată când strănută, cred că e cazul să te gândești mai bine.

– Nu o să fii nici un fel de soț dacă nu o să-mi dai niște răspunsuri!

Inspiră mirosul de portocali. La naiba cu ea! Era prea curioasă, iar el se afla pe teren minat.

– A trebuit să mă întorc la moșie ca să asigur furnizarea unor pluguri și lăstari de care avem nevoie pentru plantarea din primăvară. Ești mulțumită?

– De ce nu s-a putut ocupa administratorul tău de asta?

– Pentru că l-am concediat pe administratorul tatălui meu, care fura, iar arendașii și negustorii locali nu îl cunosc destul de bine pe cel nou pentru a avea încredere în el. Iartă-mă că nu ți-am spus toate astea mai devreme, nu mi-am dat seama că administrarea moșiilor e un hobby de-al tău!

Katherine își încrucișă mâinile și îi ignoră sarcasmul.

– Asigurarea furnizării a durat două zile?

– Când negustorul refuză să respecte cuvântul fiului său, da. Nu voia să furnizeze, așa că a trebuit să fac alte aranjamente, iar asta a însemnat o oprire în Hertfordshire, la castelul unui prieten.

Se felicită pentru că îi spusese totul fără să mintă, când Katherine întrebă:

– Ce alte aranjamente?

– Nu am chef să vorbesc despre toate detaliile moșiei mele, mormăi el în timp ce se îndrepta spre ea. După două zile în care am avut de-a face numai cu negustori încăpățânați, arendași suspicioși și un administrator îngrijorat, am chef de un singur lucru: să-i amintesc logodnicei mele cu ce bărbat a fost de acord să se căsătorească. Ceva ce pare să fi uitat.

Ea făcu ochii mari și începu să pășească înapoi.

– Nu am uitat. Mă pregăteam să îi zic...

– În timp ce dansai cu el și te plimbai la brațul lui.

Ea făcu un pas în spate, însă se lovi atât de tare de un portocal, încât îi căzură niște frunze pe rochie și în păr. Mânuind săculețul ca o armă, se uită la el.

– Nu te apropia, altfel o să te lovesc.

– Hai, te provoc, spuse el în timp ce se îndrepta spre ea.

Când Katherine încercă să îl lovească iar cu săculețul, el i-l luă cu ușurință din mână. Vru să-l arunce într-o parte, dar greutatea lui îl puse pe gânduri.

– Ce cari în chestia asta, pietre?

Katherine intră în panică.

Alec clătină din cap și deschise săculețul. Când văzu cartea, curiozitatea se transformă în furie.

– Poezie de la prietenul tău, presupun.

Scoase cartea, după care se duse lângă lampă. Când văzu titlul, nu-i veni să creadă. Încruntat, o flutură spre ea.

– Lovelace ți-a dat-o?

Ea clătină din cap.

– A fost... a tatălui meu.

Răspunsul îl șocă și mai tare.

– Și el ți-a dat-o?

– Nu!

Chiar și în lumina lămpii, o vedea înroșindu-se.

– Am găsit-o ascunsă în biroul lui după ce a murit.

Alec răsfoi cartea, citind titlurile capitolelor: *Cele mai bune daruri pentru seducție, Discreția pentru un crai, Cum să găsești slăbiciunea unei femei.*

Alec luă foc.

– De asta nu ai încredere în mine și mă refuzi de fiecare dată? Pentru că ai citit o exagerare...

– Din păcate, nu e nici o exagerare, spuse ea. Tata pare să fi urmat fiecare instrucțiune.

– Atunci a fost un idiot.

– Adevărat. Dar am vrut să înțeleg ce anume l-a făcut idiot și de ce unor bărbați le place să seducă femei doar pentru distracție.

– Presupun că mă incluzi și pe mine în această categorie. Cum îndrăznești să mă compari cu tatăl tău? Nu ți-am dat nici un motiv să crezi că semăn cu el.

– Nu?

Dintr-odată, lumina scăzu în intensitate.

– Asta credeai că fac la hotelul Stephens? Că mă văd cu o femeie?

– Ai făcut multe eforturi ca să nu aflu unde stai.

– La naiba, Katherine! Cum crezi că ți-aș putea face asta? Atât de puțină încredere ai în mine?

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– Nu știu ce să cred despre tine. Niciodată nu am știut.

Alec flutură cartea.

– Așa că ți-ai umplut capul cu prostii și ai hotărât că sunt un crai, pe baza unor zvonuri și a ranchiunei lui Lovelace.

– Și a felului în care te porți.

– Adică prin săruturile pe care ți le-am dat? Prin faptul că te-am satisfăcut?

– Prin faptul că ai mințit...

– Nu te-am mințit niciodată.

Desigur că o mințise. Minciuni mici, eschivări, mici păcăleli și, bineînțeles, marea înșelăciune, care încă avea loc.

Chiar și așa, nu avea nici un drept să îi atribuie defecte mai mari decât merita.

– Neîncrederea ta nu are nici o legătură ce am făcut. Indiferent ce fac sau zic, tot o să mă consideri întruchiparea desfrâului.

– Trebuie să recunoști că...

– Nu trebuie să recunosc nimic. Se îndreptă spre ea. Sunt un crai, un mincinos și un infidel, un bărbat care înșală femeile doar pentru distracție. Sunt... hai să vedem...

Deschise cartea și citi la întâmplare.

– Un maestru al seducției. O fixă cu privirea. Da, îmi place asta. Un maestru al seducției. Iar în tot acest timp, eu credeam că sunt un bărbat care îi face curte femeii cu care vrea să se căsătorească.

Puse cartea deoparte, își dădu jos haina, apoi începu să-și desfacă vesta.

– Cât de puține știam!

Ea făcu ochii mari.

– Alec, doar nu o să...

– Șșșt, draga mea.

Își aruncă vesta și o luă în brațe.

– Lasă maestrul să lucreze!

Alec se lăsă copleșit de furie și o sărută cu hotărâre. Era timpul să îi arate viitoarei lui soții că avea de gând să o îmblânzească într-un fel sau altul. Iar dacă trebuia s-o seducă pentru asta, atunci așa avea să fie.

Capitolul 20

Unele femei sunt prea deștepte ca să fie seduse.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec ăsta o scotea din sărite. Mereu credea că putea să îi distragă atenția sărutând-o, înmuindu-i genunchii, declanșând o căldură în stomacul ei care...

„Nu!" Îl dădu la o parte.

– Ce crezi că faci?

Alec încă era furios – putea vedea asta în ochii lui în timp ce-și scotea lavaliera.

– Ce ar fi trebuit să fac acum două nopți, mă asigur că ne vom căsători.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior prin tot corpul.

– Seducându-mă.

– Asta trebuie să fac, nu-i așa? În timp ce-și deschidea nasturii de la cămașă cu o mână, o privea. Pentru asta trăiesc craii, seducerea tinerelor inocente.

El își scoase cămașa, iar ei i se uscă gura. Pentru o clipă, uită de ceartă și de furia lui. Nu putea decât să se uite la pieptul lui: mușchii sculptați, talia suplă, firele de păr negru surprinse de lumina lămpii, amintindu-i de acea noapte minunată de la Astley...

– Știu că nu ești un crai.

– Serios? O trase în brațele lui. De asta cari după tine blestemata aia de carte în săculeț, ca un talisman?

– Nu e... Eu doar...

Îi opri protestul fără vlagă cu un sărut înfocat. Pentru o clipă, ea îl lăsă să o sărute. Nu trebuia să-l învinovățească pentru furia lui, explicațiile lui fuseseră plauzibile. Iar reacția ei legată de întârzierea lui fusese exagerată. În plus, nici nu îi spusese lui Sydney despre logodna lor, așa cum îi promisese.

Dar tot nu avea încredere totală în el. Alec ascundea ceva, simțea asta în felul în care evita să răspundă la anumite întrebări.

Se smulse din îmbrățișarea lui și alunecă între el și portocal, pornind pe alee.

– Nu mă poți seduce.

El porni după ea la fel de necruțător ca un cuceritor care pășea pe un tărâm alunecos.

– Pot să fac ce vreau, doar sunt un crai, nu-ți amintești?

– Poți să nu mai spui asta?

Katherine aproape se împiedică de o stropitoare, însă își recăpătă echilibrul și merse mai departe.

– Nu vorbești serios. Ești doar enervat de cartea mea.

– Sunt mai mult decât enervat, te asigur.

Felul hotărât în care o urmărea îi provocă fiori. Din păcate, nu erau fiori de teamă.

– Nu poți să faci asta. Oamenii ne pot vedea.

– Nu aici, departe de ferestre.

Dumnezeule, vorbea serios!

– Dar toată lumea va ghici ce facem.

Ea aruncă un scaun în calea lui. El îl dădu la o parte.

– Asta dacă vor ghici că suntem aici. Cei care s-au întors pe balcon au găsit grădina goală și au presupus că ne-am întors în casă. Iar dacă nu au făcut asta, nu e nici o problemă. Va trebui să te căsătorești cu mine.

O înghesui într-un mic alcov cu o bancă lată și tapițată în spate. Însă, când el sări pe ea, nu o luă în brațe, ci o întoarse cu spatele, ca să-i deschidă nasturii.

Simpla atingere a degetelor lui de-a lungul rochiei îi dezlănțui o fierbințeală nesăbuită în pântec, pe care se strădui să o ignore.

– Nu putem face asta!

– Ba da!

O sărută peste tot – pe păr, pe gât, în jos, spre spate, centimetru cu centimetru.

Tot ce putea face Katherine era să își distragă atenția de la tehnicile lui de seducție.

– Încă nu suntem căsătoriți.

– O să fim.

Îi dădu rochia jos de pe umeri, lăsându-i corsetul și cămășuța la vedere. Îi desfăcu atât de ușor corsetul, încât o contrarie.

– Știi foarte bine cum să dezbraci o femeie.

– Am dezbrăcat câteva, recunoscu el când aruncă corsetul. Deși nu atât de multe precum crezi și nu de ceva timp. Aflat în spatele ei, îi cuprinse sânii în mâini. De asta îți faci griji? Că sunt atât de imoral încât te voi seduce și nu mă voi căsători cu tine?

– Nu am spus niciodată că ești imo...

– În cartea ta ce scrie despre craii care se însoară? Sau nu trebuie să facă asta?

Era greu să gândească atunci când el îi mângâia sânii atât de delicios, dar se obligă să răspundă:

– Scrie că toți craii însurați trebuie să fie... discreți.

– La naiba, va trebui să ard cartea aia!

– Ori să nu mai respecți ce scrie în ea.

O întoarse spre el. Pe chipul lui se citea furia.

– Niciodată nu am...

– Știu. Își lipi mâna de buzele lui. Chiar știu. Abia când simți că furia i se mai domolește, ea își luă mâna. Dar se pare că bărbații respectabili aflați în căutarea unei soții și craii gândesc la fel.

– În ce privință?

– Încerci să mă seduci, nu-i așa?

Alec ezită, după care clătină din cap.

– Încerc să fac dragoste cu tine. Nu e același lucru.

– Nu e?

– Seducția înseamnă că un bărbat obligă o femeie să accepte să împartă patul cu el. O trase mai aproape, apoi se aplecă să îi șoptească: Când faci dragoste e când ea spune da pentru că vrea să fie acolo.

Lucrul acesta cu siguranță nu era în carte. Citise destul cât să știe că autorul anonim nu credea în posibilitatea de a le oferi femeilor prea multe opțiuni.

– Și de ce aș spune da?

Imediat ce îi ieșiră cuvintele acelea pe gură, își dădu seama că era pierdută. Pentru că deja se gândea la asta, își dorea, deja...

– Pentru că ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de tine.

O sărută din nou, îi oferi sărutul lent al unui bărbat care știa ce voia, care știa ce își dorea ea mai bine decât ea însăși.

– Arată-mi că ai încredere în mine, draga mea.

O mușcă de buză.

– Arată-mi că nu o să fugi la Lovelace în secunda în care te dezamăgesc. Arată-mi că vrei să te căsătorești cu mine.

Acum că furia lui se risipise, era mult mai periculos.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar trebuie să avem reguli.

– Fără reguli.

Fața lui era dură ca oțelul.

– Dar...

– Nu, mormăi el în timp ce îi scoase cămășuța.

Nu purta pantalonași. El făcu ochii mari, copleșindu-i corpul gol cu o dorință evidentă. Katherine se acoperi cu mâinile, însă el i le prinse în timp ce nu se mai sătura s-o privească.

Își ridică privirea arzătoare spre fața ei.

– Ai prea multe reguli, draga mea. Cere-mi ce vrei când ne aflăm în societate, dar, când suntem singuri, o să fie o singură regulă.

Sfârcurile ei goale se întăriră sub privirea lui fierbinte.

– Care e asta?

– Regula iubiților: tot ce contează e să ne satisfacem unul pe celălalt.

– Și dacă vreau mai mult? Dacă vreau...?

Iubire? Ea îi spusese că nu credea în iubire.

– Afecțiune reciprocă, respect pentru sentimentele mele.

– O să ai și asta, spuse el, deși o privire stranie îi umbri trăsăturile când o trase mai aproape. O să ai, îți jur.

Dintr-un motiv nebunesc, îl crezu.

– Bine. Atunci, da.

Mâinile lui se încleștară pe talia ei.

– Ce anume?

– Ai spus că faci dragoste când o femeie spune...

Alec o sărută cu pasiune, copleșind-o. În scurt timp, Katherine se înecă în senzații – limba lui care o împungea adânc, degetul lui care

îi tachina sfârcul, cealaltă mână care îi mângâia șoldurile și i le lipea de trupul lui.

În timp ce forma masculină întărită se mula pe curbele feminine delicate, ea își aminti de imaginile șocante din carte, în care mădularele bărbaților erau ridicol de mari.

Dumnezeu să o aibă în pază! Era posibil ca... Putea un bărbat să... Mâinile îi alunecară curioase ca să-i exploreze umflătura din pantaloni. Când aceasta îi sări în mână, se dădu în spate cu un strigăt.

– Dumnezeule, se mișcă!

Alec îi zâmbi.

– Nu are de ce să-ți fie frică, draga mea. Încearcă din nou.

Îi duse mâna înapoi pe mădularul greoi, captiv în pantalonii din piele de căprioară. Alec închise ochii când ea începu să îl mângâie. Apoi îi spuse să aștepte și începu să-și descheie pantalonii.

În lumina obscură, ochii lui păreau aproape negri când își dădu pantalonii jos. Katherine nu putea să-și ia ochii de la mădularul gros ce ieșea dintre coapsele lui ferme. Cu excepția cuibului de păr negru, mădularul lui era chiar ca acelea din carte. Doamne, Dumnezeule! Deci bărbații puteau crește în mărime până când...

– Atinge-mă din nou, îi ceru el, luându-i mâna și ducându-i-o în jos. Îți promit că o să stea pe loc, doar atinge-l, te rog...

Dorința din vocea lui o delectă. Alec nu o rugase niciodată nimic, mereu era prea sigur pe sine pentru a face asta. Simțindu-se foarte obraznică și excitată, îl lăsă să îi ducă mâna în jurul mădularului.

Cu siguranță, era la fel de mare ca al bărbaților din poze. Și tare... cum devenea carnea atât de tare? Și cum de era atât de caldă și reacționa când o atingea?

Când Alec gemu, ea ezită.

– Fac ce trebuie?

– Da...

Respirația lui devenise greoaie.

– Arată-mi cum să te satisfac. Ce să fac?

Ochii lui se deschiseră și o privi flămând. Apoi îi luă mâna și i-o puse pe toată lungimea lui rigidă.

– Doar ține-l.

– Așa?

– Mai strâns!

Când făcu exact cum îi spuse, Alec gemu și intră în mâna ei.

– Dumnezeule, draga mea, e atât de bine!

– Da?

Fu exaltată când îi văzu fața pierdută, când îi auzi sunetele de plăcere. Întotdeauna el fusese cel care o făcea să reacționeze. Faptul că acum era de cealaltă parte a baricadei era excitant și incredibil de eliberator.

Felul în care pielea lui reacționa la fiecare atingere, modul în care îl simțea în mână erau mai incitante decât își imaginase. Singurul lucru mai incitant ar fi fost ca el să o atingă exact cum o făcuse înainte.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, mâinile lui alunecară între picioarele ei, găsiră zona plină de dorință și o atinse la fel de îndrăzneț cum o făcea și ea.

Când degetul lui o pătrunse, Katherine gemu și își împinse șoldurile în palma lui. O frecă tare, înnebunind-o, făcând-o să uite de tot și de toate, mai puțin de incredibila emoție provocată de mâna lui, care o mângâia atât de intim. Genunchii i se înmuiară și se rezemă de el.

– Îți place?

– Știi că da.

Îi mângâie mădularul, iar el se cutremură.

– Ție îți place? întrebă la rândul ei, iar reacția lui o făcu să îl mângâie mai îndrăzneț.

– Prea mult, spuse el gutural.

Dintr-odată, îi dădu mâna la o parte și o așeză pe perne. O urmă, desfăcându-i coapsele pentru a putea îngenunchea între ele, apoi mormăi:

– Ești a mea acum, Katherine Merivale. Nu a lui Lovelace, *a mea!*

– Da, spuse ea în timp ce îl prinse cu brațele pe după gât.

Alec îi despărți petalele feminității cu degete perverse și pricepute.

– O să te căsătorești cu mine, îi comandă el. Cât mai repede posibil!

– Da. Ea fremăta sub el, dorind să-i simtă din nou degetele înăuntru. Cum spui tu.

El îi aruncă o privire arzătoare.

– Știi cum se face, nu?

Expresia lui serioasă, amestecată cu intimitatea incredibilă în care el stătea între picioarele ei, tachinând-o cu degetele în cea mai nerușinată manieră, o făcu să râdă.

– Dacă nu știu, atunci o să am o surpriză destul de mare.

– Katherine...

– Da, știu. Se arcui, lipită de mâna lui, dorind mai mult. Sunt o fată de la țară, îți amintești?

În plus, se uitase la poze luni de-a rândul.

– Nu vreau să-ți fac rău, spuse el în timp ce continuă să stea deasupra ei.

– Nu ai cum să eviți asta. Se întoarse să-i sărute brațul stâng musculos, cel care se chinuia să îl țină departe de ea. Dacă nu te gândești să te oprești...

– Nu, murmură el. Acum nu mai e cale de întors.

Apoi nu mai simți degetele lui, ci ceva mai mare și mai ferm, care își făcea drum prin pasajul ei alunecos. Închise ochii. Cât de... interesant. Era strâmt, fierbinte, chiar incitant, în timp ce o pătrundea într-un loc pe care nu și-l imaginase niciodată ca fiind de pătruns, o încingea într-un loc care nu-și imaginase vreodată că ar putea fi încins.

El se opri brusc și își lipi buzele de urechea ei.

– Acum începe. Încearcă să te relaxezi și o să fie mai ușor.

Ea încuviință, dar tot se încordă. Era imposibil să se relaxeze. Își simțea fiecare centimetru de la talie în jos viu datorită mădularului lui care se afla în ea, ca și cum l-ar fi așteptat o sută de ani, ar fi așteptat să devină femeia lui, chiar dacă asta îi aducea sau nu durere.

Însă, când el o pătrunse, nu simți decât o mică înțepătură, atât de ușoară că râse tare. Aia era virtutea pe care o protejase atât de aprig? Bariera de care era așa de ușor să scape?

– Ce s-a întâmplat?

Ea deschise ochii ca să îl privească. Părea îngrijorat.

– Nu e cum mă așteptasem, atâta tot.

El ridică o sprânceană.

– La ce te așteptai?

– Cerul să cadă și pământul să se zguduie.

Toate acestea, pentru că își oferise virtutea unui bărbat în afara căsătoriei.

El zâmbi, după care o sărută.

– Așteaptă, spuse pe un ton promițător.

– Ce anume?

Apoi se mișcă. Și se mișcă din nou. Și din nou, și din nou, mai adânc, mai tare, ștergându-i toate gândurile din minte, oprindu-i toate protestele.

– Dumnezeule, șopti ea, în timp ce el o călărea la fel de abil cum își călărise caii. Este atât de...

– Da, îi gemu el în ureche. Dumnezeule, draga mea, te simt incredibil... N-ai nici cea mai vagă idee.

– Ba da, ba da, spuse ea în timp ce el tuna în ea, în jurul ei, cu ea.

Iar când își strecură mâna între ei ca să se joace cu zona sensibilă pe care o atinsese mai devreme, Katherine se dezlănțui, zbătându-se sub el, aproape aruncându-l de pe bancă atunci când se zvârcoli.

Pe chipul lui Alec se putea citi satisfacția când se retrase atât cât să o poată privi în ochi.

– Amintește-ți asta, amintește-ți că așa te simți cu mine, nu cu Lovelace, cu mine!

Katherine nu putu decât să încuviințeze, pentru că din cauza senzațiilor pe care el i le provocase nu mai putea să vorbească, să gândească, nu putea decât să-și înfășoare picioarele în jurul șoldurilor lui ca să îl împingă mai tare.

– A mea, îi șopti în timp ce o penetră atât de adânc, încât îl simți în esența ei.

– A mea, acum. Numai a mea.

Apoi pământul se cutremură și cerul căzu, iar ea fu pierdută pentru orice, mai puțin pentru el, care se încorda, revărsându-se în ea, în timp ce un plâns de plăcere fugi de pe buzele ei.

El îl opri cu gura, ca să nu le dea de gol prezența în seră.

Însă ea îi repetă jurământul în gând.

„A mea. A mea, acum. Numai a mea."

Capitolul 21

Dacă o femeie devine mai posesivă după ce este sedusă, înăbușă-i așteptările din față dacă vrei să ai liniște!

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec nu se grăbea să se întoarcă în sala de bal. Era plăcut în sera de portocali, unde Katherine stătea goală în brațele lui, iar el era întins pe bancă, cu spatele lipit de peretele rece.

Era singurul lucru rece de acolo. Sera ținea departe răcoarea primăverii, învăluindu-i într-un aer umed și cald. Cum noaptea îi ferea de ochii indiscreți, se simțeau ca și cum aveau oaza lor privată.

Acolo nu trebuia să-și facă griji pentru Edenmore, nu trebuia să ascundă nici o minciună, nu exista vinovăție. Acolo erau doar el și Katherine.

Iar felul în care ea fusese când făcuseră dragoste... Se încordă doar când se gândi la asta. Ce amantă sălbatică și dulce, plină de dorință și numai a lui! O strânse în brațe posesiv. Nu avea să lase nimic să intervină între ei.

Katherine se cuibări la pieptul lui, respirația ei gâdilându-i pielea.

– Îmi place aici.

El râse și o sărută pe păr.

– Și mie, draga mea. Va trebui să construiesc o seră de portocali în Edenmore.

Ea îl mușcă de sfârc, care i se întări imediat.

– Păcat că trebuie să ne întoarcem.

– Chiar trebuie?

Sângele, și nu numai, i se înfierbântă din nou.

– Știi bine că da. Mama o să vină să mă caute în curând.

– Atunci o să stăm aici până când ne găsește. Și o să fii cu totul compromisă. Își lipi fața de a ei. Acum știi că trebuie să te căsătorești cu mine, daga mea.

Cu plăcere în ochi, Alec își dădu seama că o mică parte din ea încă se temea că el voia doar să o seducă. Încercă să nu se lase afectat de asta și spuse:

– De fapt, o să ne căsătorim cât de curând posibil.

– Da? îl tachină ea.

– Da, răspunse el ferm.

Cu un zâmbet cochet, ea se ridică din poala lui și se întinse ca o pisică. Când îl văzu uitându-se la sânii ei, se înroși și luă cămășuța ca să se acopere. Dar nu înainte ca el să îi vadă pântecul alb și moale și părul roșu ca focul dintre coapsele care se înfășurau în jurul lui cu o cunoaștere instinctivă a artei de a face dragoste, ce era la fel de veche ca Eva.

Mădularul lui se întări din nou, mai ales când ea îi privi corpul și fixă erecția care se mărea și pe care el nu putea s-o ascundă.

Încă ținându-și cămășuța la piept, Katherine se apropie și atinse vârful inflamat al mădularului. Alec îi aruncă iute cămășuța din mâini pentru a-i lua sânul în gură și a-i atinge cu limba sfârcul ce se întărea.

Tocmai când se întreba dacă putea să o întindă din nou pe bancă și să facă dragoste cu ea, Katherine făcu un pas înapoi, obligându-l să-i dea drumul la sân. El respiră sacadat și o privi îmbrăcându-și cămășuța.

Apoi ea îi zâmbi.

– Știi, în carte sunt și poze.

El se întări și mai mult.

– Ce fel de poze?

– Poze indecente. Cu crai și femei. Arătă spre mădularul lui tare. Câteva poze chiar arătau mădularul bărbatului.

Alec nu putea decât să-și imagineze ce ar arăta o asemenea carte ca fiind un mădular normal.

– Chiar va trebui să ard chestia aia, mormăi el și se întinse după ea.

Râzând, ea îi dădu mâinile la o parte.

– Credeam că pozele exagerează, dar se pare ca bărbații chiar arată așa.

– Așa cum?

– Ca tine, lung, tare și... Privirea ei deveni arzătoare când își puse mâinile pe mădularul lui. Și ferm.

El începu să respire și mai greu. Știa că logodnica lui avea o latură sălbatică, dar cine ar fi crezut că scoaterea ei la suprafață ar transforma-o într-o destrăbălată atât de minunată?

O destrăbălată cu care abia aștepta să facă din nou dragoste.

Cu un mormăit, o trase lângă el.

– Gata, acum trebuie să-ți amintesc pentru ce e mădularul meu.

Se aplecă să o sărute pe gât, iar ea își arcui spatele, lipindu-și sânii fermi și mătăsoși de el. Apoi îl împinse și plecă să-și caute rochia.

El porni după ea.

– Nu așa de repede, *señora*.

Încercă să o prindă de mână.

– Acum, că din cauza ta mi s-a întărit mădularul...

– Ca să nu uiți cu cine te căsătorești.

Cu ochi strălucitori, ea se îndepărtă, luându-și și rochia cu ea.

La naiba cu femeia asta care îi folosea propriile cuvinte împotriva lui! Nu știa dacă trebuia să râdă ori să o arunce pe umăr și să o ducă pe bancă.

– De parcă aș putea uita, când nu mă gândesc decât la tine goală.

Râsul ei melodios nu făcu decât să îl enerveze și mai tare.

– Foarte bine. Ține minte asta până când vom fi căsătoriți.

– La naiba cu așteptatul până când vom fi căsătoriți! Vreau să fac dragoste cu tine acum.

Când se îndreptă din nou spre ea, ea îi zâmbi și îi aruncă pantalonii.

– Nu poți, iar tu știi asta, așa că îmbracă-te înainte să fim descoperiți.

Asta i-ar opri brusc tortura. Cu un zâmbet viclean, se îndreptă spre ea cu pantalonii în mână.

– Nu vreau decât un sărut care să fie de ajuns până în noaptea nunții.

Ea îl privi bănuitoare.

– Crezi că ne putem opri la un singur sărut?

Bineînțeles că nu puteau. De fapt, asta era intenția.

– Hai să aflăm!

– Nu.

Katherine se ascunse după peretele care separa portocalii de zona de relaxare.

– Nu am de gând să fiu găsită goală în brațele tale, indiferent cât de mult te-ar atrage ideea în momentul de față.

– La naiba cu decența ta, credeam că ai renunțat la ea.

– Încă nu.

Ea se îmbrăcă în rochie și îl tachină cu un zâmbet.

– Dar ești bine-venit să încerci în continuare. După ce ne căsătorim.

Alec deschise gura să îi spună că avea de gând să o țină în pat o săptămână după ce se căsătoreau, dar zgomotele din grădină îl opriră.

– Ești sigur că ai văzut-o aici? se auzi vocea doamnei Merivale.

Nu auzi răspunsul, dar nici nu trebuia. Deși părea că intrușii erau încă departe, în scurt timp aveau să ajungă în seră. Judecând după expresia panicată a lui Katherine, nu voia să fie prinsă în acea postură.

Foarte bine, avea să îi apere decența. Pentru moment.

Se îmbrăcară repede, mâinile lor mișcându-se cu o frenezie tăcută. Alec îi închise corsetul și îi fixă rochia. Ea îl ajută cu lavaliera. Slavă Domnului că deja era ciufulit când venise, prin urmare vestimentația lui șifonată avea să fie trecută cu vederea.

Mai degrabă ea ar fi atras privirile, însă amândoi se străduiră ca ea să arate prezentabil. Din fericire, când vocile se apropiară, el o ajuta deja să-și prindă părul.

Tocmai își pusese ultima agrafă când ușa serei se deschise, iar un sfeșnic cu lumânări fu băgat înăuntru, urmat de gazda lor și de doamna Merivale.

În timp ce Lady Purefoy lumina sera, Alec văzu cartea pe podea. Păși în fața ei exact înainte ca lumina să cadă pe ea. Câteva secunde mai târziu, Alec și Katherine erau complet luminați.

Doamna Merivale păru dezamăgită să îi găsească complet îmbrăcați și stând la o distanță respectabilă, dar asta nu îi schimbă intenția.

– Dumnezeule, cum îndrăznești...

– Bună seara, doamnelor, interveni Alec repede. Ați venit la timp. Domnișoara Merivale, în sfârșit, a acceptat să fie soția mea.

Cele două femei clipiră uimite, după care totul se schimbă.

Zâmbind, doamna Merivale se grăbi să își îmbrățișeze fata.

– Îngerașul meu, sunt atât de fericită pentru tine! E absolut minunat că v-ați hotărât, în sfârșit!

Șocul lui Lady Purefoy se schimbă în mulțumire.

– Totty, nu ți-am spus? îi zise baroneasa doamnei Merivale. Știam că lordul nu ar intra niciodată îmbrăcat atât de oribil fără să aibă un scop nobil. Iar faptul că s-au logodit la petrecerea mea e grozav!

De parcă ar fi avut de-a face cu asta, se gândi Alec.

– Iartă-mă, Lady Purefoy, pentru că am dat buzna, dar nu mai puteam aștepta nici un minut să îi cer domnișoarei Merivale să se căsătorească cu mine.

Alec o luă de mână pe Katherine și îi privi fața zâmbitoare.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Lady Purefoy îi făcu cu ochiul doamnei Merivale. Noi, matroanele, nu suntem atât de bătrâne ca să uităm cât de pripiți pot fi tinerii domni îndrăgostiți.

Cele două femei râseră, însă lui Katherine îi dispăru zâmbetul de pe buze.

Alec își înăbuși o înjurătură. El îi ceruse, îi comandase să se căsătorească cu el fără să spună cuvintele de dragoste pe care orice tânără voia să le audă de la alesul ei.

Dar nu spusese chiar ea că nu credea în dragoste? Acesta era un mariaj între doi oameni care se doreau, nimic mai mult. Ea nu avea cum să nu realizeze asta, iar dacă nu o făcea, era mai bine să clarifice lucrurile înainte să înceapă să aibă sentimente pentru el.

Înainte ca el să vrea ca ea să aibă sentimente pentru el. Nu, nu avea să-și petreacă viața ca mama lui, dorindu-și ceea ce nu putea avea. Da, o putea dori pe Katherine. Cu siguranță, îi plăcea compania ei. Dar să își dorească dragostea ei?

Părea un adevărat dezastru.

– Mă tem că trebuie să ne întoarcem în sala de bal, spuse Lady Purefoy, înainte ca oamenii să înceapă să vorbească despre ce se întâmplă aici.

– Bineînțeles, zise Alec. În plus, vreau să dansez cu logodnica mea.

Cele două femei făcură schimb de priviri, după care se îndreptară spre ușă. Cum se întoarseră cu spatele, Katherine se aplecă să ia cartea. Alec sperase că nu avea să o vadă, dar nu avu norocul acesta.

Când vru să o bage în săculeț, el i-o luă.

– O s-o țin eu, spuse în timp ce o băga în buzunarul hainei.

– De ce?

– Ai spus că are poze obraznice în ea, nu-i așa?

– Alec, începu ea cu un ton amenințător.

– Relaxează-te, draga mea! O luă de braț și o însoți spre ușă. O să ți-o dau înapoi când ne căsătorim. Dar până atunci, nu vreau să-ți aducă aminte de obiecțiile tale referitoare la comportamentul meu.

– Ascultă, arogantul meu Lord Iversley, eu nu...

– Veniți? întrebă doamna Merivale întorcându-se spre ei. Avem o logodnă de anunțat.

– Da, draga mea, de ce nu mergi? o tachină el și râse când Katherine se încruntă mai întâi la el, apoi la mama ei.

Iar când doamna Merivale stătu cu ochii pe ei până ce o urmară afară, se gândi că era posibil să-i placă o soacră băgăcioasă, mai ales când era clar de partea lui.

Katherine nu fusese niciodată frumoasa balului și nici nu știuse cum se ajungea la acel statut. Acum aflase. O femeie nu trebuia decât să fie cerută în căsătorie de un conte atrăgător și foarte dorit. Pentru că, odată ce invitații lui Lady Purefoy aflară vestea, Katherine deveni cea mai populară persoană de acolo.

Ce ridicol! Se afla în Londra de câteva săptămâni, dar, până să-l întâlnească pe Alec, singurii bărbați care o invitaseră la dans fuseseră prietenii poeți ai lui Sydney și, ocazional, domnii mai în vârstă. Având în vedere părul ei ghinionist, comentariile mamei și reputația tatălui, nu avusese nici o șansă.

Ea era aceeași persoană, însă acum bărbații se înghesuiau în jurul ei. Judecând însă după expresia încruntată cu care Alec îl privea pe actualul ei partener, un viconte chipeș și plictisitor, el nu era foarte încântat de situație.

Schiță un zâmbet. Logodnicul era prins într-o conversație cu mama ei, în timp ce Katherine dansa cu alt domn respectabil. Așa îi trebuia, pentru că îi furase cartea!

În curând însă, Alec avu parte de propria răzbunare când vicontele o aduse înapoi. Când se apropiau, Alec o învălui cu privirea, care se odihni preț de câteva clipe pe sânii ei, apoi pe pântec, iar în cele din urmă pe locul dintre coapse pe care îl cucerise mai devreme.

Slavă Domnului că vicontele era prea preocupat să vorbească pentru a mai observa asta. Privirea lui Alec era atât de senzuală, că abia

reuși să-i răspundă vicontelui. Logodnicul ei o dezbrăca din priviri, o seducea cu ochii!

Și încă foarte eficient. În momentul în care ea și vicontele ajunseră la Alec și la mama ei, Katherine își dori să se arunce pe viitorul ei soț și să îl implore să o facă a lui chiar acolo.

Nici nu observă când vicontele plecă.

Cu un zâmbet, Alec se apropie de ea.

– Să îți aduc niște punci, domnișoară Merivale? Pare să-ți fie puțin cald.

Nu avu timp decât să ridice o sprânceană când mama ei răspunse:

– Da, adu-ne niște punci, îți jur că rămân fără glas tot vorbind despre viitoarea voastră mezalianță.

Alec își ascunse râsul cu un strănut, iar Katherine doar oftă. Într-una din aceste zile, mama ei avea s-o bage în mormânt.

– Mamă, te rog spune-mi că nu le-ai zis tuturor că noi nu ne potrivim!

– Poftim? Nu! E o mezalianță perfectă, tocmai îi spuneam lui Lady Winthrop, deși trebuie să recunosc că părea destul de șocată să audă asta.

Lui Katherine îi veni să intre în pământ, însă ochii lui Alec străluceau nebunește.

– Nu contează ce crede Lady Winthrop, doamnă. Când mă duc să iau punci, o să-i explic mai bine.

Când plecă, umerii lui tremurau de la râs.

– E un bărbat așa de drăguț, nu ți se pare? întrebă mama.

– Și tolerant, adăugă Katherine, stăpânindu-și un zâmbet.

– Draga mea, m-ai făcut atât de fericită! Știam când a venit în seara asta că te iertase.

Katherine se încruntă.

– Pentru ce?

– Pentru întârzierea anunțului, ca să vorbești mai întâi cu Sydney. Apropo de Sir Sydney, vine încoace.

Acesta fu singurul avertisment pe care Katherine îl primi înainte ca Sydney să ajungă la ele, arătând demn, vulnerabil și puțin trist.

Făcu o plecăciune.

– Am venit să te felicit. Sper că tu și Iversley veți fi foarte fericiți împreună, Kit.

Katherine simți tonul împăciuitor.

– Mulțumesc.

– Sunt sigur că și mama te-ar felicita dacă ar fi aici.

Mama ei se încruntă spre tânăr.

– Ai grijă să-i spui mamei tale exact cu cine se căsătorește fata mea. Chiar dacă nu e potrivită pentru un baronet, se pare că e perfectă pentru un conte.

Sydney se înroși.

– Mamă, te rog! zise Katherine.

– Nu, draga mea, trebuie să spun asta. Lady Lovelace prea este cu nasul pe sus, dacă mă întrebi pe mine, și e momentul să afle asta. În plus...

– Mamă, scuză-mă, dar trebuie să vorbesc singură cu Sydney.

Ignorând regulile decenței, Katherine îl luă pe Sydney cu ea. Când se opriră, ea îi șopti: Îmi pare rău pentru asta. O știi pe mama, spune tot ce-i trece prin minte.

– Și totuși, pe Iversley nu pare să-l deranjeze asta.

Era adevărat.

– Cred că lui Lord Iversley i se pare amuzantă.

– Se pare că o mulțime de lucruri i se par amuzante, nu-i așa?

Ea zâmbi, ignorând subînțelesul.

– Poate că e momentul să am puțină distracție în viața mea.

Sydney o privi cu sinceritate.

– Am vorbit serios când am spus că vreau să fii fericită. Sper că o să continui să mă consideri prietenul tău.

– Bineînțeles.

Însă natura prieteniei lor avea să se schimbe. Chiar dacă ea nu se muta în cealaltă parte a țării, o femeie respectabilă nu putea petrece ore întregi cu un prieten ca să vorbească despre poezie. Nu făcea asta dacă voia să evite bârfele.

Katherine oftă. Avea să îi fie foarte dor de discuțiile lor, însă urma să aibă alte avantaje: propria casă, un soț care o făcea să râdă, copii.

Copii! Nici măcar nu se gândise la asta. Nu era minunat să aibă copiii lui Alec?

Sydney o privi încruntat.

– Îl iubești, nu-i așa?

– Poftim? Nu! Adică... Nu știu... Eu...

– Kit, te cunosc. Nu te-ai căsători niciodată cu un bărbat pe care nu îl iubești.

– Așa e, mormăi ea.

Dar nu se căsătorea cu Alec pentru că îl iubea. Niciodată nu fusese atât de naivă. Pur și simplu îi făcea plăcere compania lui și vedea avantajele unei asemenea uniuni.

Și nu îi putea rezista.

Katherine se înroși. Dacă dragostea era un motiv naiv pentru care să te căsătorești, dorința era unul stupid. Era pur și simplu un mod plăcut de a rezolva nevoia ei de a-și găsi un soț, fiind pură coincidență faptul că Alec era cel mai atrăgător.

– Promite-mi un lucru, îi spuse Sydney în timp ce o privea cu tandrețe. Dacă ai vreodată nevoie de mine, dacă Iversley se poartă urât cu tine înainte sau după căsătorie, promite-mi că o să vii la mine.

După ce se avea să se căsătorească? Îl privi cu atenție.

– Am de gând să îi fiu fidelă soțului meu.

Privirea lui revoltată o lămuri.

– Asta sper! Nu am vrut să spun că... Nu aș interveni niciodată între un bărbat și o femeie, chiar dacă bărbatul e un...

– Ticălos?

Katherine râse. De acest Sydney nu avea să îi fie deloc dor, cel care judeca oamenii care nu îi împărtășeau perspectiva serioasă asupra vieții sau dragostea pentru poezie.

– O să-mi fie bine cu el, nu ai de ce să-ți faci griji. În plus, nici măcar nu o să fii în preajmă, pleci în Grecia cu Lord Napier.

– De fapt, nu mai plec. Ne-am certat și i-am spus că nu o să merg.

– Dar ar trebui să pleci.

Acum, că era fericită, voia ca și Sydney să fie fericit, iar o excursie într-un loc exotic cu prietenul lui apropiat putea rezolva asta.

– Te-ai distra.

– Tocmai de asta nu trebuie să merg. Înainte să pună întrebări despre enigmatica afirmație, tânărul schimbă subiectul. Deci, când este nunta? întrebă el un pic prea vesel, ca și cum ar fi încercat să se bucure.

– Cât de curând posibil sper, răspunse Alec din spatele lor.

Surprinsă, Katherine se întoarse atât de repede, că aproape îi dărâmă paharul de punci din mână. Mama stătea lângă ea, arătându-și nemulțumirea, însă expresia lui Alec nu spunea nimic.

Însă ochii lui albaștri sclipeau în lumina lumânărilor, plini de o emoție pe care ea nu o putea citi. Furie? Gelozie? Poate puțin. Dar era acolo ceva ce semăna cu teama.

– Bună seara, Iversley, spuse Sydney. O felicitam pe viitoarea ta soție pentru anunțul logodnei.

– Cât de amabil din partea ta. Alec îi dădu paharul lui Katherine. Îmi pare rău că nu te putem invita la nuntă. O să fie ceva restrâns, doar familia lui Katherine. Ne căsătorim cu o licență specială într-o săptămână.

Katherine aproape că scăpă paharul.

– Da?

– M-am gândit că vrei să ne căsătorim repede. Până la urmă, trebuie să ne gândim la domnul Byrne.

– Cine este domnul Byrne? întrebă Sydney.

– Nimeni important.

Katherine nu voia ca Sydney să afle cu ce datorii îi lăsase tatăl ei și îi aruncă o privire rece lui Alec.

– Deci ne căsătorim cu o licență specială? Presupun că ai ales și o rochie pentru mine.

Tonul ei dur îl uimi pe Alec.

– Iartă-mă, draga mea, credeam că o să fii fericită. Dar, dacă preferi să amânăm evenimentul și să ne căsătorim la tine acasă, în Heath's End, trebuie doar să-mi spui.

– Nu vorbi prostii! protestă mama. Ce ar zice oamenii dacă te-ai căsători ca muncitorii de rând? Apoi își duse mâinile la piept și oftă. Cât de romantic o să fie să te căsătorești cu licență specială! Toate domnișoarele te vor invidia, îngeraș!

Sydney o privi pe Katherine și o întrebă:

– Care-i graba?

– Nu văd nici un motiv să așteptăm. Alec îi zâmbi cald lui Katherine. Am venit în Londra ca să-mi găsesc o soție și acum, că am găsit-o, vreau să merg cu ea acasă la Suffolk și să ne începem viața împreună.

Katherine se topi. Așadar, mama ei se înșelase și în privința asta. Alec nu voia o căsătorie la modă, o voia doar pe ea.

Acest lucru nu-i pică bine mamei.

– Poftim? Să mergeți acasă? Dar e mijlocul sezonului! Va trebui să organizăm cel puțin un bal la casa ta din oraș.

– Nu e nevoie, interveni Katherine ca să ascundă grimasa lui Alec.

– Bineînțeles că e. Ar trebui să fie petreceri ca să sărbătorim mariajul – mic dejun și o serată... De ce să te retragi la țară acum, milord? Oamenii vor crede că ceva e în neregulă.

– Nu ne pasă ce cred oamenii.

Katherine se duse lângă Alec și își puse mâna liberă pe brațul lui. El o acoperi cu a lui și o strânse.

Toate obiecțiile legate de o nuntă în grabă zburară pe fereastră. Până la urmă, ea asta își dorea de la un mariaj: doi oameni uniți împotriva lumii, gata să înfrunte mamele superficiale și restul cârcotașilor. Doi oameni care se înțelegeau.

Sydney se uită la mâinile lor unite, iar buzele i se încordară.

– Ei bine, nu o să mai deranjez această scenă de familie. Îi aruncă o privire plină de dispreț lui Alec. Presupun că o să le duci tu pe doamne acasă în seara asta.

Alec încuviință din cap.

Sydney se întoarse către Katherine.

– Ține minte, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva...

– Da, mulțumesc, interveni ea, simțind mâna lui Alec, care devenea din ce în ce mai grea.

În timp ce baronetul pleca, Alec îi aruncă priviri tăioase. Din fericire, nu avu timp s-o întrebe ce însemnaseră ultimele lui cuvinte, deoarece mama ei îi atrase din nou atenția.

– Milord, nu poți să o duci pur și simplu pe fata mea la țară fără nici o înștiințare.

„Adică nu poți să pleci cu singura mea scuză de a fi în Londra."

Katherine dădu dovadă de o obrăznicie perversă.

– Mamă, cred că poate să facă ce vrea odată ce se căsătorește cu mine.

Alec o privi mirat și adăugă:

– Îmi pare rău, dar nu pot sta în Londra acum. Tatăl meu a ignorat Edenmore ani întregi și trebuie să fiu acolo ca să schimb situația. Dar, dacă ea preferă să rămână aici...

– Nu vreau, interveni Katherine. Abia aștept să văd moșia ta de la țară.

Alec îi zâmbi ei, apoi mamei.

– Sunteți bine-venită să stați cu noi dacă vreți, doamna Merivale, dacă nu vă deranjează muncitorii și întreruperile pricinuite de arendași.

– Nu, o să stau aici, în Londra, zise mama repede.

Katherine continuă pe același ton jucăuș:

– Cineva trebuie să se ocupe de conacul Merivale acum, că eu nu voi mai fi acolo. Ai de gând să preiei tu datoriile mele privind scrisul scrisorilor?

Expresia îndurerată de pe chipul mamei ei aproape că o făcu să râdă tare. Mama nu suporta să scrie scrisori, la fel cum nu suporta să își facă bagajele ca să meargă la țară.

Lui Katherine aproape că îi păru rău pentru ea. Aproape.

Dar așa îi trebuia mamei, pentru că își dorise ca fiica ei să se mărite cât mai repede cu contele, dar nu își dăduse seama că astfel avea să piardă abilitatea lui Katherine de a administra conacul. Daca s-ar fi căsătorit cu Sydney, Katherine ar fi putut să își continua activitățile de pe moșia Lovelace, aflată aproape.

Slavă Domnului că se căsătorea cu Alec!

Capitolul 22

Nici măcar cel mai deștept crai nu poate fi sigur că planurile îi vor merge ca unse. Învață să fii flexibil!

Anonim, *Retorica unui crai*

„Aproape ai reușit", își spuse Alec în acea seară, când el și doamna Merivale așteptau trăsura. „Încă o săptămână maxim, și vei fi în siguranță."

Asta, dacă nu aflau între timp de finanțele lui, însă era puțin probabil.

Bineînțeles că, după ce avea să o ducă pe Katherine la Edenmore, urma să fie iadul pe pământ. Însă atunci ar fi fost deja prea târziu

pentru ea să iasă din mariaj, iar el chiar spera că, în cele din urmă, putea să o convingă să nu o facă.

Servitorul lui Lady Purefoy se apropie de ei încruntat.

– Milord, nu îți pot trezi birjarul. Dacă poți sugera...

– E în regulă, mă ocup eu de asta. Alec îi dădu câteva monede, sperând că persoanele din jur nu aveau să observe cât de puține erau.

Doamna Merivale îl privi îngrozită.

– Milord, nu ți-ai adus propriul servitor? Nu poate el să-l trezească pe birjar?

– Mi-am lăsat servitorul acasă la dumneavoastră, explică Alec, în caz că vă întorceați înainte să vă găsesc. Dar nu trebuie să vă îngrijorați, îl trezesc eu.

– Îl trezim noi, interveni Katherine.

Doamna Merivale bombăni, deoarece trebuia să își pună saboții ca să nu își murdărească pantofii de dans, dar îi însoți în zona unde era oprită trăsura, aproape de casa Purefoy.

– John, trezește-te, spuse Alec când se apropiară.

Sforăitul zgomotos al birjarului fu singurul răspuns.

– John! repetă Alec mai tare, mișcând piciorul birjarului.

John își schimbă poziția și sforăi în continuare. Nu îl condamna, la ce zi avuseseră.

– La naiba, John! spuse Alec în timp ce-l împinse tare pe birjar.

Prea tare, se pare, deoarece John căzu pe partea cealaltă, lovindu-se de pământ ca un sac cu orz. Cel puțin asta îl trezi.

– Hoții! strigă John când se ridică în picioare.

Apoi îl văzu pe stăpânul lui. Se albi la față și se grăbi să ajungă în fața trăsurii.

– Milord, îmi cer scuze, nu am vrut să ațipesc. Nu o să se mai întâmple, vă jur.

– E în regulă, John, spuse Alec.

John le văzu apoi pe Katherine și pe doamna Merivale.

– Dumnezeule, sunt și doamnele cu dumneavoastră. Va rog să mă iertați, domnișoară. Suntem pe drumuri de câteva zile, iar ultima călătorie de la casa lui Lord Draker din Hertfordshire a fost o nebunie.

– Lordul Draker? Katherine îl privi pe Alec. Nu i se spune...

– Vicontele Dragon, da, răspunse Alec iritat. Chiar nu folosește nimeni numele bărbatului?

Ea clipi.

– Îmi pare rău, nu știam că e prietenul tău.

– Ei bine, este. Haideți să urcăm.

Alec se uită la John.

– Poți să ne duci fără să adormi din nou?

– Da, milord.

John încuviință din cap și mai puternic, deoarece doamnele îl priveau.

Când porni trăsura, Katherine îi aruncă o privire întrebătoare lui Alec.

– Cum de îl cunoști pe Lord Draker? Am înțeles ca nu îi place să iasă în societate.

– E un vechi prieten de familie, bombăni Alec. „Ce ar spune dacă ar afla adevărul? Ar deranjat-o?" Dacă vrei, pot să vă prezint.

– Nu! răspunse doamna Merivale. Nu e genul de om pe care vrem să-l cunoaștem.

– Un bărbat cu o moșie organizată, arendași fericiți și servitori mulțumiți? Acesta e genul de om pe care îl evitați?

Doamna Merivale se uită la el, iar Katherine spuse pe o voce blândă:

– Mamă, vorbești despre prietenul lordului. Nu știm nimic despre el decât bârfe, așa că poate nu ar trebui să-l judecăm prea repede.

Îi zâmbi dulce, amintindu-i de ce o prefera în favoarea oricărei alte femei pe care o întâlnise în Londra.

– Mulțumesc, răspunse el.

Cel puțin Katherine putea aprecia calitățile admirabile ale lui Draker, oricât de ascunse ar fi fost. Doamna Merivale și oamenii ca ea nu le-ar fi apreciat niciodată, deoarece lor nu le pasă decât de aparențe. Un vânător de averi care pretindea că era bogat era acceptat imediat, dar Doamne ferește dacă un gentleman respectabil și responsabil ca Draker, care făcuse câteva greșeli în urmă cu câțiva ani, ar fi intrat în societate!

Alec abia aștepta să fie departe de toată ipocrizia, la el la țară, cu frumoasa lui soție, care îi împărtășea părerea despre înalta societate.

– Știi, milord, e prima oară când am auzit de alt prieten de-al tău, în afară de domnul França. Nu ai spus prea multe nici despre familia ta. Nici măcar nu știu cum arătau părinții tăi. Mama ta avea părul închis la culoare? Sau ai moștenit culoarea de la tatăl tău?

– Semăn cu tata până la un anumit punct, spuse el, încercând să-și ascundă ironia din voce. Slavă Domnului că nu putea să vadă portretul bătrânului conte decât după ce se căsătoreau. Cu excepția părului, pe care l-am moștenit de la mama.

Katherine păru melancolică.

– Aș fi vrut să-i fi cunoscut.

– Mama te-ar fi plăcut. Fiind o femeie timidă, invidia femeile care își exprimau părerea.

Poate că, dacă și-ar fi exprimat părerea în fața lui Prinny, nu s-ar fi lăsat sedusă de el și nu i-ar fi purtat copilul bastard. Dar atunci Alec nu s-ar fi născut.

Un sforăit zgomotos se auzi în trăsură. Katherine se uită la mama ei, care adormise, și îi zâmbi lui Alec.

– Mi-ar fi plăcut mult mama ta tocmai pentru că era timidă. Dumnezeu mi-e martor că am suportat extrema cealaltă prea mult.

– Asta îmi amintește de un lucru. Mai devreme, ai menționat de datoria ta de a scrie scrisorile. Ce ai vrut să spui cu asta?

Ea ridică din umeri.

– Eu sunt cea care corespondează cu menajera de la conacul Merivale despre copii. Eu aleg unde vor fi alocate fondurile, autorizez cheltuielile și aprob cererile servitorilor pentru zile libere sau învoiri ca să-și viziteze familia sau pentru alte lucruri de genul ăsta.

– Cu alte cuvinte, tu conduci casa.

– Da.

– Când mama ta a spus că mereu îți faci griji pentru lucruri de genul ăsta, nu mi-am dat seama că ești singura care o face.

– Credeai că mama ar face așa ceva? Puțin probabil.

– În copilărie, sigur a fost cineva care s-a ocupat de lucrurile acestea.

Katherine încuviință în cap.

– Bunicul meu. Până când a murit, în urmă cu șase ani.

– Probabil ați fost foarte apropiați.

Tânăra se uită pe geam, la strada udă din pricina ploilor de vară.

– A fost singurul din familia mea care m-a înțeles.

Asta explica faptul că bărbatul îi lăsase o avere. Însă Edenmore avea să beneficieze de rezultatele muncii ei, Edenmore avea să profite de averea destinată familiei ei.

– Sigur îți place să te ocupi de administrarea gospodăriei, altfel nu ai continua să o faci.

– Ca să fiu sinceră, abia aștept să las totul în urmă. Când îl văzu încruntat, adăugă: Asta nu înseamnă că nu am de gând să-mi îndeplinesc datoriile de soție la moșia ta...

– A noastră, o corectă el.

Ea zâmbi.

– Bineînțeles. Dar supravegherea unor angajați va fi departe de situația de acum, când trebuie să mă ocup de jumătate din sarcinile servitorilor, pentru că e prea mult de muncă. Apoi, mai sunt grijile legate de datoriile noastre. O să fiu foarte fericită să nu-mi mai fac griji în legătură cu asta.

– Da? spuse el tulburat.

Doar că la Edenmore nu avea să lase în urmă grijile și munca grea. Ba chiar avea mai multe de făcut. Chiar și cu averea ei, era nevoie de o administrare atentă a banilor ca să poată face tot ce era necesar.

– De ce crezi că citesc atât de multe poezii? Ca să îmi distrag atenția de la realitățile vieții. Îl tachină cu un zâmbet. Dar o să fii fericit să afli că, din moment ce nu va mai trebui să-mi fac griji pentru astfel de treburi, nu va mai fi nevoie să citesc lucruri pe care le detești.

Ar face bine să îi cumpere multe cărți cu versuri, deoarece trebuia să o calmeze cumva după ce avea să afle cum fusese păcălită.

La naiba! Crezuse că avea să fie recunoscătoare să scape de mama ei sufocantă și de idiotul de Sydney. Dar, când avea să afle că prin căsătoria cu el schimba o închisoare cu alta, era posibil să nu fie la fel de recunoscătoare. Era posibil chiar să fie supărată pentru că pierduse averea lui Sydney, servitorii și o viață ușoară.

Alec alungă o senzație stânjenitoare de vină. Poate zilele nu urmau să fie atât de ușoare cum sperase, dar cel puțin nopțile aveau să fie mai bune decât orice i-ar fi putut oferi Sydney. De asta era sigur.

Trăsura se opri brusc în fața casei Merivale, iar mama se trezi. Femeia se uită în jur.

– Katherine... unde... iartă-mă, probabil am aținit. Îi zâmbi lui Alec. Intri să luăm cina, nu-i așa? Petrecerea dată de Lady Purefoy abia a reușit să țină laolaltă corpul și sufletul unui bărbat, mai ales după ce și-a petrecut o zi întreagă pe drumuri.

– Oricât de tentant ar suna, nu pot să intru decât pentru câteva minute, spuse el, în timp ce servitorul cobora scările ca să deschidă ușa trăsurii.

– Prostii, nici nu discut! Katherine i-a spus bucătarului să pregătească niște delicatese reci pentru întoarcerea noastră, iar lui Thomas o să-i ia numai o clipă ca să aranjeze totul și să desfacă vinul.

Alec coborî din trăsură, apoi le ajută pe cele două doamne să se dea jos. Nu avea rost să amâne vestea proastă.

– Trebuie să mă trezesc înainte de răsărit, deoarece mă întorc în Suffolk până mâine-seară.

– Mâine! exclamă Katherine. Încruntată, îl prinse de brațul pe care i-l întinse. Dar abia te-ai întors!

După ce mama ei îl prinse de celălalt braț, le conduse pe amândouă pe scări.

– Uiți că încă am problema cu lăstarii și trebuie s-o rezolv. Și să nu mai spun că trebuie să-mi pregătesc angajații și să mă asigur că Edenmore o să fie aranjată pentru sosirea ta.

– Nu trebuie să te deranjezi pentru mine, protestă Katherine.

– Nu e nici un deranj, crede-mă! După ce ne căsătorim, vreau să te pot aduce acasă și să te simți confortabil.

– Nu o să mergeți mai întâi în luna de miere? întrebă doamna Merivale când intrară în casă.

– Poate după ce terminăm plantarea de primăvară, nu chiar acum. La cum stau lucrurile, abia am timp să mă întorc în Londra pentru nuntă la sfârșitul săptămânii viitoare.

– O săptămână nu e suficientă pentru planificarea unei nunți, milord, replică doamna Merivale în timp ce Alec îi dădu pălăria și haina lui Thomas. Când ai spus că veți avea o ceremonie restrânsă, nu am crezut că vorbești serios. Doar ești un conte. Ar trebui cel puțin să...

– Prefer să fim doar noi. Din fericire, am obținut deja licența specială, deci, imediat ce mă întorc din Suffolk, putem să ne căsătorim.

Slavă Domnului că arhiepiscopul avusese un băiat în cavalerie care îl lăudase! Alec se uită la Katherine.

– Totul e în regulă?

– Nu mă interesează dacă avem o nuntă mare.

Katherine își ridică privirea îngrijorată către el în timp ce Thomas îi lua haina.

– Dar o săptămână e prea puțin, mai ales dacă o să stai o mare parte din timp la țară. Tu și mama trebuie să vorbiți cu avocatul tatei, să stabiliți acordul de căsătorie...

– E doar o formalitate, milord, adăugă mama ei rapid. Dar trebuie făcută. Și vei fi încântat să afli că fiica mea...

– ... are o mică zestre, adăugă Katherine, aruncându-i o privire mamei sale.

Alec se încordă. Deci nu avea destulă încredere în el cât să-i spună de averea ei. Între timp, el trebuia să evite întrebările despre propriile finanțe.

Doamnei Merivale și avocatului nu aveau să le pese prea mult de situația lui atât timp cât el promitea să-i dea o anumită sumă de bani fetei și o moștenire suficient de mare în caz că murea înaintea ei și o lăsa văduvă. Ultima promisiune și-o putea îndeplini cu ușurință. Până la moarte, avea de gând să strângă o avere substanțială.

În privința banilor de cheltuială, avea de gând să-i dea lui Katherine o sumă frumușică din averea pe care urma să o moștenească. Era chiar dispus să-i ofere și mamei ei o parte în schimbul cooperării. Așadar, probabil se putea întâlni cu avocatul fără să dezvăluie prea multe despre actuala lui situație financiară.

– Bineînțeles că o să mă întâlnesc cu avocatul tatălui tău, putem face asta când mă întorc. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva ore. Apoi putem avea o mică ceremonie aici și apoi...

– Nu milord, cum poți să te gândești la așa ceva? Doamna Merivale oftă exasperată. Dar nu are rost să vorbim cu un bărbat despre astfel de treburi când e înfometat. Se întoarse către Thomas. A fost pusă masa în salon?

– Da, doamnă. Am pus-o imediat ce am auzit că veniți.

– Katherine, ia-l pe lord și servește-l! Eu o să aduc sticla de vin. Și spune-i alesului tău că planul lui e imposibil. Dacă facem nunta așa, nici măcar nu o să apară în ziare.

Doamna Merivale plecă. Astfel, nu avură de ales și îl urmară pe Thomas în salon. Dar, cum intrară, Katherine se întoarse către servitor.

– Asta e tot pentru moment, Thomas. O să sun dacă am nevoie de ceva.

– Foarte bine, domnișoară, spuse el.

După ce plecă, ea se întoarse către Alec.

– Chiar trebuie să te întorci în Suffolk așa de repede?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Se așteptase să aibă plângeri legate de nunta restrânsă.

– Crede-mă, și eu aș prefera să stau cu tine până ne căsătorim, dar mă cheamă datoria. Nedorind să mai vorbească despre asta, studie camera. Poate că ar trebui să mănânc ceva înainte să plec. Dintr-odată, am un apetit enorm ca urmare a activității intense de mai devreme.

Deși Katherine roși, îi ignoră insinuarea când se apropie de el.

– Dacă eu și mama te-am însoți în Suffolk?

Contele îngheță cu farfuria în mână. La naiba!

– Nu ar fi înțelept.

– De ce? Am putea să ne căsătorim pe moșia ta. Tu vrei o nuntă restrânsă, iar eu și mama avem nevoie de o ceremonie rapidă, indiferent ce crede ea. Trebuie să ne gândim la domnul Byrne. Dacă ne căsătorim la Edenmore, toate problemele vor fi rezolvate și nu ar trebui să stăm despărțiți.

Nu, despărțirea ar veni după ce ea avea să vadă starea moșiei lui, iar atunci nu urma să mai fie nici o nuntă.

Nu era deloc bine. Își puse niște vită rece, deși, dintr-odată, îi pierise pofta de mâncare.

– Nu e practic să ne căsătorim în Suffolk. Oricum, va trebui să ne întoarcem în Londra ca să plătim datoria către domnul Byrne, trebuie să vorbesc cu avocatul...

– Sunt sigură că poți face asta mâine-dimineață, înainte să pleci. În plus, ai spus că ai obținut deja licența specială, de ce să nu ne căsătorim acasă la tine?

– Îmi pare rău, draga mea, dar Edenmore nu e în starea potrivită pentru o nuntă și nu am timp să mă întâlnesc cu avocatul înainte să plec.

– Foarte bine, atunci lasă-ne să te vizităm, după care ne vom întoarce în Londra pentru nuntă, când îți termini treburile. Eu și mama putem să-ți vedem moșia și să facem cunoștință cu servitorii...

– Nu, spuse el repede – prea repede, judecând după expresia ei suspicioasă.

Își încleștă dinții. Cererea ei era perfect logică, deci trebuia să-i dea un răspuns plauzibil.

– Nu o să am timp să stau cu voi...

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru noi, o să ne descurcăm singure.

Își mută privirea, tulburat de dezamăgirea de pe chipul ei. Se concentră asupra farfuriei, umplând-o cu de toate, fără să fie atent însă la ce pune.

Însă trebuia să o mintă.

– Îmi pare rău, dar vizita voastră mi-ar distrage atenția prea mult. Știu că tu poți să te descurci, dar mama ta s-ar plictisi. Iar eu trebuie să mă concentrez pe plantarea de primăvară. Acum nu mă pot ocupa de invitați.

O tăcere apăsătoare se așternu între ei. După câteva momente, el nu mai putu suporta. Puse farfuria jos și se întoarse cu fața spre ea.

– Înțelegi, nu-i așa?

Ochii ei erau nefiresc de luminoși.

– Alec, știu că ai spus că nu ar trebui să existe reguli între noi, dar aș vrea să fii de acord cu cel puțin una.

Schimbarea bruscă a subiectului îl alarmă.

– Care anume?

– Că vom fi mereu sinceri unul cu celălalt.

„La naiba!"

– Dar sunt sincer cu tine.

Katherine îl privi cu atenție, iar el se forță să îi susțină privirea cu îndrăzneală. Chiar era sincer, cel puțin în legătură cu asta. Ea și mama ei i-ar fi distras atenția și nu s-ar fi putut ocupa de ele.

În plus, ar afla că nu avea bani.

Poate că trebuia să-i spună adevărul. Se săturase de minciuni, să încerce să fie cu un pas înaintea minții ei deștepte. Poate că, dacă îi prezenta situația, ea avea să accepte că Alec nu avusese de ales și termina cu înșelătoria.

Sau avea să-i refuze cererea în căsătorie. Nu îndrăznea să-și asume un asemenea risc.

– O să vezi Edenmore în curând, nu ai de ce să te grăbești.

O expresie încăpățânată apăru pe chipul ei.

– Alec, am nevoie de promisiunea ta. Poți să-mi juri că vei fi sincer cu mine și nu-mi vei ascunde nimic după ce ne căsătorim?

Asta îi putea promite. Pentru că, după ce se căsătoreau, nu mai avea nici un motiv să îi ascundă ceva. Deși nu aștepta cu nerăbdare furtuna care avea să urmeze după dezvăluirile lui.

– Da, îți promit, spuse el solemn. Îți jur pe mormântul mamei mele că, după ce ne căsătorim, o să fiu mereu sincer cu tine și nu o să-ți ascund nimic.

Katherine se mai relaxă.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. De ce bănuia că răspunsul lui nu o satisfăcuse în totalitate? Ai și alte reguli? O înțelegere să nu ne îmbrăcăm pompos la cină, o promisiune să nu fumez în pat, genul acesta de lucruri?

Katherine zâmbi.

– Nu, cred că partea cu sinceritatea e de ajuns. Privi apoi în altă direcție. Dacă tot suntem sinceri, trebuie să-ți spun că Sydney m-a cerut în căsătorie în seara aceasta. Mi-a promis că îi va spune mamei lui dacă voi fi de acord să mă căsătoresc cu el.

Alec simți un nod în stomac.

– Serios?

– Da. Înainte să ajungi la petrecere.

Contele își alese cuvintele cu atenție.

– Și ce i-ai răspuns?

Katherine îl privi.

– Sunt aici cu tine, nu-i așa?

De ce îi spunea asta? Ca să îi amintească faptul că avea și alte opțiuni? Sau ca să-i arate la cât renunțase ca să fie cu el? Se gândi că era vorba de ultima variantă. O trase aproape și se uită la fața ei cu pistrui de la soare, gura care tremura și ochii vulnerabili.

– Ascultă-mă bine, Katherine! O să fac tot ce pot ca să nu regreți alegerea făcută. Îți promit că o să fiu un soț bun. Nu trebuie să îți faci griji în privința asta.

Ea îi cercetă fața.

– Iar eu îți promit să fiu o soție bună. Sper doar că amândoi înțelegem același lucru prin asta.

– Sunt sigur că așa e, spuse el în timp ce o luă în brațe.

Deși îl lăsase să o ia în brațe, nu era sigur că o convinsese. Nu conta. Trebuia doar să fie mulțumită până când o ducea la altar, iar acest lucru avea să se întâmple în mai puțin de o săptămână.

Era în ultima etapă a cursei. Numai un semn de la Dumnezeu îl mai putea opri să ajungă la linia de final.

Capitolul 23

Amintește-ți că femeile sunt imprevizibile! Tocmai când crezi că le ai la degetul mic, apar unde te aștepți mai puțin și clevetesc.

Anonim, *Retorica unui crai*

– Știi că ți-ai pierdut mințile, nu? îi spuse mama ei peste două zile, când se aflau în trăsura închiriată.

– Da, răspunse Katherine.

Chiar așa era. Cu cât se apropiau de satul Fenbridge, cu atât acea călătorie părea mai nebunească. Dar trebuia să o facă. Trebuia să afle ce ascundea Alec.

Pentru că știa că ascundea ceva. Altfel, de ce nu le luase cu el în Suffolk?

Pe măsură ce se apropiau, simțea cum i se strânse stomacul. Ezitarea lui nu avea sens. Dacă era chiar atât de nerăbdător să o aducă acasă ca să-și înceapă viața împreună, de ce nu făcea ceva în privința asta?

Poate că acea călătorie la Suffolk nu avusese nici o legătură cu plantarea de primăvară:

Alungă gândul care îi tot dădea târcoale. Făcuse greșeala să tragă concluzii pripite și nu avea s-o repete. Dar nici nu avea să intre orbește într-o căsnicie cu un bărbat în care nu putea avea încredere. Până când nu era sigură că-i știa toate secretele, nu se putea căsători cu el. Iar singurul mod de a face asta era să meargă la el acasă și să afle ce era atât de hotărât să ascundă.

– Serios, îngeraș, nu înțeleg de ce faci asta. Mai întâi, ai insistat să vizităm un individ de la hotelul Stephens. Apoi, ai cheltuit puținii noștri bani pe închirierea unei trăsuri, m-ai trezit înainte de răsărit și m-ai târât în călătoria asta în care traversăm două districte. Toate astea, ca să ajungi la o moșie unde clar nu ești așteptată. S-ar spune că nu vrei să te căsătorești cu lordul.

– Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu el, spuse ea mecanic, dar vreau să știu sigur cu cine mă căsătoresc.

– Cu contele de Iversley, evident. Sper că nu ești confuză în privința asta.

– Nu sunt confuză din cauza titlului, mamă.

Katherine se săturase să tot dezbată același subiect.

– E vorba de caracterul lui.

– Caracter, caracter... Ești obsedată de caracter. Majoritatea fetelor ar fi fericite să se căsătorească cu un conte care are o moșie de 12 000 de acri. Dar nu tu. Tu trebuie să mergi până la el acasă, indiferent dacă te vrea sau nu acolo. O să pierzi toate șansele de a fi cu el.

– E un risc pe care mi-l asum.

Din noaptea în care plecase de la ea de acasă, lăsând-o cu un sărut și cu promisiunea că avea să se întoarcă într-o săptămână, își făcuse griji din cauza comportamentului lui ciudat. Mai ales după ce în ziua următoare mersese la hotelul Stephens pentru a vorbi cu proprietarul. Îi spusese că voia să ia o carte din camera lui, în timp ce Alec era plecat în Suffolk.

Jack fusese încântat să îl laude pe Alec după ce Katherine îi spusese că aflase faptul că logodnicul ei locuia acolo. Dar, deși știa că urma să se căsătorească cu Alec, o refuză politicos când îl rugă să o lase în camera lui. Iar când îi ceru adresa lui Alec ca să-i trimită un bilet, bărbatul refuză să i-o dea.

Asta nu făcu decât să-i întărească suspiciunile.

Alec nu îi dăduse nici ei adresa. Dacă trebuia să dea de el? Era clar că avea de gând să nu îi spună.

Această întâmplare, reacția lui Alec când îi sugeră să meargă cu ea și strania lui insistență să se ocupe singur de problemele moșiei fuseseră suficiente ca să pornească în această călătorie.

Îi luase o jumătate de după-amiază ca să convingă pe cineva de la hotel să îi spună unde plecase Alec. Chiar și așa, nu reușise să obțină decât numele unui oraș din apropiere. Dar, dacă era atât de cunoscut precum credea mama ei, atunci cineva avea să le îndrume într-acolo.

Într-un fel sau altul, avea de gând să-l surprindă la moșia lui.

– Mai exact, ce te aștepți să găsești? întrebă mama ei.

– Nu știu.

Iar ăsta era adevărul.

– Dacă surprinzi un bărbat în propria casă, ai face bine să fii pregătită pentru ce găsești. Deseori, bărbații își îndepărtează amantele chiar înainte să se căsătorească.

Știa asta și nu ar fi trebuit s-o deranjeze dacă el se despărțea de o amantă. Era mai bine decât să păstreze amanta după ce se căsătoreau. Dar o deranja și nu era un semn bun pentru viața pe care urmau s-o aibă. Refuza să se mărite cu un bărbat care avea aceleași principii ca tatăl ei.

Însă era posibil să ascundă altceva. Sau poate că ea era prea precaută. Nu, nu era asta. Se ruga doar să nu afle mai mult decât putea duce prin această surpriză.

Merseră în tăcere o vreme, în timp ce pădurile dese se transformară în dealuri, iar soarele se văzu la orizont. Era aproape în amurg când Katherine văzu un semn pe care scria *Fenbridge – 1,3 km.*

Inima începu să-i bată cu putere.

– Nu mai avem mult, îi spuse mamei ei.

– Nu e prea târziu să ne întoarcem la Londra, răspunse mama. De ce să riști când ai atâta de pierdut?

– Pentru că asta trebuie să fac.

Văzu un muncitor cu o căruță în fața lor. Când ajunseră în dreptul lui, îi ordonă birjarului să oprească.

Muncitorul, un bărbat trecut prin viață, cu o frunte neobișnuit de mare și mâini cu degete lungi, opri și el, întorcându-se curios către ea.

– V-ați rătăcit?

Katherine îi zâmbi.

– Da, căutăm Edenmore, moșia lui Lord Iversley.

Bărbatul își întoarse privirea către câmpul de lângă drum.

– Mergeți pe lângă ea de ceva timp. Casa se poate vedea de pe drumul din față.

– Mulțumesc, spuse ea și îi întinse o monedă.

Pufnind batjocoritor, bărbatul o ignoră și își îndemnă calul să pornească din nou la drum.

Când trecură de el, Katherine se uită la câmpurile pe care i le arătase bărbatul și fu tulburată. Munceau trei bărbați care aveau cai la fel de bătrâni ca acela pe care tocmai îl văzuse: scunzi, îndesați și fără părul des de pe picioarele cailor de tracțiune. Lucrau pământul, făcând rânduri ordonate cu niște pluguri noi.

Dacă Alec îi spusese adevărul? Oare era posibil să se supere atât de tare din cauza neîncrederii ei, încât să renunțe la ea, așa cum se temea mama ei?

Atunci ce avea să se întâmple cu ea? Nu se putea întoarce la Sydney, nu acum, când nu mai era virgină. Și, chiar dacă Sydney ar fi primit-o înapoi, ea își dăduse seama că nu el era bărbatul potrivit pentru ea. Se temea că nici un alt bărbat nu o putea face să simtă ceea ce simțea pentru Alec.

Dar ce simțea pentru Alec? Îndrăznea oare să dea un nume plăcerii amețitoare pe care o simțea când el intra în cameră? Sau felului în care tachinările lui îi făceau ziua mai frumoasă? Îi putea spune orice, iar el o înțelegea. Chiar și când era cu Sydney trebuia să-și cenzureze gândurile necuviincioase.

Atunci de ce nu putea avea încredere în Alec? De ce încă avea rețineri?

Tocmai când se întreba dacă trebuia să se întoarcă în Londra, văzu casa pe care o descrisese muncitorul, iar inima i se opri în gât.

Acela urma să fie căminul ei – o casă imensă din cărămidă roșie, cu o sută de geamuri, cu o alee de ulmi, pe care tocmai intrau, un iaz, grădini cu flori și pajiști întinse.

Dar grădinile erau pline de buruieni, iar iazul era acoperit cu o pojghiță verde. Iar dintre numeroasele ferestre, mai bine de o treime erau acoperite, transformând ceea ce fusese o casă frumoasă într-o vechitură dărăpănată.

– Nu a mințit când a spus că locul nu e potrivit pentru o nuntă, observă mama ei.

Katherine se uită la mama ei, care cerceta locul încruntată.

– Îți amintești când a spus că tatăl lui a neglijat locul ani de-a rândul? De asta a preferat să fie mai degrabă aici decât în Londra.

Nu era de mirare că Alec vorbea cu atâta pasiune de săraca lui casă. Ce fel de creatură scandaloasă fusese tatăl lui de lăsase acea casă veche și minunată să ajungă într-o asemenea stare?

– Aici e mai mult decât neglijență, fata mea. Nu îmi sună deloc bine, deloc.

Katherine își ignoră mama când ajunseră în fața intrării principale. Bineînțeles că nu arăta bine. Asta se întâmpla când un bărbat nu-și făcea datoria. Nu era ca și cum Alec avusese destul timp să schimbe lucrurile.

Totuși, era ciudat. Alec pomenise de muncitori, însă nu era nici unul în jur. Nimeni nu repara acoperișul stricat, nimeni nu strângea buruienile, nimeni nu le ieșise în întâmpinare.

Într-adevăr, după ce coborâse, dură puțin până când răspunse cineva la bătaia în ușă. Bătrânul care le întâmpină păru confuz când le văzu.

– Cu ce vă pot ajuta?

Katherine se forță să zâmbească, deși neliniștea ei creștea cu fiecare clipă ce trecea.

– Sunt logodnica lui Lord Iversley, domnișoară Katherine Merivale. Eu și mama am venit să îl vedem.

Omul fu în mod evident alarmat.

– Tocmai din Londra?

– Da. Dacă ai putea să ne anunți...

– Îmi cer iertare, domnișoară, dar lordul nu este aici în momentul de față.

– Unde e?

– E... în oraș. Deci va trebui să reveniți mai târziu.

Bărbatul chiar vru să închidă ușa, dar Katherine fu prea rapidă pentru el și făcu un pas ca s-o blocheze cu piciorul.

– Atunci lasă-ne înăuntru și o să-l așteptăm să se întoarcă, insistă ea.

– Nu, domnișoară, replică bărbatul atât de violent, încât Katherine se temu că servitorul avea să cadă în genunchi chiar acolo din cauza șocului. Nu trebuie să intrați. Dar sunteți amabilă să așteptați afară, lângă trăsură...

– În nici un caz!

Trecu de el și intră în casă. Avusese dreptate, Alec chiar îi ascundea ceva. Observând covoarele jerpelite și mobila puțină, se întoarse încruntată către bărbat.

– Unde este?

– Așteptați aici și o să trimit după el.

Era ultimul lucru pe care îl voia, ca acest individ să-l avertizeze pe Alec.

– Lasă, o să găsesc pe altcineva care să-mi spună.

Auzi voci la etaj și se îndreptă spre scara principală. Mama o urmă.

Ca și servitorul enervant.

– Vă implor, domnișoară, spuse bărbatul în timp ce încerca să țină pasul cu ea, respirând greu, nu mergeți acolo. Știu că lordul ar prefera să așteptați până ce îl chem...

– Sunt sigură de asta, replică ea, în timp ce pășea din ce în ce mai hotărâtă.

Dacă nu ar fi fost atât de tristă, probabil ar fi observat lipsa unui servitor care să sară în ajutorul bărbatului sau stâlpul balustradei, care trebuia reparat. Însă Katherine se concentra pe râsetele care se auzeau de sus. Pentru că le recunoscu. Alec era acolo cu o femeie. Râsul masculin amestecat cu râsete feminine.

Când ajunse la următorul etaj, observă paturile prin ușile deschise. Acolo erau dormitoarele, iar râsetele veneau de la cel din capătul holului, unde era probabil dormitorul principal.

Pași în direcția din care veneau râsetele, simțindu-se din ce în ce mai rău pe măsură ce înainta. De câte ori mersese să-și ia tatăl, doar ca să-l găsească cu câte o prostituată pe care încerca s-o prezinte drept servitoare? De câte ori nu fusese nevoită să se întoarcă cu spatele în timp ce el bâjbâia cu pantalonii în vine, mințind-o?

Acum putea distinge vocile, iar asta nu făcu decât să o enerveze.

– Ce crezi? spuse vocea pe care o recunoscu ca fiind a lui Alec. E prea îndrăzneț?

Apoi se auzi din nou râsul feminin.

– Nu pentru un dormitor, stăpâne.

Apoi se auziră niște gemete.

– E bine așa?

– E bine.

– Nu cred că locul lui e aici.

– O să fie bine dacă îl pui mai în spate.

– O femeie goală nu ar trebui să se ducă niciodată în spate.

Femeia începu să râdă.

– Ar trebui să vă fie rușine, milord.

Apoi se auziră numai gemete și mormăieli.

Katherine se grăbi să facă ultimii pași. Avea să-l facă pe ticălos să îi fie rușine de el însuși!

În acea clipă blestema, dar asta nu o opri să dea buzna pe ușă, țipând:

– Ce se întâmplă aici?

Alec, îmbrăcat din cap până-n picioare, tresări și scăpă sculptura de aproape doi metri pe care o dădea jos de pe un scrin masiv din

mahon. Aceasta îi căzu din mâinile ridicate, ricoșă pe capul lui și se zdrobi de podea, fiind urmată de Alec.

– Alec! țipă Katherine, alergând în locul unde căzuse.

I se alătură o femeie corpolentă, care era cel puțin de două ori mai mare decât el.

– Stăpâne, stăpâne, sunteți bine?

Katherine îngenunche ca să-i ridice capul în mâini, blestemându-se pentru că fusese atât de nechibzuită.

– Dumnezeu să mă ierte, e mort, l-am omorât!

– Nu e mort, zise bătrâna pe o voce liniștitoare. Îi luă mâna și apăsă un deget pe încheietură. Are pulsul puternic.

– Dar uite, sângerează! Inima lui Katherine se strânse când văzu sângele care îi curgea pe o parte a feței. E rănit rău!

– Nu cred, domnișoară, spuse femeia. E doar inconștient. Lăsați-l un minut. Lordul are capul tare, o să fie bine.

Însă vocea femeii în vârstă avea o urmă de neliniște, iar Katherine simți că nu era atât de optimistă precum încerca să pară.

– Dumneavoastră trebuie să fiți logodnica lui. Eu sunt doamna Brown, menajera casei.

– Eu sunt Katherine Merivale.

„Toanta care v-a omorât stăpânul!" I se umplură ochii de lacrimi.

– Ăsta da mod să ne întâlnim, nu-i așa?

Katherine îi dădu la o parte părul de pe frunte și examină rana, în timp ce menajera îi masa degetele inerte.

Katherine se uită în sus, amintindu-și dintr-odată de mama ei, care stătea în ușă, privind totul cu suspiciune.

– Ea este mama mea. Îi aruncă doamnei Brown o privire rugătoare. Nu putem să-l așezăm undeva mai confortabil, să nu rămână pe podea?

– Mai bine să nu-l mișcăm, spuse femeia. Respiră și a început să-i revină culoarea în obraji. Cred că o să fie bine.

– E numai vina mea. Nu ar fi trebuit să dau buzna așa!

Katherine se uită la sculptura care înfățișa o femeie pe cal, îmbrăcată doar în părul ei. Lady Godiva... femeia goală.

Lacrimile îi ardeau ochii.

– Ce făcea?

Doamna Brown ridică din umeri.

– A vrut să aranjeze camera mai frumos pentru dumneavoastră și nu mai rămăseseră multe lucruri în pod pe care să le folosească, doar

sculptura asta veche a tatălui lui și câteva tablouri pe care nimeni nu le-a cumpărat. I-am spus că nu ar trebui să ridice așa ceva singur, dar n-a vrut să ia scara.

– Unul dintre lachei ar fi trebuit să-l ajute sau...

– Nu avem lachei, domnișoară. Femeia se opri, apoi spuse: Adică sunt toți... plecați... în oraș.

Doamna Brown nu știa să mintă, la fel ca majordomul. Dintr-odată, Katherine avu o revelație. Lipsa servitorilor, covoarele jerpelite, scările stricate și grădinile neîngrijite... Așa cum spusese mama ei, era vorba de mai mult decât de neglijență. Katherine recunoștea lipsă banilor când o vedea. Trăise destul de mult în situația asta de când îi murise tatăl.

Se uită la doamna Brown.

– Nu are bani, așa e? Lordul nu are bani.

Femeia se albi, după care clătină din cap.

Din cauza asta stătea Alec la hotel. Pentru că avea nevoie de bani. Iar toate celelalte secrete ale lui aveau legătură cu asta.

I se luă o greutate de pe suflet și se simți ușurată. Alec era sărac! Niciodată nu se gândise că un asemenea lucru ar face-o atât de fericită. Refuzul lui de a o aduce acolo nu venise din dorința lui de a petrece timpul cu o amantă, de a organiza o ultimă orgie ori de a ascunde de ea un copil ilegitim sau din alte cauze nebunești care nu-i dăduseră pace în ultimele nopți nedormite.

Nu, ascunsese acest lucru de ea pentru că îi era rușine.

Însă, în ciuda sărăciei lui, alesese să se căsătorească cu ea, deși îi spusese că nici ea nu avea bani. Și-ar fi putut găsi o moștenitoare, dar el o curtase pe ea, fără să știe că urma să primească o avere. De ce alte dovezi avea nevoie ca să-și dea seama că el chiar ținea la ea?

Iar acum îl omorâse. Cu un suspin, îi apropie capul de pieptul ei. El se văită.

– Alec, spuse ea! Vorbește-mi, dragule. Mă auzi?

Cu ochii încă închiși, el se încruntă când se lipi de sânul ei și mormăi:

– Katherine, cred că visez...

– Nu visezi, șopti ea.

– Mmm, mormăi el în timp ce își întoarse fața către sânii ei. E bine. Moale.

Katherine își opri un râs isteric.

– Trezește-te, tontule, altfel nu o să mă iert. Îi luă fața în mâini. Te rog, Alec, trezește-te!

Contele deschise ochii și se încruntă când o văzu.

– Katherine? Ce faci aici?

El dădu din cap, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească mintea, după care se uită în jur.

– Dumnezeule, de ce sunt pe jos?

Cu un mic suspin, ea îi apăsă capul de pieptul ei.

– Ești bine, șopti ea. Slavă Domnului că ești bine!

– Mă doare capul, spuse el în sânii ei.

– Știu, dragule. Se simți din nou vinovată. Dar sunt aici, iar acum totul o să fie bine.

– Ești aici. Se încordă și încercă să se ridice, alarmat. Ești aici! Ce naiba faci aici?

– E în regulă, răspunse ea repede, ghicind motivul panicii lui. Știu totul. Știu că ești sărac.

El se încruntă.

– Pui sare pe rană, nu crezi?

Ea râse.

– Nu contează, nu pentru mine. Nu acum, că ești bine.

– Nu mă simt bine, se plânse el în timp ce își masă capul. Am o durere de cap groaznică.

– Cred că o să vă doară ceva timp, interveni doamna Brown.

Încercă să se ridice. Katherine era lângă el.

– Nu, trebuie să te odihnești!

– Nu o să stau întins pe o afurisită de podea.

Dar se clătină pe picioare.

Katherine îi puse brațul în jurul umerilor ei.

– Hai, să te ducem în pat. I se adresă apoi doamnei Brown: Aduceți niște apă caldă, vă rog, și o cârpă ca să-i curăț rana.

– Imediat, domnișoară, zise menajera, fericită că putea fi utilă.

– Katherine, trebuie să vorbesc cu tine, interveni mama ei.

– Nu acum, mamă, răspunse ea în timp ce îl ajuta pe Alec să ajungă la pat.

– Dar îngerașule...

– Doamnă Brown, o strigă Katherine pe femeie tocmai când aceasta ieșea din cameră. Luați-o pe mama cu dumneavoastră,

se poate? Am avut o călătorie lungă și i-ar prinde bine niște ceai și ceva de mâncare.

– Da, domnișoară. O să aduc și ceva pentru dumneavoastră și lord.

– Nimic greu pentru el, spuse Katherine, în timp ce menajera o luă destul de ferm pe mama ei.

Îl surprinse pe Alec privind-o cu o expresie amuzată.

– Preiei conducerea imediat, nu-i așa?

– Cineva trebuie s-o facă. Îl ajută să se așeze în pat. Și cum eu sunt cea responsabilă...

– A fost un accident. O trase în pat alături de el. Deși încă nu pot să-mi dau seama de ce ești aici.

În vocea lui se putea simți tensiunea.

– Nu contează, rosti ea repede. Tot ce contează este că suntem împreună și știu adevărul despre tine.

El înlemni.

– Dar nu ești... supărată.

– Pentru că ești sărac? Când buzele lui se încleștară, ea adăugă rapid: Nu e ceva de care să-ți fie rușine, dragul meu. Nu aveai control asupra tatălui tău.

El o privi ca și cum înnebunise.

– Ai fi putut să te căsătorești cu Sydney, iar eu te-am convins să te căsătorești cu mine.

– Da, și mă bucur că am făcut asta. Mă bucur, ai auzit?

Era fericită și ușurată, copleșită de gândul că el era bine și că era un bărbat cu caracter, căruia îi păsa de moșia lui și încerca să schimbe situația de acolo.

– Dar ar fi trebuit să-mi spui, Alec. Dacă te-ar fi putut înțelege cineva, ar fi trebuit să știi că eu aș fi fost aceea, pentru numele lui Dumnezeu!

El părea în continuare confuz.

– Credeam că o să mă refuzi dacă o să afli.

– Nu, cum ai putut crede așa ceva? Mi-a păsat mie vreodată de asemenea lucruri? Katherine rememoră totul. Din cauza asta m-ai întrebat dacă mă căsătoream cu Sydney pentru bani, deoarece aveai impresia că asta conta pentru mine. Dar nu contează, ci înseamnă că, în sfârșit, pot să îți ofer ceva. Vezi tu, bunicul mi-a lăsat o avere.

Ce părere ai de asta? Acum putem reface Edenmore exact cum ne dorim. Nu e minunat?

Capitolul 24

Un crai e mereu gata pentru o nouă seducție.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec simțea că îi pulsează tâmplele tot mai tare și dureros în timp ce se străduia să pună lucrurile cap la cap. Unu și cu unu îi dădea 100 000. De lire.

O avere. Iar Katherine nici nu bănuia că el știe ceva despre asta. La naiba cu tot și cu toate! Nu era de mirare că nu era deloc supărată, căci nu-și dăduse încă seama că el o curtase tocmai datorită acelei averi. Mai bine îi spunea adevărul, profitând de faptul că se simțea vinovată fiindcă provocase micul accident. I-ar putea povestit totul, ar implora-o să îl ierte pentru urzelile lui și să o convingă că trebuia să se căsătorească, deși comportamentul lui fusese de-a dreptul jalnic. Dacă ar lăsa momentul să treacă, dacă nu ar profita de situația actuală și de starea ei, Katherine și-ar putea dea seama cum stăteau lucrurile cu adevărat. Iar asta i-ar fi înrăutățit situația. Pe de altă parte, poate că nu avea să-și dea seama. Cel puțin nu înainte de nuntă.

– Alec? M-ai auzit? întrebă ea. Sunt bogată. Am avere.

– Iartă-mă, scumpa mea, spuse el, încercând să tragă de timp. Încă îmi vâjâie capul și...

– Vai, desigur!

Katherine sări din pat.

– Doamna Brown nu mai vine odată cu apa?

Se îndreptă grăbită spre ușă. Chiar atunci intră Emson, aducând un lighean și câteva prosoape. Le puse jos, iar ea înmuie un prosop în apă caldă, reveni la căpătâiul lui Alec și începu să îi șteargă cu delicatețe sângele uscat.

– Cel puțin nu mai sângerezi.

– Da? întrebă el cu glas răgușit.

Ce Dumnezeu avea să facă? Nu voia să se termine totul, dar știa cât se poate de bine că, odată ce ea avea să afle adevărul, povestea se putea sfârși. Îi plăcea să o vadă cum se agita pentru el. Nici nu-și amintea când primise atâta atenție din partea unei femei, cu excepția eforturilor doamnei Brown de a-l convinge să mănânce cât mai mult din mâncarea oribilă pe care o prepara. Katherine atinse rana, în încercarea de a o curăța cu o cârpă umedă, iar el tresări, ca ars cu fierul roșu.

– Iartă-mă, murmură ea, privindu-l cu o expresie de compasiune. Nu vreau să-ți fac rău.

El se strădui să nu strige și să nu blesteme de durere.

– E în regulă, scumpa mea.

Emson îi privea cu un aer precaut.

– O să chemăm un doctor să se uite la rana asta urâtă, spuse ea. Nu-ți face griji pentru cât va costa, da? adăugă ea, văzându-l că se pregătește să protesteze. Ți-am spus că îmi permit. Sau, cel puțin, o să-mi permit după ce ne căsătorim.

Momentul adevărului sosise. El ezită. Detesta ideea de a o lăsa să continue să creadă într-o iluzie. Dar nu avea încotro. Avea servitori care depindeau de el, slujbași de care trebuia să se îngrijească. Emson îl privea chiar în acele momente, urmărind cu interes ce avea să facă, sperând că nu avea să distrugă șansa unui viitor mai bun la Edenmore. Șansa lor la un viitor mai bun.

– Da, parcă ziceai ceva de o avere... Dar mi-ai spus înainte că nu ai nici un ban.

Cu fiecare vorbă mincinoasă care îi ieșea din gură, se simțea tot mai dezgustat de sine. Chiar dacă evitase și înainte să îi spună adevărul, de această dată înșelătoria era cu adevărat deliberată. Și gravă. Cum era oare posibil să o mintă astfel când ea avusese toată încrederea în el și chiar îi acceptase situația? Nu avea să se mărite cu el dacă afla adevărul.

Niciodată. Era convins de asta.

– Iată că nu, spuse ea veselă, punând deoparte cârpa murdară și luând alta. Se pare că dețin o avere de 100 000 de lire, care îmi va reveni la măritiș. Bunicul mi-a lăsat banii.

– Serios?

Îl privi pe Emson și citi pe fața lui ușurarea că stăpânul lui se prefăcuse că nu știa nimic despre averea ei.

– Poți pleca, Emson, îi spuse Alec.

Își dorea să-l vadă plecat, căci nu mai îndura să mintă de față cu el. Emson înclină capul și ieși, vizibil mulțumit că totul decurgea conform planului.

Numai că planul nu era bun. Emson nu știa nimic despre Katherine, așadar nu îi păsa dacă Alec o mințea. Dar el știa că fiecare minciună îl îndepărta de ea, fiind conștient că distanța aceea avea să fie greu de înlăturat odată ce deveneau soț și soție. Fiecare răspuns evaziv, fiecare omisiune aveau să se transforme în pumnale înfipte adânc în inima ei.

Oare merita? Spera din tot sufletul că merita, pentru că deja pornise pe acel drum și nu mai era cale de întoarcere.

– E adevărat, continuă ea, ștergând o ultimă dâră de sânge uscat. Nu te bucuri? Nu pari prea mulțumit.

– Sunt mulțumit, cum nu! Doar că... mă doare capul, asta e tot. Încă sunt ușor confuz. Dar deja mă simt mult mai bine de când mă îngrijești, continuă el, văzând îngrijorarea cu care îl privea. „Te rog să mă ierți, scumpa mea. Dacă poți..."

– Măcar atât pot face, mai ales că suferi din vina mea, spuse ea cu tristețe.

– A fost un accident, nimic mai mult. Unde mai pui că am ocazia să fiu aici, cu tine alături.

„Să fiu cu tine, să-mi asculți minciunile diabolice." Oare cum avea să continue înșelătoria până la nuntă? Deja îi era cumplit de greu să rostească minciună după minciună. Simțea că se sufocă, se îneacă. Dar se forță să continue.

– N-ai apucat să-mi spui cum te-ai hotărât să vii aici. Credeam că ne-am înțeles să rămâi la Londra.

Ea înclină capul și își făcu de lucru desfăcându-i lavaliera.

– Așa e mai bine, o să te simți mai lejer.

– Mi-e bine, obiectă el. Chiar sunt bine.

– Dar ziceai că încă îți vâjâie capul.

Îngenunche lângă pat și îi scoase ghetele, una câte una. Pentru Dumnezeu, deja începea să-l prindă cu minciuna! O lăsă apoi să îl descalțe și nu obiectă când îi dădu jos haina. Dar, când începu să îi desfacă nasturii vestei, o opri.

– Este mult mai bine, mulțumesc. Dar tot nu mi-ai spus cum ai venit aici.

Ea roși ușor. Rozul care îi colora obrajii era absolut adorabil.

– Păi... eu... simțeam că îmi ascunzi ceva. Asta e tot. Nu vedeam ce motiv ai avea să nu ne îngădui să venim în vizită.

– Așa că ai venit degrabă din Londra?

Ea ridică din umeri.

– Poate că n-aș fi venit dacă prietenul tău de la hotelul Stephens n-ar fi fost atât de evaziv, așa cum ești tu. S-a comportat ciudat.

Normal. Pentru că Jack cunoștea în detaliu situația financiară a lui Alec și știa că prietenul lui trebuia să ia de nevastă o fată bogată. O moștenitoare.

– Spuneai că nu-ți pasă că nu am... că nu contează faptul că nu am avere. Dar îmi amintesc că ai apărut ca o furtună, întrebând ce se petrece.

– Da... e posibil să fi spus ceva asemănător. Ea se ridică în picioare. Acum chiar trebuie să te odihnești.

– Vreau să știu ce te-a făcut să dai buza în încăpere, insistă el.

Ea oftă lung.

– Eu... Ei bine, am auzit o femeie chicotind și vorbind despre un nud și...

Când se opri, el răbufni iritat:

– Credeai că am o aventură! Încercam să aranjez...

– Da, știu, știu. Îl opri punându-i degetele pe gură, apoi aruncă o privire spre sculptura lui Lady Godiva. Deși preferințele tale în ce privește arta sunt mai degrabă...

– Imorale. Ca și gusturile tale în ce privește cărțile. Dar eu nu ard de nerăbdare să te surprind dând buzna în încăpere.

În acele circumstanțe, neîncrederea ei ar fi trebuit să-l nemulțumească.

– Îmi pare rău. Probabil crezi că sunt îngrozitoare. Te-am judecat greșit de nenumărate ori, fără să am motive întemeiate.

Deodată, nemulțumirea lui se transformă în vină.

– Este în regulă. Suspiciunile tale sunt de înțeles.

Ea clătină din cap.

– M-am lăsat copleșită de temerile legate de caracterul tău și nu ar fi trebuit să fac asta. Acum însă știu adevărul. Mi-ai demonstrat de multe ori că ești un om bun. Și totuși...

– E de ajuns, draga mea. Nu e nevoie de scuze, spuse el răgușit. Am și uitat.

– Dar eu nu am uitat. Însă mă voi revanșa. Cu averea mea, putem transforma Edenmore în cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Alec simți că îl copleșește vinovăția.

– Spuneai că ai vrea să renunți la responsabilitatea de a administra proprietatea. Nu aș vrea să te împovărez.

– Când ai bani, nimic nu mai e o povară, replică ea pe un ton lipsit de griji.

Îi întoarse spatele și începu să se plimbe prin încăpere.

– Imaginează-ți cum ar arăta dormitorul după ce l-am transforma. Dacă reparăm stucaturile, înlocuim tapetul și covorul, poate și draperiile... O să fie nemaipomenit!

Se întoarse spre el. Ochii îi străluceau de încântare. Făcu un gest larg prin care cuprindea aproape toată încăperea.

– Mobila ar putea fi un pic îmbunătățită, dar arată suficient de bine pentru moment. Iar șemineul este adorabil, trebuie să-l păstrăm exact cum e.

– Deci îți place?

– Casa? Da, din ce am văzut până acum. Chiar și din grabă mi-am putut da seama că are o structură solidă.

– Al cincilea conte, cel care a construit-o, a folosit lemn de stejar de cea mai bună calitate și cărămidă roșie de primă clasă.

– Și cum ai permis ca o casă atât de frumoasă să se degradeze așa de mult?

– E mult de povestit.

Se așeză lângă el și își puse cu tandrețe mâna pe coapsa lui. Ce putea face? Nu avea încotro. Oftă și începu să-i povestească despre proasta administrare a tatălui, despre angajații corupți, despre investițiile proaste.

Tocmai când îi povestea cum arăta proprietatea când era el mic, în dormitor intră doamna Brown, aducând pe un platou cu niște grămezi maronii ce păreau a fi mâncare.

– Îmi pare foarte rău că a durat așa de mult, spuse ea voioasă, dar mama dumneavoastră a pus tot felul de întrebări legate de casă, domnișoară.

– Sunt convinsă, spuse Katherine sec.

Alec înlemni.

– Am rugat-o să aștepte în salonaș până când fac ceaiul, dar când m-am dus să o chem, adormise pe fotoliu, draga de ea, continuă doamna Brown, lăsând tava lângă pat.

– A fost o călătorie lungă, spuse Katherine și îi turnă lui Alec o ceașcă de ceai. Ne-am trezit devreme ca să pornim la drum.

– Am învelit-o cu un șal ca să nu-i fie frig, zise doamna Brown și își șterse mâinile cu șorțul. Văd că vă simțiți mai bine, milord, adăugă ea, privindu-i pe amândoi. N-ați vrea să vă prepar ceva pentru rana de la cap?

– Nu-i nevoie. Domnișoară Merivale se îngrijește admirabil de mine.

– Să mâncați ceva pentru a prinde puteri.

Din contră, dacă voia să-și păstreze puterile, trebuia să evite cu orice preț să guste din ce îi preparase buna doamnă.

– Asta-i tot, doamnă Brown.

– Prea bine, răspunse ea, strângând ușor din buze. Mă duc să prepar cina.

– Știu că nu te simți bine, dar nu-i nevoie să fii nepoliticos, îl mustră Katherine după ce plecă femeia.

– Ori eram nepoliticos, ori mâncam ce vezi în farfuria de colo, protestă el, făcând un gest disprețuitor spre gustarea adusă de doamna Brown. Mai bine mor decât să gust așa ceva.

– Ei, hai! Cât de rea poate fi la gust?

– Doamna Brown lucrează la noi de ani buni, dar nu a gătit niciodată. A început s-o facă abia după ce bucătăreasa a plecat de la noi, exact înainte să mă întorc eu acasă. Nu face deloc o treabă bună.

– Nu poate fi așa de jalnică precum spui, zise ea și gustă dintr-unul dintre cocoloașe.

Mai bine zis, încercă să guste. Se văzu nevoită să tragă de el cum trag câinii de carne ca să o desprindă de pe oase. Mestecă, apoi puse cocoloșul la loc în farfurie.

– Da... acum înțeleg. Ai dreptate. Ce Dumnezeu e asta?

– Are gust de noroi condimentat? Și e tare ca o talpă?

Ea încuviință, privindu-l cu ochi mari.

– Înseamnă că e turtă dulce. Și, crede-mă, e comestibilă în comparație cu tarta cu mere pe care doamna Brown o face. Zici că e de mere pădurețe, așa-i de acră.

– Dumnezeule, va trebui să angajăm de îndată o bucătăreasă!

– Da, dacă ai de gând să trăim amândoi aici.

Ea râse.

– Doamna Brown și domnul Emson sunt singurii tăi servitori?

– Aproape singurii. Mai e John, vizitiul. L-ai cunoscut deja. Și mai sunt cele două fiice ale doamnei Brown. Sunt cameriste. Iar soțul ei e vânătorul proprietății. El se asigură că există un stoc de carne de vânat suficient, din care soția lui să gătească cele mai proaste și necomestibile feluri de mâncare. Am nevoie de mai mulți oameni.

În ochi îi apăru o strălucire de încântare.

– Așa cred și eu. La Merivale avem cam tot atâția servitori, iar proprietatea de aici e de patru ori mai mare. Oh, Doamne, continuă ea, privind în jur, oare nu va fi prea mare deranjul dacă eu și mama rămânem peste noapte?

– Fir-ar să fie! exclamă el brusc și se ridică brusc în capul oaselor, strâmbându-se de durere. Am uitat să-i spun doamnei Brown să vă pregătească două camere...

– Îi spun eu. Tu odihnește-te, îl liniști ea, învelindu-l la loc.

– Dar nu vreau să mă odihnesc, protestă el și se întinse după ghetele pe care ea i le scosese mai devreme.

Ea le trase deoparte, cu tot cu haină.

– Lasă asta acum. Întinde-te la loc. Mă întorc într-o clipită.

O privi cum iese din cameră cu hainele și ghetele lui, neștiind dacă trebuia să se simtă nemulțumit sau înduioșat de atitudinea ei excesiv de protectoare.

Dacă nu cumva era cazul să se simtă vinovat până în măduva oaselor. Însă adevărul ar fi distrus-o. Părea așa de fericită, bucuroasă că îi putea fi de folos și încântată de perspectiva de a-și investi averea în renovarea proprietății! Cum să-i răpească o astfel de plăcere? Își găsea singur scuze. Adevărul era că nu voia în ruptul capului să o piardă. Dacă ar putea să o facă fericită în continuare, până la nuntă... La naiba, oare adusese certificatul din Londra? În lipsa actului, totul ar dura și mai mult. Se ridică din pat, iar după ce se clătină de câteva ori, se asigură că putea sta drept. Oare unde pusese Emson actele? Ah, da, în biroul de la parter. Își căută ghetele, amintindu-și apoi că i le luase Katherine. Așa că se duse la dulap și începu să scotocească după altă pereche. Așa îl găsi Katherine când reveni în dormitor.

– Ce tot faci, căposule? Treci imediat înapoi în pat!

– Ți-am zis că mă simt bine, răspunse el, întorcându-se spre ea cu o pereche de ghete în mână.

– Ba nu te simți bine deloc. Acum, hai înapoi în pat, îi ceru ea, apucându-l de braț.

– Nu!

Se eliberă din strânsoarea ei și începu să se încalțe.

– Vreau să caut ceva în birou. Nu durează mult.

Trebuia să găsească documentul, ca să se asigure că aveau să devină soț și soție înainte ca ea să afle adevărul. Se grăbi către ușă, cu Katherine după el, ieși, apoi se îndreptă către scări.

– Stai! strigă ea.

Se opri în capul scărilor, cu mâna pe balustradă.

– Ce e, Katherine?

– Am o metodă care te poate ține în pat, murmură ea.

Alec își simțea pulsul bubuindu-i în tâmple. Se întoarse și o văzu stând în cadrul ușii, cu un zâmbet seducător pe buze. Era cu neputință să insinueze ce credea el. Sau nu era? Știindu-se privită, Katherine își scoase acele de păr, apoi își scutură pletele cu aerul provocator al femeii care știa foarte bine că făcea un lucru interzis.

– Hai înapoi în pat, Alec. Îți promit că n-o să-ți pară rău.

La naiba! Simțea că i se usucă gura. Că nu mai avea aer. De două zile nu o mai atinsese. De două zile nu-i mai simțise pielea moale și fină sub el.

– Ba nu. Vino tu aici, îi ceru el, înainte să se poată controla.

Ea clătină din cap și intră în cameră, fără un cuvânt.

– La naiba!

Nu putea face ce-și dorea ea, dar nu din pricina capului care îi pulsa dureros. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea știind că între ei era țesută o pânză de minciuni, ar fi otrăvit totul. Îi putea spune adevărul după ce se căsătorea. Dar nu putea face dragoste cu ea acum. Ar fi fost mai bine să coboare și să rămână în birou până la cină. Numai că ea lăsase ușa dormitorului deschisă. Nu putea risca să apară Emson sau una dintre cameriste și să o găsească răvășită și despletită toată. Imaginea aceea îi dădea fiori prin tot corpul, iar mădularul începu să-i zvâcnească, cerând atenție. Își pierdu orice urmă de autocontrol și porni hipnotizat spre dormitor. Chiar dacă mintea încerca să se împotrivească, trupul lui știa exact ce voia. Chiar dacă acel ceva nu-i era îngăduit.

Se apropie de ușa deschisă, pregătindu-se pentru orice, însă nu fu pregătit pentru ce văzu din ușă – Katherine purta doar cămășuța și pantalonașii. Iar părul îi cădea liber pe umerii abia acoperiți. Se sprijini de unul din stâlpii patului, iar în ochi îi mocnea o văpaie în timp ce își dădea jos pantofii.

– Intră și închide ușa, Alec, spuse ea cu o voce guturală, care îl răvăși.

El nu se putea mișca. Putea doar să stea acolo și s-o privească fix, ochii lui plimbându-se pe muselina sub care se zărea pielea ei albă. Sfârcurile ei maronii se vedeau prin țesătura subțire. Putu vedea chiar și buclele roșii ca focul dintre coapsele ei minunate. Probabil era cea mai subțire cămășuță țesută vreodată. Își aminti imediat cum se simțea înăuntrul ei, îngropat adânc...

– Nu, mârâi el, încercând să se agațe de ultima fărâmă de autocontrol ce îi rămăsese.

– Trebuie să stai în pat și să te odihnești.

– Dacă mă așez în pat lângă tine îmbrăcată așa, cu siguranță nu mă voi odihni.

Ea își arcui o sprânceană.

– Dacă te plimbi prin casă, poți să cazi și să te rănești mai tare. În pat, cel puțin nu pățești nimic.

– Nu aș paria pe asta. El se hotărî să schimbe tactica pentru a o face să se îmbrace la loc. Când se va trezi, mama ta va veni să ne caute. Nu ai vrea să o șochezi, nu-i așa?

– Când moțăie, mama poate să doarmă ore întregi dacă nu este deranjată, mai ales după ce călătorește.

– Da, dar dacă unul din servitori...

– Trebuie să profităm de șansa pe care o avem. Ce s-a întâmplat cu Alec cel care nu respectă regulile, craiul care nu dă doi bani pe decență? Vino, Alexandru cel Mare! Încalcă regulile împreună cu mine! Aruncându-i o privire arzătoare, ea își trase cămășuța de pe umeri și își dezgoli sânii perfecți. Dacă vrei să vezi mai mult, trebuie să intri.

Dumnezeule, dacă voia să vadă mai mult? Își dorea să-i rupă cămășuța cu dinții.

La naiba cu conștiința și bunele intenții! Katherine a lui se afla în dormitorul lui și îl îmbia să vină în pat. La urma urmei, el era bărbat și o dorea. Intră, închise ușa, se descălță și se apropie hipnotizat de ea.

Dar, pe măsură ce se apropia, ea își trase cămășuța înapoi și se îndepărtă de pat. Înainte ca el să aibă timp să reacționeze, ea se duse la ușă și o încuie.

– Acum, spuse ea triumfătoare, luând cheia și strecurând-o pe sub ușă, trebuie să stai în pat.

Deci așa avea de gând să joace. Dibace fată!

– Aș putea s-o chem pe doamna Brown.

– Iar ea îți va spune același lucru pe care ți-l spun eu: să stai în pat.

– O să stau. Dar nu singur. Porni către ea și, când ajunse la câțiva pași, era deja descheiat la pantaloni și cu cămașa desfăcută. Ai face bine să termini ce ai început. M-ai stârnit, iar acum trebuie să mergi până la capăt, îi spuse el.

– Nu te apropia, Alec! îl avertiză ea. Ești rănit la cap. Trebuie să te odihnești.

Își scoase pantalonii și îi aruncă într-un colț.

– Dezbracă-te și treci în pat!

– Dar ziceai că nu te poți odihni cu mine în pat.

La naiba, puteau s-o țină așa o zi întreagă! Numai că nu avea chef să tărăgăneze lucrurile. Făcu trei pași spre pat și se prefăcu, abil, că amețește și nu se mai ține pe picioare. Ea scoase un țipăt de spaimă și alergă spre el, căzând în capcană. El o înșfăcă și o aruncă pe pat.

– Alec, rana de la cap e...

– Parcă voiai să mă bag în pat. Doar nu te-ai răzgândit, șopti el, acoperindu-i trupul cu al lui.

Ea îl privi cu o expresie alarmată.

– Vreau să te odihnești.

– Dacă îți imaginai că îți vei atinge scopul ispitindu-mă în pat și apoi abandonându-mă, atunci, scumpa mea, e limpede că nu știi mare lucru despre bărbați.

Se aplecă să o sărute, dar ea își întoarse capul, iar el fu nevoit să se mulțumească să împrăștie o ploaie de sărutări pe obrazul ei și pe pielea mătăsoasă a gâtului. Trupul ei se lăsă în voia lui, iar mâinile îi cuprinseră gâtul.

– Nu da vina pe mine pentru că ai căzut din picioare azi-dimineață.

– A fost ideea ta.

Îi prinse lobul urechii cu buzele, atingându-l încet cu limba.

– Nu... nu puteam să mă gândesc la alt plan ca să te conving să vii în pat...

– Planul tău a funcționat de minune.

– Alec, dar...

– Taci, scumpa mea. Sunt ocupat să mă odihnesc.

– Vai, Alec, mi-a fost așa dor de tine și de glumele tale! chicoti ea. Ție ți-a fost vreun pic dor de mine?

– Zi de zi, oră de oră, răspunse el, apoi îi acoperi gura cu un sărut pasional.

Avea să se sature vreodată de buzele ei? Cu greu se abținea să nu o facă a lui de îndată, să îi desfacă repede coapsele și să alunece în ea. Dar era prea puțin inițiată în plăcerile de alcov, așa că se mulțumi să o sărute cu fervoarea pe care fusese nevoit să și-o țină în frâu în ultimele zile. Fără îndoială, avea să regrete mai târziu, dar, pentru moment, nu o putea respinge. Ar fi fost imposibil să nu se bucure de ea, la fel ca încercarea de a nu mai respira. Trecuseră prea multe nopți în care tânjise după ea și prea multe zile în care își dorise să o aibă alături. Când erau împreună astfel, ca bărbat și femeie, uita de toate păcatele... În afară de păcatul de a o dori dincolo de rațiune și de prudență. Îi cotropi gura fierbinte și îi frământă sânii fragezi prin materialul cămășii, cu gândul la momentul când ea avea să-l pedepsească pentru că îi înșelase încrederea. Când își desprinse buzele de ale ei, amândoi răsuflau greu.

– Ei bine, șopti ea, cu ochii aprinși de dorință, se pare că, până la urmă, ți-a fost dor de mine.

Îi ridică încet cămășuța și căută mugurul fierbinte și umed al dorinței. Când o atinse, oftatul ei dulce aproape că îl emoționă.

– Văd că și ție ți-a fost dor de mine.

– Oră de oră, zi de zi. Află că acesta e adevăratul motiv pentru care am venit.

N-ar fi vrut ca vorbele ei să-l afecteze în vreun fel, dar tocmai asta se întâmplă. Nu se așteptase vreodată să își găsească o soție ale cărei dorințe să fie pe măsura dorințelor lui. O soție care să aibă nevoie de el, care să îl vrea.

Afecțiunea ei deschisă, fățișă îl făcea să se simtă umil. Și îl speria din cale-afară. Pentru că înțelesese, în sfârșit, că asta voia, de fapt. Voia ca ea să îl dorească, să aibă nevoie de el în ciuda a tot ce se întâmpla. Să-l dorească pe el, așa cum era cu adevărat. Numai că ea încă

nu știa cine era el. Poate că nu-l iubea, poate că voia doar un aranjament domestic practic, dar cu siguranță își dorea un soț în care să poată avea încredere. Iar el nu se ridica la nivelul acelei pretenții. Când avea să afle... Nu, nu îngăduia să o piardă! Nu putea să o piardă.

– Dacă tot ai venit, ne-am putea căsători pe loc. Chiar diseară, dacă vrei. Asta, dacă într-adevăr adusese actele de la Londra. Sunt sigur că vicarul din Ipswich ar fi mai mult decât încântat să ne ajute. Putem trimite chiar acum după el.

Simțea, în mod inexplicabil, că, dacă nu o făcea soția lui cât de curând, avea să o piardă pentru totdeauna. Era ca o iminență a răului de care nu reușea să se scuture.

– Nu-mi spune că ai mustrări de conștiință pentru că am devenit bărbat și femeie înainte de căsătorie, murmură ea, cu privirea topită de pasiune. Nu-ți stă în fire.

– Vreau să fii a mea, asta e tot.

– Sunt deja a ta, spuse ea și îi trase capul spre ea.

„Nu vei mai gândi așa când vei afla adevărul", își spuse el în timp ce o săruta. Iar acel gând îi sporea, aproape pervers, dorința. Alunecă din pat și se dezbrăcă cu totul, apoi arătă spre cămășuța ei.

– Ziceai că, dacă vin în pat, o să-mi arăți totul. Dă-o jos, scumpa mea. Data trecută era prea întuneric ca să te pot vedea în toată splendoarea.

– Nu... nu știu dacă vreau să mă vezi, spuse ea încurcată. Sunt prea slabă, plină de pistrui... și părul meu e prea... prea roșu.

– Nu cred.

Poate că nu se pricepea la cuvinte la fel de bine ca afurisitul ei de prieten poet, dar se pricepea, cu siguranță, să o ajute să capete încredere în ea.

– Haide, lasă-mă să te privesc!

Ea se ridică și își trase cămășuța, apoi se întinse pe pat, pe spate. Părea atât de vulnerabilă, de inocentă, încât Alec simți că i se strânge inima.

– Poftim, înfruptă-te!

I se acceleră pulsul la vederea pielii ei ca de alabastru.

– Dumnezeule! Ești perfectă, Katherine! Ești absolut perfectă... gemu el.

Ea se încruntă ușor și se întinse după cămășuță.

– Dacă râzi de mine, nu te mai las să mă privești.

El îi smulse cămășuța din mână și o aruncă pe podea.

– Chiar nu îți dai seama cât de frumoasă ești?

– Ești primul care crede asta, răspunse ea, privindu-l în ochi.

– Înseamnă că toți ceilalți sunt orbi.

Se urcă la loc în pat și se întinse lângă ea, sărutându-i pletele.

– Cum e cu putință să nu observe cineva ce păr minunat ai?

– E roșu, Alec.

– Știu. Mă duce cu gândul la mare.

– Din câte știu, marea e albastră sau verde, spuse ea nedumerită. În nici un caz nu e roșie.

– Ba da, atunci când răsare sau apune soarele, zâmbi el, înfășurându-și pe deget o șuviță cârlionțată. Pe coasta din Suffolk, soarele răsare din mare. Când eram mic și mergeam acolo în vacanță, îmi plăcea să văd răsăritul, să văd cum soarele face marea să ia foc. Iar valurile erau întocmai ca părul tău, sălbatice și vălurite.

Ea îi zâmbi.

– Parcă ziceai că nu te pricepi la vorbe meșteșugite, cum se pricep poeții.

– Uite ce efect ai asupra mea: faci din mine un poet.

Ea chicoti, dar râsetul i se topi într-un oftat când el își trecu ușor degetele pe chipul ei, apoi pe gât și peste pistruii de pe piept.

– Știi ce se spune despre pistrui? Că sunt urmele mușcăturilor senzuale ale zânelor.

– Cine spune asta? se încruntă ea.

– Cineva. Nu ți se pare că seamănă?

– Nu știu, râse ea. Ce înseamnă mușcătură senzuală?

El își plecă ușor capul și îi supse pielea fină de sub umăr, apoi mângâie zona înroșită cu vârful limbii.

– Asta e o mușcătură senzuală.

– Aha... șopti ea, privind cu atenție.

– Vezi? Ai mușcături peste tot, spuse el, sărutându-i pistruii și coborându-și apoi buzele în dreptul unuia dintre sâni. Cât despre faptul că ai fi slabă, crede-mă că ai exact câtă carne trebuie, acolo unde trebuie. Ca aici, de exemplu.

Făcu mici cercuri cu limba în jurul sfârcului, iar ea gemu prelung. Sfârcul se întărise și semăna cu o mică perlă pe care ar fi lins-o și ar fi supt-o o zi întreagă. Ezită o clipă, apoi își plimbă buzele peste

pântecul ei, oprindu-se în dreptul buricului. Și aici, șopti și o sărută pe buric. Ești exact cum trebuie să fie o femeie, moale și caldă.

Se lăsă să alunece mai jos, până când atinse cu buzele cârlionții aprinși care abia îi acopereau buzele mătăsoase ale mugurului. Când i le sărută, ea scoase un mic țipăt și încercă să îl îndepărteze.

– Alec... ce Dumnezeu faci?

– Încalc regulile, îi răspunse el cu un zâmbet răutăcios.

Ea făcu ochii mari.

– Aha, deci asta se întâmpla în acea imagine.

– Ce imagine?

Katherine se înroși violent.

– N-n-nu contează, se bâlbâi ea.

– Iar cartea aia afurisită? Acum chiar m-ai făcut curios în privința ei. Ai văzut acolo o imagine în care doi oameni fac ce facem noi acum?

– Păi... da... dar nu-mi imaginam de ce ar face un bărbat așa ceva.

El își frecă ușor dinții de mugurul de carne dintre coapsele ei, făcând-o să se arcuiască și să ofteze din nou.

– Oh, da, acum înțeleg de ce...

– Mai vrei?

O linse ușor, iar ea dădu fâstâcită din cap și îl trase mai tare înspre ea. Nu că ar fi avut nevoie de o invitație specială ca să-i dezmierde din nou mugurul și să o pătrundă cu limba. Aroma sexului ei îl înnebunea și îl făcea să-și dorească să îi provoace cât mai multă plăcere. Savura felul în care ea se arcuia și se mișca sub el, scoțând mici țipete care îl înnebuneau și mai tare de dorință. Măcar atât să-i ofere, măcar să îi lase amintirea plăcerii, după ce minciunile lui aveau să iasă la iveală. Cu cât ea gemea mai tare, mădularul lui se întărea tot mai mult. Se temu o clipă că avea să explodeze înainte ca ea să-și reverse extazul sub buzele lui cotropitoare. Chiar când lui îi era mai teamă că avea să se facă de râs, plăcerea o lovi în valuri, făcând-o să tremure, cuprinsă de mii de fiori aproape electrici. Iar el nu-i lăsă timp să se liniștească. Nu putea.

O dorea mult prea mult. Se ridică deasupra ei, îi desfăcu larg coapsele și se afundă în moliciunea ei umedă, alunecând cu totul dintr-o singură mișcare.

Ea țipă ușor și-l apucă de umeri.

– Da, așa vreau, da...

Își încolăci picioarele lungi în jurul lui, trăgându-l și mai adânc în ea.

– Dumnezeule, scumpa mea, ești incredibilă...

– Iar tu ești, cu siguranță, Alexandru cel Mare.

El zâmbi și continuă să o pătrundă, să se piardă în ea, să o umple și să o facă să nu regrete vreodată că îl alesese pe el. Iar când fu pe punctul să se descătușeze, reuși să țină valul de extaz în frâu. Și îl ținu până când o simți tremurând și contractându-se din nou sub el și o auzi strigându-i numele.

Abia atunci își îngădui plăcerea finală, vărsându-și sămânța în pântecul ei, hotărât să o lege de el pe viață, convins că aveau un viitor împreună, în ciuda înșelătoriilor și a minciunilor lui. Iar când se prăbuși deasupra ei, stors, sfârșit, fericit, dar dorind-o în continuare, ea îi șopti:

– Te iubesc, Alec.

Atunci știu că nu o mai putea minți.

Capitolul 25

Teme-te de uneltirile mamelor! Îți vor zădărnici planurile.

Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine nu intenționase să spună acele cuvinte. Nici măcar nu realizase, până în acel moment, că asta simțea pentru el. Dar iată că le spusese și nu regreta nici o clipă. Cel puțin până când îl văzu privind-o cu o expresie de oroare nedisimulată.

– Mi-ai spus că nu crezi în iubire.

– M-am răzgândit, rosti ea cu inima grea.

– Nu se poate. Nu trebuie.

Reacția lui nu era tocmai cea la care s-ar fi așteptat.

– De ce nu? șopti ea, simțind cum minunatele senzații de după împreunarea lor începeau să pălească.

El gemu și se rostogoli de deasupra ei. Stătea pe spate și privea tavanul. Ea se simți, brusc, expusă și jenată de goliciunea ei, așa că trase o pătură peste amândoi și se întoarse spre el.

– Ce e, Alec? Ce s-a întâmplat?

– E cu neputință să mă iubești. Nu trebuie să mă iubești.

– Nu depinde de mine. Așa simt, pur și simplu. Ce pot face? Dar, dacă tu nu simți la fel... murmură ea, simțind cum o cuprinde panica.

– Nu-i vorba de ce simt eu, zise el și o privi, în sfârșit, drept în ochi. Dumnezeule, o să mă urăști, continuă el, iar ea văzu în privirea lui că în sufletul lui se dădea o luptă cumplită.

– Nu fi prostuț, replică ea tot mai speriată. Cum să te urăsc când tocmai ți-am spus că te iubesc?

– Crede-mă, îți va fi foarte ușor. Trebuie să-ți...

Înainte să termine ce avea de zis, cineva încercă să deschidă ușa, apoi bătu puternic.

– Pleacă! strigă Alec, iar Katherine se lipi speriată de el. Sunt bolnav!

Urmă un moment de liniște, iar ea se relaxă, dar tocmai atunci auzi cum cineva descuia ușa. Cineva care găsise cheia pe care ea o aruncase pe sub ușă. Katherine se acoperi cu pătura până sub bărbie. Atunci ușa se deschise larg și în prag apăru mama ei, cu o expresie surprinzător de amenințătoare.

Alec mormăi o înjurătură și se ridică în capul oaselor.

– Bună ziua, doamnă Merivale.

– Nu mă lua pe mine cu bună ziua, diavol ce ești!

– Nu-i deloc un diavol, protestă Katherine.

Mama o țintui cu o privire necruțătoare și se apropie de ea.

– Proastă și nesăbuită ce ești! izbucni femeia. Pentru cineva care pune atâta preț pe inteligența ei, dai dovadă de multă prostie.

– Nu dați vina pe ea. E doar vina mea. Doar a mea.

– Crede-mă că știu, replică mama. Ai vrut să fii sigur că se mărită cu tine, așa e? Încă avea o șansă să devină soția lui Sir Sydney, dar i-ai zădărnicit-o. Ai distrus totul, diavol ticălos!

Katherine era tot mai nedumerită. De ce, dintr-odată, mama ei pomenea de Sydney? Se ridică în fund, strângând cât mai bine falduri le păturii în jurul ei.

– Pe Alec îl vreau de bărbat, mamă. Știi bine. Urmează să ne căsătorim într-o zi, două, așa că nu înțeleg de ce ești așa de supărată.

– Nu înțelegi... Pe cuvântul meu, cum poți fi atât de oarbă?

Katherine nu-și mai văzuse mama atât de furioasă din ziua în care îl surprinsese pe tatăl ei în grajd cu una dintre lăptărese.

– Dacă mi-aș fi imaginat măcar că o să te găsesc aici făcând așa ceva, jur că nu te-aș fi lăsat o clipă singură cu el.

– Ei, nu-i chiar așa, pufni Katherine. De când l-am cunoscut, tot aranjezi să se întâmple asta.

– Nu și după ce am ajuns aici. Mi-am dat seama că e un vânător de zestre.

– Nici pomeneală! Alec nu e un...

Se opri, căci tocmai își dădu seama că Alec nu spunea nimic în apărarea lui. Iar când văzu expresia lui alarmată, simți că îi îngheață sângele în vene.

– Spune-i, Alec. Spune-i că nici nu știai de averea mea!

– Katherine, să-ți explic...

– Omul acesta n-are un sfanț, iar tu vei primi o avere la căsătorie, o întrerupse mama ei. Chiar crezi că e o coincidență?

– Poate că e, șopti ea, cu toate că începea să înțeleagă punctul de vedere al mamei ei, mai ales că Alec o privea îngrozit. Dar ziceai că n-ai spus nimănui despre bani, mamă. Cum putea să afle?

– Nu știu, fetițo, răspunse mama. Poate că a vorbit cu avocatul tatălui său, cu vreun creditor ori...

– Domnul Byrne, șopti Katherine, simțind că i se frânge inima.

Își amintea că Alec avusese o discuție între patru ochi cu domnul Byrne, pe hol. Oare atunci aflase?

– Da! strigă mama ei. În seara aceea, la balul lui Lady Jenner, i-am văzut stând de vorbă. Am crezut că e o discuție ca oricare alta, ca între gentlemeni, ceva despre crichet, război și alte prostii.

– Vă cunoșteați de atunci? îl întrebă Katherine pe Alec.

Situația se înrăutățea. Dacă Alec și domnul Byrne se cunoșteau în seara în care o cunoscuse pe ea...

– Deci l-ai cunoscut înainte de acea seară, când erați la noi acasă? Atunci te-ai prefăcut că tocmai ați făcut cunoștință.

– Da, răspunse el.

Katherine simți că i se face rău. Cum o curtase, toate vorbele frumoase... totul fusese, de fapt, pentru bani? Asta urmărise el? Banii ei?

– Așadar... tu și domnul Byrne ați urzit totul. De fapt, da, sigur că da...

Se simțea exact cum o descrisese mama ei. Nesăbuită și proastă.

– El își dorea comisionul, tu aveai nevoie de avere. Era alianța perfectă.

– Nu a fost așa, protestă el.

– Nu?

Tot ce sperase, tot ce visase se năruia cu fiecare cuvânt ce ieșea din gura lui.

– Deci nu m-ai curtat pentru averea mea?

– Nu. Nu chiar. A fost un motiv, dar...

– Bănuiam, șopti ea.

Trase pătura de pe el, se înfășură cu ea și vru să se dea jos din pat. El se ridică în genunchi, așa gol cum era, și încercă să o prindă de mână.

– Stai, începu el, dar țipătul mamei îl întrerupse.

– Milord, vă rog! strigă ea, acoperindu-și ochii.

– Ieșiți afară, spuse el, privind-o cu răceală. Vreau să discut singur cu ea.

– Păi nu... începu femeia, privindu-l printre degete.

– Afară! În clipa asta! Ieșiți sau jur că vă dau afară cu mâna mea!

– Bine, bine...

Roșie de jenă, mama ieși, dar Katherine observă că mai aruncă pe furiș o privire spre Alec înainte să închidă ușa după ea.

Izbucni într-un râs isteric. Bine că mama ei observase ceva ce ea ignorase de atâta timp. Trebuia să fie mai atentă. Fusese oarbă. Simțise că o mințea, dar fusese atât de îngrijorată că i-ar putea fi necredincios, încât nu se gândise că poate la mijloc era alt fel de înșelătorie. Acum, vedea totul limpede. Își aminti de cadourile lui, de loja privată de la Astley, de trăsura frumoasă pe care probabil o închiriase. De ce s-ar fi prefăcut că era bogat dacă nu ca să-i înlăture bănuielile? Pentru că știuse de la început de zestrea ei și nu voise ca ea să bănuiască faptul că știa. Doamne, cum avea să treacă peste așa ceva? N-o înșelase Sydney, pe care doar crezuse că-l iubește. Ci Alec, Alec al ei. Alec al ei era, iată, un vânător de zestre, un mincinos, un uneltitor fără suflet.

Când ochii i se umplură de lacrimi, se șterse la repezeală. Se gândi că n-ar strica să-l pocnească iar în cap cu sculptura. Naiba să-l ia!

– Katherine, începu el.

– De ce eu?

– Cum?

Se ridică din pat, înfășurată în pătură, și se întoarse spre el.

– De ce m-ai ales pe mine? întrebă cu un nod în gât. Aveai la dispoziție moștenitoare mult mai frumoase.

– Pentru că pe tine te doream. Când te-am văzut prima oară...

– Ți-ai spus că poți să te împaci cu faptul că am părul roșu și sunt plată ca o scândură câtă vreme am o zestre însemnată.

– La naiba! N-a fost deloc așa! strigă el și coborî din pat după ea. Da, e adevărat că Byrne mi te-a propus și e adevărat că aveam nevoie de averea ta. Însă discuția ta cu Sydney m-a făcut să te vreau, să te doresc, să te aleg pe tine. Erai atât de...

– De demnă de milă?

– De neobișnuită. Fascinantă. Pasionată, interesantă și plină de viață. Mi-a plăcut că spui ce gândești, că ești suficient de inteligentă să vezi dincolo de ieșirile lui Lovelace, că ești autentică într-o lume falsă și prefăcută.

– Falsă și prefăcută ca tine.

– Crede-mă, scumpa mea, pledă el cu durere în glas, te-am mințit doar în legătură cu Byrne, cu situația mea financiară și cu faptul că știam de zestrea ta. În rest, ți-am spus doar adevărul. M-am străduit să nu te mint și în alte privințe. Și este adevărat faptul că te-am dorit din secunda în care te-am văzut.

– Mi-ai dorit banii.

– Pe tine te-am dorit. De bani aveam nevoie.

– Care-i diferența?

– Nu înțelegi? Nu am avut de ales...

Încercă să o ia de braț, dar ea se smuci.

– Nu mă atinge! Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată!

El înlemni.

– Va fi dificil, odată ce vom fi soț și soție.

– Tu chiar te aștepți să mă mărit cu tine după tot ce am aflat? Se pare că lovitura la cap a fost chiar mai puternică decât credeam.

– Fii rezonabilă, o imploră el și se dădu jos din pat ca să-și tragă pantalonii pe el. Te-am compromis. Și amândoi avem nevoie de acei bani. Știu că ești supărată acum, dar cu timpul o să...

– Chiar nu mă cunoști deloc dacă îți imaginezi că voi trăi cu tine fie și o singură zi după povestea asta.

– Nu vorbești serios, spuse el împietrit.

– Oh, ba da! Te asigur că da.

– Dar datoriile tatălui tău? Dar...

– Nu înțelegi că nu îmi pasă de toate astea? Prefer să putrezesc în închisoarea datornicilor decât să rămân cu un bărbat care m-a făcut să cred că ține la mine când, de fapt, nu voia decât...

Se opri brusc și se întoarse cu spatele, căci nu voia să se trădeze că plânge.

Își puse cămășuța și își ridică rochia.

– Scumpa mea, crede-mă că țin la tine cu adevărat! Se apropie de ea și îi surprinse talia cu brațele, dar ea i le îndepărtă. Știu că acum nu mă crezi, șopti el, dar nu mințeam când spuneam că nu mă imaginez căsătorit cu altă femeie. Te-am dorit din ziua în care te-am văzut. Și o să-mi iau revanșa față de tine. Jur că îmi voi petrece fiecare zi a căsniciei noastre cu gândul de a mă revanșa față de tine.

– Nu o să fie nici o căsătorie! strigă ea cu furie. Iar promisiunile și minciunile tale nu mai au nici un efect acum. Luă rochia și începu să-și încheie nasturii. Uită de planurile de căsătorie! Nu o să mă mărit în veci cu tine!

– Dar nu poți arunca pe apa sâmbetei tot ce e între noi, gemu el.

Arăta cu adevărat îndurerat. Suferința lui părea sinceră. Ea tăcu o clipă, apoi își aminti că nu trebuia să creadă nici un cuvânt din ce îi spunea.

– Și ce e între noi, mai exact? întrebă ea în timp ce se încălța. O pânză de urzeli și de minciuni. Atât.

– Katherine, nici o clipă nu am vrut să te rănesc așa...

Remușcările lui nu făcură decât să îi aţâțe furia.

– Sigur că nu. Te-ai gândit că mă iei de nevastă și că o să mă înveselești cu actele tale de seducție dacă se va întâmpla să aflu despre complotul tău cu Byrne. Citi pe fața lui că intuiția ei era cât se poate de bună. Continuă cu răceală în glas: Ghinionul tău a fost că nu erai singurul care îmi vâna zestrea. Dar cel puțin mama spune cinstit ce vrea.

El înțepeni.

– Și ce-o să faci? Ce ai de gând? Să te măriți cu Sydney? Sydney, care n-a luptat pentru tine și a cărui mamă nu e de acord ca tu să devii soția lui, care...

– Nu știu ce-o să fac! izbucni ea, vrând să-i întrerupă cruda retorică. Dar prefer să închei o căsătorie de convenienţă, chiar dacă e ceva oribil, cu un vânător de zestre cinstit, decât să mă mărit cu unul ca tine.

Privirea lui deveni ca de gheață.

– Cu unul ca mine? Vrei să spui cu unul care a făcut tot posibilul să-și refacă moșia și să-și salveze servitorii de la sărăcie?

Ea făcu eforturi să ignore adevărul vorbelor lui.

– Nu trebuia să mă minți în legătură cu asta. Trebuia să-mi spui că ai nevoie să le însori cu o fată bogată și...

– Și mi-ai fi sărit în brațe? Tu, care n-ai încredere în nici un bărbat din pricina ticălosului de taică-tău?

– Nu-i adevărat! În Sydney aveam încredere...

– Pentru că nu s-a apropiat niciodată suficient ca să-ți dea ocazia să nu ai încredere. Pentru că îl puteai ține mereu la o distanță convenabilă. Îl plăceai tocmai pentru că știai prea bine că nu te-ar răni niciodată. Dar nu te mișca, nu te făcea să simți, nu te provoca sau...

– Lasă-l în pace pe Sydney! strigă ea, nemulțumită că îi dovedea cât de bine o cunoaște.

– De ce? Pentru că ți se pare bărbatul perfect? Ferească Sfântul să riști și să-i dai inima ta unui bărbat care încalcă regulile tale afurisite despre cum trebuie să fii curtată și cum trebuie să fie un soț!

– Să nu îndrăznești să-mi spui acum ce minunat e să încalci regulile și ce viață anostă duc pentru că le respect! Renunță să-și mai încheie nasturii rochiei și își încrucișă brațele la piept. Nu mă deranja că încălcai regulile. Uneori, chiar te admiram pentru asta. Făcu eforturi să scape de nodul din gât și să își înăbușe lacrimile. Dar una e să încalci regulile și alta e să frângi inima cuiva. Mi-ai frânt inima ca să obții ce-ți doreai, și nu pot să te iert pentru asta.

– Am procedat greșit, recunoscu el. Dar așa mi s-a părut că ar fi cel mai bine. Părinții mei s-au căsătorit pentru că mama avea zestre, iar acest amănunt a stat mereu între ei și i-a împiedicat să aibă o căsnicie adevărată. M-am gândit că, dacă noi doi apucăm mai întâi să ne cunoaștem, atunci, chiar dacă vei afla...

– Nu va conta? Nu mă va durea? Tu nu înțelegi? Cum aș putea separa vorbele pe care le-ai rostit ca să mă cucerești de cuvintele pe care mi le-ai spus ca să-mi cucerești zestrea? Cred că nici măcar tu nu poți. Iar asta nu poate fi baza unei căsnicii adevărate.

– Dar ce zici de dragoste? Nici dragostea nu ți se pare că e baza unei căsnicii? Ai spus că mă iubești.

– Am spus asta când credeam că ești altcineva. Se pare că nu știu cine ești cu adevărat.

Se îndreptă spre ușă, dar dintr-un salt el fu lângă ea. O prinse de mână.

– Nu te las să faci asta, spuse el cu asprime. Ai promis că vei fi a mea și trebuie să-ți ții promisiunea. Nu o să te las să ieși din viața mea.

Ea privi acel chip pe care îl adorase. Era conștientă că ceea ce simțea pentru el nu putea să-i schimbe decizia.

– Fă cum dorești. Spune lumii întregi că am împărțit patul. Târăște-mă în fața instanței pentru că nu mi-am ținut promisiunea. Poate în felul ăsta vei face rost de bani, că tot ai mare nevoie. Dar niciodată, niciodată nu o să mă faci să mă mărit cu tine.

Se smuci din nou și, de această dată, el o lăsă să plece. Ea ieși pe hol, neputând să își șteargă din minte expresia de șoc de pe chipul lui.

Imaginea aceea o bântui și când mama ei îi spuse că trebuia să se mărite cu contele și că nu era cu putință să plece de acolo. Chiar și după ce își convinsese mama să o ajute să se îmbrace și să plece de la Edenmore, privirea rănită a lui Alec continua să o obsedeze. Nu-i dădu pace nici pe drum, în trăsură. Și nici când se întoarse să arunce o ultimă privire spre conac și îl văzu pe Alec la geamul unei camere de la ultimul etaj. Se uita după trăsură și atât.

Nu mai protesta.

Nu alerga după ele, călare pe Beleza.

Până la urmă, o lăsă să plece, iar asta o făcu să plângă și să sufere și mai tare. Pentru că o mică parte din ea dorise să creadă că, de fapt, el o dorea pe ea, nu averea ei. Voia să creadă că, într-adevăr, el nu putea trăi fără ea. Ce prostie să creadă așa ceva!

– Ce nesăbuită ai fost să-l lași să se culce cu tine! izbucni mama ei. Dar, dacă tot ai făcut-o, trebuie să te măriți cu el.

– N-ai nici un cuvânt de spus în povestea asta, mamă. De acum încolo, nu ai nici un cuvânt de spus în privința căsătoriei mele. Dacă vrei să vezi vreun sfanț din averea bunicului, ai face bine să mă lași să aranjez lucrurile așa cum cred eu de cuviință.

– Dar, îngerașul meu...

– M-am săturat să-ți permit să mă împingi în brațele câte unui bărbat care ți se pare potrivit și să te jelești că duci o viață mizerabilă doar ca să mă convingi să fac ce-mi spui. Vrei banii? Prea bine. Lasă-mă să hotărăsc singură în privința căsătoriei și nu-ți mai băga nasul. Altfel, jur că o să donez toți banii în clipa în care o să pun mâna pe ei.

Mama ei clipi des, apoi închise gura pufnind, iar Katherine simți un mic fior de triumf. Trebuia să pună de mult piciorul în prag, înainte să încerce să se consoleze cu Sydney și apoi cu Alec.

Într-o anumită privință, Alec chiar avusese dreptate. Era viața ei și trebuia să decidă singură ce curs avea. Obligațiile impuse de familie trebuiau să înceteze.

Mai ales că familia ei făcuse totul praf încă dinainte ca ea să vină pe lume. La fel ca familia lui Alec. Se străduí să ignore acel adevăr. Nu voia să simtă nici un gram de compasiune pentru acel ticălos. Ar fi trebuit să îi spună adevărul în loc să o păcălească până când avea să se vadă căsătorit cu ea.

„Și mi-ai fi sărit în brațe? Tu, care n-ai încredere în nici un bărbat din pricina ticălosului de taică-tău?"

Înghiți în sec. Oare, dacă el i-ar fi spus adevărul, ar fi reacționat bine? Sau l-ar fi trimis imediat la plimbare? Nu mai conta, își spuse oftând. Ar fi trebui să aleagă o femeie care s-ar fi bucurat că un conte voia să o ia de soție pentru zestrea ei. Oare de ce nu procedase așa?

„Te-am dorit din clipa în care te-am văzut."

Prostii! O alesese pe ea din cauza amicului Byrne. Cu siguranță, puseseră la cale un plan josnic. Probabil Byrne fusese de acord să-l împrumute pe Alec cu bani ca să o poată curta, cu condiția ca, după căsătorie, el să plătească datoriile familiei Merivale.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Le șterse cu furie. O să le arate ea! Amândurora. O să-i spună vreo două lui Byrne când avea să ajungă în Londra. Apoi avea să dea uitării totul despre trădătorul conte de Iversley și duplicitara lui campanie de seducție. Chiar dacă asta urma să-i ia jumătate din viață.

Capitolul 26

Dacă-ți dorești o viață de dezmăț, ai grijă să nu te îndrăgostești niciodată!

Anonim, *Retorica unui crai*

A doua zi după plecarea familiei Merivale, Alec se trezi cu o durere de cap cruntă. De vină nu era lovitura, ci băutura ieftină cu care se consolase cu o noapte înainte. Sau cu care încercase să se consoleze, căci durerea surdă din piept îi amintea că suferința încă era prezentă.

Katherine îi smulsese inima și i-o călcase în picioare. Cu acea ocazie, aflase că avea totuși o inimă. De fapt, aflase atunci când ea îi spusese „te iubesc"; cu vocea aceea inocentă și dulce. Iar câteva minute mai târziu, lumea lui se prăbușise. Gemu și își îngropă fața în cearșafuri. Lenjeria de pat încă purta mirosul acela de apă de trandafiri care se amesteca, pare-se, cu cel de... Cafea arsă?

Ridică brusc capul. În încăpere apăru Emson cu o tavă pe care doamna Brown pusese ceea ce considera ea a fi un mic dejun onorabil. Otrava ar fi fost mai eficientă. Măcar i-ar fi curmat suferința.

– Doamna Brown știe că nu vă place cafeaua ei, dar a spus că măcar o să vă întremeze, iar eu am fost de acord. Trebuie să mâncați ceva, milord. Aseară nu ați luat cina. Iar dacă vreți să vă întoarceți azi la Londra, trebuie să prindeți putere.

Să se întoarcă la Londra, să-i implore iar pe creditori, să aranjeze alte împrumuturi... să caute altă moștenitoare. Gândul acela îl făcu să simtă un nod în stomac. Ori făcea asta, ori își lua adio de la Edenmore. Sau o recâștiga pe Katherine.

Nu avea cum după vorbele pe care i le aruncase la despărțire. Până atunci, crezuse că o putea convinge, că o putea împăca și avea să o facă să înțeleagă motivele pentru care o mințise. Crezuse că avea să o convingă de faptul că ținea la ea cu adevărat. Dar, dacă ea îl credea atât de ticălos încât să-și imagineze că urma să răspândească zvonuri urâte despre castitatea ei sau că avea să o cheme în fața instanței, probabil avea dreptate – nu îl cunoștea deloc. La naiba! Nu voia s-o implore să-l accepte din moment ce avea o părere așa de proastă despre el.

E drept că avea toate motivele să fie supărată pe el, dar și el avusese, la rându-i, toate motivele să procedeze astfel. Oare ea de ce nu înțelegea asta?

Emson puse tava pe măsuța de scris, unde știa că-i place, apoi îi aduse cafeaua. Alec sorbi din fiertura oribilă, iar Emson scoase o carte din buzunar.

– Am găsit-o în haina dumneavoastră, milord. M-am gândit că poate aveți nevoie de ea.

Alec se încruntă și luă cartea. *Retorica unui crai.* Uitase complet de afurisita de carte. Emson se apucă să îi pregătească hainele, așa că Alec profită de ocazie și începu să o frunzărească. După ce spicui câteva pagini, deja nu se mai mira că ea avea o părere așa de proastă

despre el. Cum putea să aibă încredere în vreun bărbat după ce citise acea aberație?

„Să nu-i spui niciodată unei femei ce-ți dorești cu adevărat dacă într-adevăr îți dorești acel lucru."

Tresări. El măcar avusese un motiv întemeiat să îi ascundă adevărul. Nu era vreun crai pentru care nu contau decât plăcerile trupești, dispus să facă orice ca să ajungă în pat cu o femeie. Nu. Doar ca să folosească averea unei femei.

Afurisita de conștiință! Ce făcuse el era cu totul altceva. Luă ceașca de cafea, o duse la gură, dădu pagina... și vărsă lichidul fierbinte pe pieptul gol.

– Fir-ar să fie! blestemă el și aruncă ceașca, vărsând cafea și pe cuvertură.

Emson veni în fugă.

– Cerule, sunteți bine, milord?

Scoase o batistă cât Irlanda de mare și începu să-și șteargă stăpânul. Alec îi dădu mâna la o parte.

– Lasă-mă, Emson, sunt bine. Doar că... eu...

Era deja prea târziu. Emson privea țintă cartea deschisă la o pagină ilustrată unde o femeie și un bărbat se dedau la exact ce făcuse el, doar că în ilustrație cei doi erau într-o poziție ceva mai... creativă, iar femeia avea niște sâni ca pepenii.

– Mă bucur că ați trecut la lecturi ceva mai ușoare, comentă Emson.

Alec închise brusc cartea.

– Nu-i a mea. A ajuns la mine întâmplător.

– Desigur, milord, spuse Emson, băgând înapoi în buzunar batista îmbibată în cafea. Apoi luă cartea și o puse într-un sertar al noptierei de lângă pat. Cred totuși că se cuvine să le scutim pe cameriste și pe doamna Brown de posibilitatea de a vedea așa ceva.

Ce diavol neobrăzat!

– Mulțumesc, Emson.

Katherine îi spusese că *Retorica unui crai* avea ilustrații, dar, Dumnezeule... Nu era de mirare că fata știuse la ce să se aștepte în acea zi când făcuseră dragoste pentru prima oară. Pe Alec îl enerva însă gândul că ea găsise acea carte printre lucrurile tatălui ei și își dăduse seama ce spunea despre el acea descoperire. Cum putea

s-o învinuiască pentru că nu avea încredere în bărbați? Mai ales într-un bărbat care recunoscuse că îl interesase zestrea ei.

– Mâncați ceva, milord? întrebă Emson.

– Probabil.

Deși nu știa dacă urma să mai aibă vreodată poftă de ceva. Cu excepția unei anumite tinere cu plete ca focul... Nu! Plecase. Trebuia să-i intre bine-n cap. Cu inima grea, se ridică din pat și se îndreptă spre măsuța de scris, privind lung tava cu micul dejun. Un măr, două ouă fierte și o felie de ceva care semăna suspect de mult cu pâine adevărată.

– Nici o porție de cucută? întrebă el cu maliționitate.

– Spre norocul dumneavoastră, doamna Emson îmi trimite zilnic micul dejun aici și m-am gândit că v-ar prinde bine. Doar cafeaua e făcută de doamna Brown.

Soția lui Emson fusese camerista stăpânei până la moartea mamei lui Alec. Apoi se măritase cu Emson, valetul devenit majordom, care avusese mereu o slăbiciune pentru ea. Amândoi ar fi vrut să plece și, probabil, să nu se mai întoarcă la conac. Dar, iată, încă erau acolo, așteptând ziua în care la Edenmore aveau să fie bani pentru angajarea altui majordom. Alec oftă.

Bătrânul avea să mai aștepte o vreme. Dădu tava la o parte. Nici măcar mâncarea bună nu îl ispitea.

– Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă mi-ai da cucută.

– Nici vorbă. Doamna are nevoie de un pic de timp ca să privească lucrurile rațional. Apoi se va întoarce, sunt convins.

Alec râse.

– Ba nu. Nu o cunoști. E o femeie cu principii de la care nu se va abate pentru nimeni. În nici un caz pentru un nelegiuit ca mine.

Spusese nelegiuit în sens figurat, dar, după tăcerea care urmă, Alec își privi servitorul și simți fiori reci pe șira spinării.

– Știai? Știai că sunt...

Emson încuviință din cap.

– L-am servit pe tatăl dumneavoastră timp de 40 de ani, milord.

– Cine mai știe?

– Doar eu și soția mea. Era greu să nu ne dăm seama. Doamna a apărut deodată cu un bebeluș, deși stăpânul nu mai fusese de luni întregi în dormitorul ei.

Alec suspină. Pare-se că servitorii erau mereu primii informați despre tot ce se petrecea.

– Bănuiesc că știi cine e tatăl meu adevărat.

– Mama dumneavoastră i-a spus doamnei Emson că este... un anumit personaj din familia regală.

– Asta mi-a spus și mie.

Iată încă ceva ce îi ascunsese lui Katherine, când, de fapt, ar fi trebuit să îi spună.

– Ciudat, nu? Contele nici nu-mi era tată și, cu toate eforturile pe care le-am făcut ca să nu-i repet greșelile, iată-mă ajuns în acest punct. Spre deosebire de mine, el măcar a reușit să o păstreze lângă el pe femeia cu care s-a însurat pentru bani.

Emson îl privi cu o expresie mirată.

– Bătrânul conte nu s-a însurat cu doamna pentru zestrea ei. O iubea. Era soarele lui, lumina ochilor lui.

– Da, mi-am dat seama din felul în care se purta cu ea, pufni Alec.

– Relația lor nu a fost mereu așa. În perioada în care o curta, doamna vedea în el o perspectivă foarte atrăgătoare. Părea o relație cu avantaje de ambele părți. Da, avea zestre, dar banii erau cireașa de pe tort. Era tânără, frumoasă, îl făcea să râdă. Și știți foarte bine ce lucru rar era pentru el. Lordul era convins că, odată ce se vor căsători, ea îl va ajuta să-și rezolve problema.

– Ce problemă? întrebă Alec uimit.

– Iertare, credeam că știți. Din moment ce știți restul... credeam că v-a spus cineva.

– Ce să-mi spună? Vorbește, omule!

Emson roși, spre uimirea lui Alec.

– Bătrânul conte nu putea să... ajungă în starea necesară pentru activitățile ilustrate în acea carte.

– Adică era impotent?

– Cred că acesta e termenul corect, milord.

– Și de unde ai aflat asta?

– I-am fost valet pe vremea când era tânăr. Dormeam în camera alăturată. Am dormit acolo mulți ani. Iar de fiecare dată când aducea femei, eu le plăteam. Pentru serviciile lor sau, cel mai adesea, pentru absența oricăror servicii. Uitați că soția mea era camerista mamei dumneavoastră și...

– Gata! Am auzit destul!

Așadar, trebuia să aibă grijă ce vorbea cu servitorii.

– Deci în anii în care a fost însurat cu mama, contele nu a...

– Niciodată, din ce i-a spus doamna soției mele.

Alec se îndepărtă de măsuță, făcând eforturi să asimileze ceea ce tocmai auzise. Avusese o imagine greșită despre tatăl lui. Își imaginase că era diavolul în persoană, când, în realitate, povestea era mult mai complicată.

– Din acest motiv a cheltuit atâția bani pe tratamente și leacuri, șopti el.

– Își dorea nespus de mult un fiu, încuviință Emson.

– Un fiu al lui. Nu un copil nelegiuit, din flori. Nu un bastard.

– O iubea pe mama dumneavoastră suficient de mult ca să...

– O iubea? Nemernicul habar n-avea ce e iubirea. Îi arunca fel și fel de vorbe, o făcea vulgară și rece, iar ea își petrecea nopțile plângând în pernă.

– Doar așa simțea că-și menajează orgoliul. Unii spun că e vina femeii dacă un bărbat nu-și poate îndeplini îndatoririle de soț. Probabil ajunsese să creadă asta.

– Mama era cea mai dulce, cea mai bună...

– Nu spun că bătrânul conte avea dreptate, milord. La un moment dat, acceptase că problema era el, altfel n-ar fi căutat atâtea leacuri. Spun doar că e foarte greu pentru un bărbat să nu se poată culca cu soția lui.

– Ai dreptate, oftă el. Și cu siguranță e foarte greu și pentru femeie.

– Așa este. Din păcate, după ce s-au căsătorit, el și-a dat seama că doamna nu era soluția pentru problema lui și s-a răzbunat pe ea, lucru care a rănit-o foarte tare și a făcut-o să nu se mai simtă în largul ei în preajma lui. Iar asta nu făcea decât să îl enerveze și mai tare. Situația s-a tot înrăutățit până când, în cele din urmă...

– S-a lăsat sedusă de prințul de Wales.

Emson încuviință tăcut.

– Iar de atunci, căsnicia a luat cursul pe care îl cunoașteți.

– Striga mereu la ea, avea accese de furie cumplite. A făcut-o să simtă că nu valorează nimic. Și că fiul ei e un nesăbuit puturos, care nu se va ridica niciodată la înălțimea numelui pe care îl poartă, scrâșni Alec.

Nu-i venea să creadă că vorbea despre toate acestea cu Emson. Dar cu cine ar fi putut să vorbească? Singurele persoane care ar fi înțeles

erau frații lui vitregi, care nu erau prin preajmă, și... Katherine. Dacă ar fi rămas, și-ar fi făcut curaj și i-ar fi povestit totul. Ea ar fi înțeles situația – că era bastardul secret al unui prinț pentru că tatăl lui fusese impotent. Înțelesese atâtea alte lucruri – că îi plăcea să lucreze cu cai, că își ascunsese trecutul... Ar fi înțeles de ce găsea o plăcere atât de mare în încălcarea regulilor. Dar o înstrăinase pe Katherine pentru că fusese prea laș să aibă încredere în ea din capul locului. Exact ca bătrânul conte.

Alec îl privi lung pe Emson.

– Mereu am crezut că mama și tata nu s-au putut apropia unul de celălalt din cauza poveștii cu zestrea. El zicea mereu că n-ar fi luat-o dacă n-ar fi știut că avea avere.

– Stăpânul era prea încăpățânat și prea mândru. Problema e că mândria și dragostea nu fac casă bună. Un bărbat trebuie să fie suficient de umil ca să-și arate adevăratul chip, oricum ar fi el, dacă vrea să câștige încrederea femeii iubite.

– Iar eu n-am făcut nimic din toate astea, rosti Alec.

Emson ridică din umeri.

– Dumneavoastră nu urmăreați să vă căsătoriți din dragoste, ci pentru bani. E altceva.

– Nu voiam să mă însor doar pentru...

Se opri. Își dădea seama că lucrurile stătuseră întocmai. Urzelile și minciunile avuseseră un singur scop, acela de a nu risca să-i scape printre degete zestrea lui Katherine. Scopul nu fusese să mintă pentru a nu-i pierde dragostea. Iar acum, că pierduse și averea, și iubirea lui Katherine, își dădea seama că acționase complet greșit. Fusese atent la ce nu trebuia. Dacă o pierdea pe ea nu însemna automat că pierdea și Edenmore. Putea găsi altă moștenitoare înstărită pe care să o curteze. Sau putea să împrumute și mai mulți bani, presupunând că ea nu avea să-l dea în vileag în înalta societate.

Știa prea bine că nu avea s-o facă.

Însă el nu voia altă moștenitoare. O voia pe ea, numai pe Katherine.

Așadar, dacă îi pierdea iubirea, pierdea totul, pentru că fără ea...

Când înțelese, în sfârșit, ce făcuse, simți că-l acoperă un giulgiu greu de înmormântare. Doamne, cum avea să trăiască fără ea? Ce conta dacă reușea să renoveze Edenmore câtă vreme nu putea împărți conacul cu Katherine? Câtă vreme nu avea s-o mai audă râzând

la glumele lui, câtă vreme nu avea să-l mai bată la cap, câtă vreme nu o mai putea iubi? Gemu adânc. O iubea. Și, ca ultimul prost, își încălcase una dintre regulile de bază, aceea de a nu se îndrăgosti de o fată bogată.

Iar acum ea îl disprețuia. Iar el înțelegea ce încercase ea să îi explice. „Cum aș putea separa vorbele pe care le-ai rostit ca să mă cucerești de cuvintele pe care mi le-ai spus ca să-mi cucerești zestrea?"

Nu privise lucrurile în acel fel. Fusese prea ocupat cu uneltirile lui ca să își dea seama că, odată ce ea afla de singura minciună pe care i-o spusese, avea să creadă că tot ce-i spusese vreodată era o minciună. Chiar dacă nu era câtuși de puțin adevărat. Dar cum să știe, când el nu își arătase niciodată adevăratul chip? Ascunsese cine era ca s-o înșele? De ce se aștepta ca ea să poată înțelege ce fusese adevărat între ei și ce nu?

Nu avea cum. Zestrea ei blestemată ar fi fost mereu o problemă în relația lor, iar ea avea să fie convinsă că, de fapt, lui nu îi păsa deloc de ea.

Dar exista o cale. Poate... dacă renunța la avere.

Ideea aceea parcă îl lovi în moalele capului. Dacă renunța la zestrea ei, dacă ar aranja prin contract ca banii să revină familiei ei, atunci ea nu ar mai avea nici un motiv să nu aibă încredere în el. Și avea să creadă tot ce îi spunea. Iar el avea să piardă pentru totdeauna șansa de a renova Edenmore și de a readuce conacul la măreția de odinioară. Trebuia să aleagă. Trebuia să decidă dacă o dorea pe Katherine sau dacă voia Edenmore. Și, cumva, fu nevoit să găsească tăria de a lua decizia corectă.

Capitolul 27

Uneori, un crai trebuie să-și asume riscuri uriașe ca să obțină ce-și dorește.

Anonim, *Retorica unui crai*

În prima după-amiază de la întoarcerea la Londra, Katherine își căuta mama. Pe măsură ce se apropia de salonaș, binecuvântata

amorțeală în care se aflase de când plecaseră din Suffolk începea să dispară, iar durerea începea să își facă simțită prezența. Ea și mama ei abia dacă schimbaseră câteva vorbe de la cearta de la Edenmore. Din nefericire, situația nu putea continua la nesfârșit.

Katherine intră în salonaș și își găsi mama privind în gol spre flăcările din șemineu. Simți o mică împunsătură de milă, dar o ignoră imediat. Din vina mamei ajunsese în acest aranjament marital cu un bărbat pe care n-ar fi trebuit să-l ia în calcul niciodată. Conștiința îi șoptea totuși că nu era doar vina mamei că ajunsese în acea situație. Dar ea alese s-o ignore.

– Am vorbit cu avocatul, mamă, spuse ea pe un ton distant, de afaceri. Mi-a spus că Lord Iversley nu va putea să ne dea în judecată pentru încălcarea promisiunii, întrucât a apelat la minciuni și înșelătorie ca să-mi obțină consimțământul.

Blestematul lord apelase și la alte lucruri. Mușcătura de pe umărul ei era o dovadă clară. Numai gândul la ea avea darul să-i sporească furia. Cum reușise să se prefacă atât de bine că era interesat de ea? Când o săruta și îi spunea *„señora"*... Cu greu reuși să nu dea frâu liber lacrimilor ce-i ardeau ochii. Când avea să nu mai plângă de fiecare dată când se gândea la el? Mama o privea încruntată și ușor tristă.

– Katherine, îngerașul meu, ești sigură că e un lucru cumplit faptul că lordul este un vânător de zestre? Poate că ar merita să-i mai dai o șansă.

La auzul acelor vorbe, Katherine nu-și mai putu stăpâni furia.

– Auzi! Tocmai tu să spui așa ceva! Când tu refuzi să împarți averea mea cu viitorul meu soț, oricine ar fi el!

Pentru prima dată în ultimele zile, mama dădu și ea frâu liber furiei.

– Vezi tu, domnișoară *Cinste și Noblețe*, habar nu ai cum e să ai bani. Eu știu. Când eram mică, trăiam foarte bine. Tata ne oferea tot ce voiam.

– Și pe urmă a murit și te-a lăsat fără o lețcaie.

Femeia se ridică în picioare. Ochii îi scăpărau de mânie.

– Și poți să mă învinovățești pentru asta? Ai idee câți ani am îndurat ca bunicul tău să mă facă în fel și chip pentru soțul pe care mi l-am ales? Eram favorita lui și am devenit cea mai mare dezamăgire. Așa că da, voiam ceva în schimb. Și, mai ales, am vrut ca ție să îți fie

mai bine, fie că mă crezi sau nu. Am vrut pentru tine un soț care nu te va face de râs și care se va purta cu tine mai bine decât s-a purtat tatăl tău cu mine.

– Și ce bine ai ales pentru mine, spuse Katherine cu acreală.

– Nu l-am ales pe conte, domnișoară. Și, cu siguranță, nu te-am forțat să te culci cu el. I te-ai oferit pe tavă singură-singurică.

Katherine tăcu. Știa că mama ei avea dreptate.

– Nu mă bucur că am aflat că nu e bogat, așa cum m-a lăsat Lady Jenner să cred. Se încruntă. Probabil că și ea a complotat cu el și cu domnul Byrne.

– Fără îndoială.

– Dar nu mai contează. Ce a fost a fost. Acum trebuie să învățăm să trăim cu această dezamăgire. Iar dacă asta presupune să te măriți cu un bărbat care îți va folosi zestrea ca să își refacă moșia, fie. E mai bine decât să mori fată bătrână și săracă. Iar asta e singura alternativă pe care o ai. N-ai avut niciodată șanse prea mari la o căsnicie strălucită, iar după ce Lady Purefoy te-a văzut în acele ipostaze compromițătoare, șansele tale sunt foarte-foarte mici.

Lui Katherine începu să-i tremure bărbia.

– Sunt sigură că mai sunt pe lume vânători de zestre cărora nu le pasă de așa ceva. Am putea face un aranjament cu unul dintre ei.

– Preferi să te măriți cu un necunoscut în loc să iei un bărbat pe care îl știi și pe care îl placi?

– Da. M-am lăsat purtată de sentimente și uite unde am ajuns. Trebuia să fiu mai înțeleaptă și să nu mă las cucerită de chipul lui frumos și de vorbele lui. Acum plătesc pentru asta. Deci ar fi infinit mai înțelept să iau un bărbat pe care nu-l cunosc și care nu ține la mine.

– Și crezi că te va face fericită?

– Mai fericită decât cel care mă minte. Care m-a făcut să cred că mă vrea pentru ceea ce sunt când, de fapt, nu-mi voia decât zestrea.

– Dar, îngerașul meu, tu nu ai procedat la fel cu Sydney?

– Nici pomeneală! protestă Katherine.

– L-ai făcut să creadă că îl vrei pentru el, pentru cine e el. Când, în realitate, îl considerai drept un mijloc prin care să intri în posesia averii.

– Nu-i adevărat! L-am iubit pe Sydney.

– Chiar așa? Atunci de ce i-ai îngăduit lui Lord Iversley să te curteze? De ce i-ai acceptat cererea în căsătorie? De ce te-ai culcat

cu el? Nu cred că-l iubeai prea mult pe Sydney din moment ce l-ai lăsat baltă pentru a te bucura de atențiile lui Lord Iversley.

Prima ei reacție fu de a-i da mamei o replică dură pentru că o prezenta într-o lumină atât de neplăcută.

– L-am lăsat baltă pentru că tu voiai să mă mărit cât mai repede, iar Sydney nu părea prea dornic să ne căsătorim rapid, așa că...

Se opri, căci vedea limpede că mama ei avea dreptate. Se văzu prin ochii ei și i se făcu rușine. Se folosise de Sydney. Încă dinainte să se îndrăgostească de Alec, îl indusese pe Sydney în eroare cu privire la sentimentele ei față de Alec, încercând astfel să-și determine prietenul să o ceară de soție. La fel cum Alec o minți în legătură cu adevăratele lui sentimente ca să o convingă să se mărite cu el. Și de ce fusese dispusă să facă asta? Ca să evite încurcăturile. Cu ce era diferită de Alec?

– Nu spun că n-ai avut intenții bune, continuă mama. Voiai să te măriți cu Sydney pentru ca noi toți să o ducem mai bine. La fel a gândit și lordul. Voia ca servitorii și oamenii lui să o ducă mai bine. N-ai cum să-l învinovățești pentru asta.

– Ba da, pentru că... pentru că...

Pentru că îl iubea. Și pentru că își dorea cu disperare ca și el să o iubească.

Voia să creadă în toate lucrurile frumoase pe care el le spusese și le făcuse, iar acum nu mai putea. Cum să trăiască o viață lângă un om pe care îl bănuia în permanență că o minte? Nu era convinsă că putea. Era, în schimb, sigură că nu îl tratase bine pe Sydney, care merita mai mult. Se întoarse și o luă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă mama.

– Trebuie să-mi cer scuze față de Sydney. I-am greșit.

– Și crezi că te va accepta înapoi? întrebă mama cu speranță în glas.

Katherine se pregăti să-i dea o replică acidă, dar se opri la timp.

– Nu contează dacă mă mai vrea sau nu. Ai avut dreptate, nu l-am iubit cu adevărat. Și m-am purtat cu el aproape la fel de rău cum s-a purtat Alec cu mine. Soluția nu este să mă mărit cu el fără să îl iubesc. Pentru că nici lucrul ăsta n-ar fi corect.

Știa deja cât de dureros era ca o persoană să te dorească nu pentru cine ești, ci pentru ce poate obține de la tine și n-ar fi putut

să rănească pe cineva la fel. Poate că, încercând să aline inima frântă a lui Sydney, avea să învețe cum să se îngrijească de a ei.

Alec galopa călare pe Beleza, grăbindu-se să ajungă la casa lui Lovelace.

Știa că era posibil să fie ultima oară când o călărea. Din moment ce Draker venise după el la Londra, cu siguranță avea să își facă apariția la hotelul Stephens ca să revendice calul. Dar, dacă reușea să o recâștige pe Katherine, nimic altceva nu mai conta. Însă ea dăduse fuga la Sydney imediat ce ajunsese la Londra, așa că nu era deloc sigur că avea să o convingă să redevină a lui. Când doamna Merivale îi spusese unde plecase Katherine, văzuse roșu în fața ochilor. Femeia pe care o iubea apelase la alt bărbat pentru alinare. Dar nu, nu voia să o piardă de data asta.

În cele din urmă, ajunse la casa din oraș a lui Lovelace, în Mayfair. Era o clădire elegantă și scumpă. Descălecă și urcă treptele de marmură, dureros de conștient de costul fiecărei pietre și de prețul manoperei fiecărui meșter care trudise pentru ca acea casă să arate astfel.

Avea de gând să-i răpească lui Katherine toate acestea? Bogăția și siguranța alături de un bărbat cu același tip de temperament cu al ei? Ba bine că nu!

Poate că ea și Sydney se potriveau în unele privințe, dar individul nu o iubea. Iar gândul acela îi dădea lui Alec forța de a continua să urce acele trepte scumpe din marmură, împingându-l pe majordomul în livrea fină care încercase să-i țină calea și traversând holuri cu pereții drapați în mătase până ce ajunse în salon.

Nu știu ce să creadă când o văzu pe Molly la ușă. Katherine era acolo, înăuntru, și cu siguranță era singură cu Sydney. Trecu pe lângă femeie și intră în salon, unde o găsi pe Katherine plângând în brațele lui Sydney.

Geamătul lui involuntar le atrase atenția. Când îl văzu, Lovelace deveni ostil, dar reacția lui Katherine era mai greu de citit. Îi tremura bărbia, avea nasul roșu și ochii umflați de plâns. Nu fusese nicicând mai adorabilă. Inima începu să i se zbată în piept. Nu conta că o vedea cu Sydney. Nu avea de gând să renunțe la ea.

– Katherine, putem sta de vorbă singuri?

Lovelace se așeză între ei.

– N-ai făcut deja destul? Nu poți s-o lași în pace?

– N-are legătură cu tine, replică Alec. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

– Ce dorești, Alec? întrebă Katherine.

– Ți-am spus, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Nu. Când suntem singuri, mereu faci în așa fel... Dacă ai ceva de spus, îmi poți spune de față cu Sydney. E prietenul meu.

Alec se abținu cu greu să nu dea frâu liber geloziei; astfel de scene nu aveau să-l ajute să o recâștige. Dar, chiar și așa, să îi spună ce avea de zis de față cu Lovelace, tocmai cu el... În dragoste nu era loc de mândrie.

– Mai întâi, vreau să îți spun că am venit să îmi cer scuze.

– Pentru ce, mai exact? Pentru că mi-ai ascuns adevăratul tău scop? Pentru că ai uneltit cu domnul Byrne? Pentru că ai vrut să mă iei de nevastă doar pentru zestre?

– Pentru toate, mai puțin pentru ultimul lucru pe care l-ai spus. Niciodată nu te-am dorit doar pentru zestre. E adevărul adevărat.

– Asta zici tu, dar cum să te mai cred? șopti ea.

– Nu ai cum. De aceea vreau să te iau de soție fără zestre.

Katherine miji ochii.

– Ce vrei să spui?

– Te vreau, Katherine, și nu îmi pasă ce preț trebuie să plătesc pentru asta. O să semnez orice act, îi poți ceda mamei tale banii sau îi putem păstra pentru copiii noștri. Orice vrei. Numai să te măriți cu mine. E tot ce-mi doresc.

– Și cum rămâne cu Edenmore și cu oamenii de acolo?

– M-am gândit la întreaga situație. Nu pot vinde proprietatea, dar o pot da în arendă. O poate prelua cineva care se va ocupa și de oamenii de acolo. Iar dacă nu vom putea trăi din arendă, pot să călăresc pentru Astely ori să intru în cavalerie. Sunt convins că Wellington o să îmi ofere un post dacă o să-i cer.

– Cum? De ce ai face așa ceva? întrebă Sydney.

– Taci un pic, Sydney, șopti Katherine, privindu-l țintă pe Alec. Și ce o să faci cu servitorii? Cu doamna Brown, cu domnul Emson...

Încurajat de reacția ei, el făcu un pas spre ea.

– Cei tineri vor continua să lucreze pentru noul stăpân de la Edenmore. Iar cei mai în vârstă vor fi nevoiți să se pensioneze.

– Din ce bani? Din salariul tău inexistent de ofițer? mârâi Sydney.

– Am prieteni dispuși să mă împrumute, răspunse Alec.

Sau, în fine, spera că aveau să fie dispuși să-l împrumute.

– O să mă ajute să plătesc datoriile bătrânului conte. O să găsesc soluții. Iar la momentul potrivit, voi putea să le dau banii înapoi.

– Și pe urmă n-o să mai ai din ce trăi, pufni Lovelace.

Alec se blocă o clipă.

– Știu că nu va fi o viață ușoară, dar cel puțin eu și Katherine vom fi împreună.

Lovelace râse ironic, dar Katherine se apropie și mai mult, privindu-l cu ochi mari.

– De ce ai renunța la conac pentru mine?

Nu era genul de răspuns pe care să-l dea în fața unei asistențe ostile.

– Te rog, scumpa mea, stai cinci minute de vorbă cu mine! Doar noi doi. E tot ce-ți cer.

– De ce? interveni Lovelace înainte ca ea să poată răspunde. Ca să-i sucești iar mâinile și s-o orbești cu sărutări? Ca să nu-ți mai vadă adevărata față? La naiba, Kit, nu vezi ce are de gând? Știe că, odată ce ajungi din nou sub vraja lui, o să te poată convinge să faci tot ce vrea, până când vei accepta că averea ta vă va face totuși viața mai ușoară. Pe urmă, repede la altar și gata! Ca de obicei, obține tot ce vrea.

Când văzu umbra îndoielii din privirea lui Katherine, Alec își pierdu cumpătul.

– Să te ia naiba, Lovelace! Nu te preface că te împotrivești pentru că ții la ea. Știm amândoi foarte bine că n-ai fi luptat deloc pentru ea dacă în peisaj n-aș fi apărut eu, ci un alt bărbat. Însă nu suporți gândul că iubește un bărbat pe care tu îl disprețuiești, așa e? Urăști faptul că nici măcar averea ta nu o interesează și că mă preferă pe mine, chiar dacă n-am un sfanț.

Lovelace mijii ochii.

– Tu nu-i vrei decât banii. Așa că o să-ți fac o ofertă, aici și acum: 20 000 de lire!

– Sydney, nu! interveni Katherine.

– Știu că e mai puțin decât sperai să obții, continuă Lovelace, ignorând-o, dar e o sumă cu care vei scăpa de o bună parte din datorii. Iar pe ea o s-o lași în pace. Asta e tot.

Fu rândul lui Alec să pufnească disprețuitor.

– Ce generos din partea ta să-i dai rivalului 20 000 de lire din averea ei ca să scapi de el pentru totdeauna!

– Spre deosebire de tine, pe mine nu m-a interesat niciodată zestrea ei, protestă Lovelace cu un aer demn și elegant. I-am spus deja că, dacă ne-am căsători, va face ce va dori cu banii. Dar cum mi-a respins cererea de a o curta pentru a doua oară într-o săptămână, îmi dau seama că oricum nu am nici o șansă. Ascultă, continuă Lovelace strângând pumnii, nu e vorba de faptul că vreau ceva ce-ți aparține. Sigur, sper ca într-o bună zi să o conving să se mărite cu mine, dar chiar dacă nu voi reuși, Katherine va rămâne întotdeauna prietena mea. Așa că, da, aș face orice ca s-o țin departe de tine, și fac asta doar pentru că merită mai mult. Dacă e nevoie să te plătesc pentru ca ea să fie fericită, atunci sunt mai mult decât bucuros să o fac.

Alec rămase fără grai. Individul era nebun? Era dispus să plătească atât pentru o femeie care probabil nu avea să se mărite niciodată cu el? Alec crezuse întotdeauna că Sydney nu nutrea cine știe ce sentimente pentru Katherine, dar iată că...

Se uită la Katherine și rămase șocat de felul în care îl privea – îi aștepta răspunsul, de parcă ar fi crezut că avea să accepte banii lui Lovelace. Brusc, se văzu așa cum îl vedeau ei – un josnic vânător de zestre, dispus să facă orice ca să-și atingă scopurile. Nu era de mirare că ea nu avea încredere în el.

Cum să aibă încredere când în fața ei stătea un bărbat model, bun și demn? Un bărbat care îi putea oferi mai mult decât Alec îndrăznea să viseze.

Deodată, își dădu seama ce avea de făcut, iar durerea îi săgetă inima.

– Iartă-mă, spuse el, cu glasul gâtuit. Se pare că am înțeles totul greșit, Lovelace. Am crezut că nu ții la Katherine așa cum merită. Dar acum îmi dau seama că, pur și simplu, nu ți-ai arătat adevăratele sentimente. Păstrează-ți banii. Nu o să vă mai deranjez pe nici unul.

Lovelace strânse din buze.

– Asta spui acum, dar nu vreau să îmi asum vreun risc. Nu vreau ca, până la urmă, Katherine să fie nevoită să se apere într-un proces public. Ia banii! Te vor ajuta să câștigi timp pentru a curta altă moștenitoare.

Alec încercă din răsputeri și nu-și iasă din fire și să nu-l pocnească în față pe Lovelace.

– Nu doresc pe altcineva. Și sunt al naibii de sigur că nu vreau un proces. N-ai încotro, trebuie să ai încredere în promisiunea mea de gentleman. Poate că nu crezi, dar încă am principii.

Se întoarse spre Katherine, care îl privea cu o expresie șocată. Îl durea sufletul la gândul că putea fi ultima dată când o vedea.

– Data viitoare când îți cere mâna, acceptă, scumpa mea. Aveai dreptate în seara aceea când mi-ai spus că e un om mai bun ca mine. Și meriți cel mai bun bărbat din întreaga Anglie.

Se întoarse și ieși din încăpere. Măcar fusese scutit de umilința de a-i mărturisi cine era tatăl lui adevărat. Fusese scutit de disprețul ei. Și de momentul penibil în care avea să-i spună că o iubea când era limpede că ea nu-l mai iubea.

Păcat că mândria nepătată nu e un pansament suficient de bun când ai inima rănită.

Capitolul 28

Se spune că foștii crai sunt cei mai buni soți, dar ce femeie a reușit vreodată să transforme un crai într-un fost crai?

Anonim, *Retorica unui crai*

Sydney nu avu timp să-și savureze victoria, căci Katherine pornise deja cu pași grăbiți către ușă. O prinse în ultima clipă.

– Lasă-l să plece, pentru numele lui Dumnezeu! În sfârșit, ai scăpat de el.

Ea îi zâmbi.

– Dar nu vreau să scap de el. În nici un caz acum, când știu că ține la mine cu adevărat.

– Dacă mi-a refuzat oferta înseamnă că ține la tine? Era normal să refuze. Știa că, dacă refuză, te convinge să te întorci la el și va pune astfel mâna pe zestrea ta.

– Sydney, dragul meu prieten, spuse ea, Alec nu e un monstru, așa cum îl descrii tu. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, cât se străduiește să repună proprietatea pe picioare, cât de bine se poartă cu servitorii,

cât de mult își iubește țara! Are o mulțime de calități pe care nu i le cunoști.

– Eu l-am văzut doar nesăbuit, mârșav și...

– Da, așa e uneori. Dar, pe de altă parte, și eu sunt.

– Niciodată! Tu ești ca mine. Știi ce e corect, ce se cuvine și faci tot ce poți ca să-ți trăiești viața după aceste principii.

– Ea râse.

– Ne știm de atâția ani și tot nu mă cunoști.

– Ba te cunosc destul de bine. N-ai putea fi fericită cu un bărbat care vrea doar banii tăi.

Ea îi înlătură mâna cu care o prinsese de braț.

– O să-ți spun ceva ce probabil nu ar trebui să afli. Dar cred că nu se poate altfel. Dacă Alec ținea să-mi distrugă orice șansă de a fi cu tine, putea s-o facă. Era foarte simplu. Nu avea de spus decât adevărul. Iar adevărul este că eu și el am fost... intimi.

– Poftim?

Sydney o privea cu ochi mari, în stare de șoc. Ea roși, dar îi susținu privirea.

– Da. De două ori. Nu înțelegi? Putea să-ți spună că nu mai sunt fecioară, știind că, dacă afli, nu o să mai vrei să te însori cu mine. Dar nu a spus nimic. Iar asta dovedește, mai presus de orice, că este sincer. Sper că n-o să-ți faci acum o părere proastă despre mine, adăugă ea luându-l de mână.

– N-aș putea, jură el.

– Bine. Pentru că vreau să rămânem prieteni. Dar acum trebuie să plec.

– La el, mormăi el.

Ea zâmbi.

– Da. Îl iubesc. Îl iubesc într-un fel în care pe tine nu te-am iubit niciodată și cred că nici tu nu m-ai iubit așa. Nu?

El nu răspunse.

– Bănuiam. Meriți o femeie care să te iubească și pe care s-o iubești, la rândul tău. Crede-mă, dragostea adevărată e mai frumoasă chiar decât poezia.

– Atunci, du-te. Nu-ți face griji pentru mine.

– Mulțumesc.

Îl sărută pe obraz și plecă.

După ce ieși, Sydney începu să se plimbe încoace și-ncolo prin încăpere. Trebuia să fie furios, dar tot ce simțea era o imensă ușurare.

Faptul că Iversley îi refuzase banii îi zguduise convingerea că individul nu era deloc potrivit pentru ea. Iar dezvăluirea lui Katherine fusese cireașa de pe tort. Fata avea dreptate – nu o cunoștea deloc. Sau poate că știuse dintotdeauna ce fel de persoană era... Știuse că nu era ce își dorea el. Nu, voia ceva cu totul diferit. Voia pe cineva altfel. Inima începu să îi bată mai tare. Nu mai vorbise cu Jules de când plecase de la moșia Napier.

Din ziua în care Jules îi ceruse să aleagă între a merge în Grecia și a-și petrece viața cu el sau a nu-l mai vedea niciodată și a încerca să o recâștige pe Katherine. Jules îi spusese că nu mai poate fi prietenul lui câtă vreme avea sentimente mult mai profunde față de el. Sydney alesese să plece pentru că îi fusese teamă de propria lui natură. Și iată-i pe Katherine și pe Iversley mărturisindu-și adevărata natură, privindu-l drept în ochi și dispuși să facă totul pentru a fi împreună, chiar dacă asta avea să le dea viețile peste cap. Îl făcuseră să se simtă umil. Îi dăduseră inspirație. Aripi. Îi dăduseră speranță.

Ieși degrabă din casă și chemă vizitiul.

–Adu trăsura imediat. Și spune-i mamei că am plecat la Lord Napier.

Dacă Iversley putea refuza o avere, iar Katherine putea să riște să se mărite cu un vânător de zestre, și el putea să-și asume riscuri. Katherine avea dreptate. Dragostea adevărată era mai frumoasă decât poezia.

Katherine simțea că-i sare inima din piept. Trăsura se apropia de hotelul Stephens. Dacă Alec nu era acolo? Dacă se întorsese la Edenmore? Sau, cine știe, poate că se dusese undeva unde nu avea să-l găsească.

Valetul lui Sydney spusese că era călare. Deci nu avea cum să plece prea departe.

N-ar fi trebuit să-i îngăduie lui Sydney să o țină-n loc. N-ar fi trebuit să rămână inertă și să se uite la Alec când spusese acele cuvinte minunate, renunțând la averea ei. Dar fusese cu adevărat uluită. Știa că avea mare nevoie de bani. Iar faptul că renunța la ei...

Trăsura se opri brusc. Slavă Domnului! Katherine ignoră protestele lui Molly și îi ceru să nu coboare, apoi se dădu jos fără să mai aștepte ajutorul vizitiului și intră în fugă în hotel. În hol, toate privirile se ațintiră asupra ei, pentru că era neînsoțită. Dar nici că îi păsa. Trebuia să îl găsească pe Alec, chiar dacă pentru asta urma să aibă din nou de-a face cu ciudatul proprietar al hotelului. Dacă Alec îi spusese individului ce se întâmplase, era posibil ca bărbatul să fie mai secretos decât data trecută. În acel moment, îl văzu pe valetul care îi transmisese mesajul lui Alec când plecase din Londra. Se îndreptă degrabă spre el.

– Trebuie să-l văd pe Lord Iversley. E aici?

– Păi, să vedeți...

– Uite ce e, spuse ea pe un ton nerăbdător, știu că e cazat aici, știu că e sărac, știu totul despre el, mai puțin unde e în momentul acesta. Iar dacă nu-mi spui tu, jur că fac o scenă aici și mă pun pe țipat până când aflu unde e.

Deja se dăduse în spectacol, deci putea foarte bine să o facă până la capăt.

Băiatul rămase un pic descumpănit, apoi încuviință din cap.

– Pe aici, domnișoară. E în sala de mese cu prietenii dumnealui.

– Ce prieteni? întrebă ea, în timp ce străbăteau împreună holul.

– Domnul Byrne și Lord Draker.

Tot ticăloșii aceia doi! Ce ciudat ca Alec să fie prieten nu cu unul, ci doi dintre copiii din flori ai Prințului... Oare ce însemna asta?

Valetul deschise o ușă și chiar atunci cineva din încăpere îi rosti numele.

Katherine îi făcu semn băiatului să tacă și să plece, apoi rămase în cadrul ușii abia deschise și ascultă discuția celor dinăuntru.

– De-acum o poți avea pe Beleza, spuse Alec. Nu știu când o să pot achita împrumutul.

– N-o să-ți iau calul, îi răspunse un bărbat.

Nu era domnul Byrne, așa că, cel mai probabil, era vicontele Dragon.

– De ce nu? întrebă Alec. Eram conștient de ce fac atunci când am oferit-o drept garanție ca să cumpăr plugurile. Dacă am noroc, recolta de anul ăsta o să mă ajute să pun Edenmore pe picioare, iar atunci, cine știe, într-o bună zi o voi putea răscumpăra pe Beleza.

Katherine simți că i se strânge inima. O dădea pe Beleza? Dragul de el... Era gata să deschidă larg ușa și să pună capăt întregii tărășenii, când se auzi o altă voce pe care o știa prea bine.

– Nu pricep de ce nu încerci să te însori cu altă moștenitoare. Cunosc o femeie al cărei frate îmi datorează bani...

– Exclus! izbucni Alec. Dacă n-o pot avea pe Katherine, nu vreau altă femeie. Va trebui să-mi ceri alt favor, Lord Byrne, pentru că nu mai sunt dispus să mă însor ca să-ți obțin banii.

– Stai o clipă, spuse unul din bărbați.

În următoarea clipă, ușa se deschise brusc, iar ea se trezi față în față cu un uriaș bărbos, care avea o expresie crâncenă și niște mâini care ar fi putut să o zdrobească.

– Cine ești și ce cauți aici, trăgând cu ureche? scrâșni el.

Probabil era vicontele Dragon, nici mai mult, nici mai puțin.

– Mă scuzați, dar...

– Katherine? întrebă Alec.

Se apropie și îl dădu la o parte pe Lord Draker.

– Pentru numele lui Dumnezeu, las-o în pace! Ai speriat-o de moarte.

– Dar trăgea cu urechea, protestă Draker și își încrucișă brațele la piept.

– Nu mă interesează. Katherine, ce cauți aici?

Ea își făcu curaj și intră în încăpere.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mi-ai spus de ce ești dispus să renunți la zestrea mea dacă ne căsătorim.

Unda de speranță care lumină chipul lui Alec îi dădu și ei încredere și speranță. Apoi, el se încruntă.

– Înainte de toate, trebuie să îți spun ceva. Indiferent ce se va întâmpla între noi, nu vreau să mai am secrete față de tine.

Ea se străduí să zâmbească.

– Nu știu dacă mai pot face față secretelor tale.

– Îmi pare rău, scumpa mea, dar de asta e foarte important.

Închise ușa după ea și își privi tovarășii.

– Îl cunoști deja pe Byrne, iar pe Draker îl știi din poveștile mele. Ei sunt... Ei, bine...

– Prietenii tăi. Da, știu.

– Nu-mi sunt doar prieteni, Katherine, spuse el și inspiră adânc înainte de a continua. Sunt frații mei. Frații mei vitregi.

Ea îl privi uimită.

– Asta înseamnă că...

– Înseamnă că tatăl meu este Alteța Sa Regală. El și mama au avut o scurtă relație din care am apărut eu.

– Prințul știe?

– Nu știe nimeni în afară de frații mei și de doi servitori ai vechiului conte.

Și iată că de acum știa și ea. Era fiul Prințului. Desigur! Asta explica o mulțime de lucruri: cum îl tratase contele, faptul că nu voia să discute despre părinții lui, iar acum o privea îngrozit, așteptându-i reacția.

– Pentru mine nu are importanță, spuse ea, zâmbindu-i cu căldură. Nu-mi pasă cine e tatăl tău. Nu-mi pasă cine sunt prietenii sau frații tăi. Nu-mi pasă decât de tine.

Alec rămase nemișcat. Apoi le aruncă o privire fraților săi vitregi, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că el și Katherine au companie. Cei doi mormăiră ceva despre niște sticle de coniac și ieșiră. Când se închise ușa, ea vorbi din nou:

– Acum ai de gând să îmi răspunzi la întrebare?

– Știi prea bine răspunsul, zise el, apropiindu-se.

– Vreau să-l aud.

– Prea bine, spuse el și îi înlănțui talia. Te iubesc, Katherine. Te iubesc. O să te iubesc mereu.

O lipi de el și îi acoperi buzele cu ale lui, iar ea simți că explodează de fericire. Sărutul lui era atât de tandru, de plin de iubire, încât nu-și imagină cum îi trecuse prin minte să renunțe la el.

– Cred că am început să mă îndrăgostesc de tine în clipa în care mi-ai spus că sunt un nesăbuit pentru că îmi transform viața într-un clișeu, continuă el după ce își dezlipi buzele de ale ei. Dar, când ai încercat să mă seduci ca să mă întorc în pat să mă odihnesc, am știut că nu pot trăi fără tine.

Ea îi cuprinse fața cu mâinile. Strălucea de fericire.

– Alec, și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult!

– Îndeajuns ca să te măriți cu mine? întrebă el. Nu am multe de oferit acum, dar dacă închiriem Edenmore...

– Nu închiriem Edenmore, spuse ea și îi cuprinse gâtul cu brațele. O să-l renovăm din banii mei.

– Să știi că vorbesc foarte serios. Nu-ți vreau banii. Pot să te întrețin.

– Dacă îți imaginezi că o să-ți permit să te înrolezi și să fii omorât cine știe pe unde ori să faci pe jocheul, ai face bine să revii cu picioarele pe pământ.

El tăcu preț de câteva secunde, apoi clătină din cap.

– Nu. Lovelace va pretinde că te-am amețit de cap cu sărutări și te-am convins să-mi cedezi zestrea.

– Cui îi pasă de el? Mie în nici un caz.

– Te-ai răzgândit în privința lui? întrebă el ridicând o sprânceană. Până la urmă, nu e bărbatul perfect?

– Poate că nu e perfect, dar sigur e mai bun ca tine, zâmbi ea. Dar eu nu vreau un bărbat perfect. Îl vreau pe Alexandru cel Mare, care e nesăbuit și rău, care face doar ce vrea, care crede că poezia e plictisitoare și că femeile ar trebui să spună ce gândesc. Te vreau pe tine, Alec. Și îmi vreau averea. Refuz să mă mărit dacă nu le pot avea pe amândouă.

– Nu mai spune, surâse el.

– Nu am de gând să mănânc ce pregătește doamna Brown ori să am în dormitor o sculptură cu Lady Godiva doar pentru că nu ne permitem mai mult. Deci ai face bine să-mi accepți zestrea.

– Bine, spuse el, dar cu două condiții.

– Care? se tensionă ea.

– Prima e să punem deoparte o sumă substanțială pentru copiii noștri.

Ea se destinse.

– Bineînțeles. Și a doua?

– Să o inviți din când în când pe *señora* Encantador pe la noi.

Ea râse.

– Nu știu ce să zic. *Señora* Encantador e specială. Îi plac doar craii.

– Va fi nevoită să se mulțumească cu un fiu de crai. Așadar, ești de acord să te măriți cu fiul din flori al unui crai notoriu, sălbatic și inconștient?

– Da, marele meu Alexandru, șopti ea. Da, fără doar și poate.

Epilog

Unii bărbați pur și simplu nu sunt făcuți să fie crai.

Anonim, *Retorica unui crai*

Aflată în camera ei proaspăt refăcută din Edenmore, Katherine se încruntă când își văzu imaginea în oglindă, cea în care se vedea din cap până-n picioare. Poate ar fi trebuit s-o aducă acolo după ce se născea primul ei copil.

Atunci nu ar mai fi fost nevoită să se vadă îmbrăcată în cămășuță, arătând ca o măslină pe băț, chiar dacă era însărcinată doar în cinci luni. Cum avea să arate la nouă luni? Ca un pepene pe băț? Asta cu siguranță avea să fie o provocare până și pentru insistențele lui Alec, care îi spunea că devenea din ce în ce mai frumoasă.

Ușa dormitorului se deschise și intră mama ei. La Edenmore se simțea la fel de confortabil ca la ea acasă. Își adusese și copiii de data asta, probabil pentru ca noii servitori ai lui Katherine să aibă grijă de ei.

Katherine își mângâie burta cu zâmbetul cu buze. Era ciudat cum astfel de lucruri nu o mai deranjau.

– Ești bine? Spuse mama ei.

– Sunt bine, mamă.

Mama ei o conduse să se așeze la măsuța de toaletă.

– Atunci de ce stai în picioare, îngeraș? Nu trebuie să riști să îi faci rău moștenitorului lordului.

Katherine râse.

– Știi că e posibil să fie o fată.

– Atunci o să încerci din nou, zise femeia pe un ton liniștitor.

Aveau să încerce din nou, indiferent care era sexul copilului, și aveau să se bucure din plin de asta.

– Nu pot să stau acum, trebuie să mă îmbrac. Lord Draker și sora lui trebuie să sosească în orice clipă.

Mama ei își dădu ochii peste cap.

– Soțul tău și prietenii lui indecenți... Presupun că Lord Draker nu e chiar așa de rău. E drăguț că te-ai oferit să îi introduci sora în societate. Dar niciodată nu o să-mi placă domnul Byrne.

– Nu știu, mie îmi place.

Îi plăcea să creadă că acesta îi sugerase lui Alec s-o curteze nu numai ca să-și primească banii înapoi, ci și pentru că avea impresia că se potriveau. Domnul Byrne ar fi negat o astfel de idee din moment ce prefera să se considere foarte obraznic.

Ca și soțul ei. Katherine zâmbi din nou când se uită la burtă.

– Ei bine, spuse mama, presupun că merită să-i suporți pe prietenii lordului pentru a deveni contesă. Dar va trebui să vorbești cu soțul tău despre obiceiul lui enervant de a călări pe câmpurile de orz. Nu e locul potrivit pentru un gentleman.

– Acolo e acum?

– Era. A intrat în grajd acum câteva minute, transpirat tot. L-am văzut pe fereastră și am venit să te avertizez. Deși părea foarte mulțumit.

– Sunt atât de fericită! Avea speranțe mari pentru noua recoltă de orz și știu că voia să se mândrească cu recolta în fața lui Lord Draker.

– Dacă nu ești atentă, soțul tău o să devină unul dintre oamenii aceia ciudați care își petrec tot timpul tunzând oile și având grijă de recolte.

„E mai bine decât să-și petreacă timpul ca tata, cu amante și jocuri de noroc."

– Slabe șanse. Domnul Dawes o să se ocupe în curând de moșie, iar Alec va putea să facă exact ce își dorește.

– Se va întoarce în societatea londoneză? întrebă mama ei plină de speranță.

Încă aștepta să își facă debutul ca mamă a unei contese.

– Va crește cai. Mai exact, cai de tractat Lusitano și Suffolk.

– Mai cumpără cai? Dar aveți deja destui, protestă mama ei.

Katherine râse.

– Soțul meu nu crede că poți avea vreodată prea mulți. Iar odată ce începe cu caii, poți să uiți de Londra.

Însă asta nu o deranja deloc, îi plăcea viața la țară. Iar Alec spusese că, după ce avea să se nască bebelușul, voia să o învețe niște trucuri

de călărit. Deși, singura dată când încercase să facă asta, ajunseseră să facă dragoste în grajd.

Zâmbi când se uită în jos la burta ei.

– Mă întreb cât de mare va fi poneiul pe care ți-l va lua tatăl tău, îngerașule.

– Îngerașii nu au nevoie de ponei, o tachină o voce masculină din spatele lor. Ei au aripi.

Când Katherine îl văzu în mica oglindă de pe măsuța de toaletă, fu îndeajuns să-i facă inima să bată cu putere. Se întoarse pe scaun și îi zâmbi.

El îi zâmbi înapoi în timp ce traversa camera.

– Iar aici avem alți doi îngeri absolut minunați.

Mama lui Katherine îi zâmbi feciorelnic și se îndreptă spre ușă.

– Ce drăguț din partea ta, dar știu când nu sunt dorită undeva. Voi, tinerii îndrăgostiți, sunteți la fel.

Se opri în ușă.

– Dar voiam să te întreb ceva. Bridget are nevoie disperată de o pereche nouă de pantofi și...

– 50 de lire vor ajunge pentru nevoile copiilor? întrebă Alec, care știa exact cum mergeau lucrurile.

– Da, milord, îți mulțumesc, se bucură ea, după care ieși din cameră cu un zâmbet larg pe față.

Katherine râse.

– Ești atât de ușor de convins!

Alec păru trist când o sărută pe frunte.

– De fapt, sunt banii tăi, știi asta.

– Pentru moment, spuse ea tandru. Dar, dacă recolta de orz chiar este atât de bună precum arată, iar eforturile tale de a crește cai vor da roade, în scurt timp vom avea banii noștri.

Când fața lui Alec se lumină, Katherine știu că îi spusese exact cuvintele potrivite pentru a-i alina mândria rănită.

– Abia aștept să vezi recoltele, draga mea. Dawes spune că orzul i-a întrecut așteptările. Anul viitor, îl vom planta pe toate câmpurile și apoi... Dar nu am venit să îți spun asta.

– Ce vrei să-mi spui?

Ceva căzu de pe măsuța din spate, iar Katherine se sperie. Alec o sărută pe ureche.

– E rândul tău să alegi, draga mea. Data trecută eu am ales.

Katherine se uită cu dorință la *Retorica unui crai.*

– Nu putem. Lord Draker trebuie să sosească împreună cu sora lui în orice clipă. Îi plănuim debutul.

– A așteptat destul acest moment, poate să mai stea câteva minute.

– Câteva minute! Ultima oară când am încercat o poziție din carte, am avut nevoie de o jumătate de oră.

Mâna lui Alec alunecă în corsajul ei, ca să-i mângâie sânul.

– Ah, dar ce jumătate de oră de vis a fost!

Ea inspiră în timp ce atingerea lui stârni focuri. Nici măcar faptul că era însărcinată cu copilul lui nu o făcuse să-l dorească mai puțin. Cu un zâmbet, își învălui brațele în jurul gâtului său.

– Ești incorigibil, soțule.

– La fel ca tine.

Ochii îi străluceau în timp ce o privea.

– Dacă îmi amintesc bine, și poziția *năpustirea vulturului* ți-a plăcut.

Ea privi fața bărbatului pe care îl iubea din ce în ce mai mult în fiecare zi.

– Da, da nu mai sunt așa de flexibilă zilele astea.

El zâmbi.

– În regulă.

Alec o luă prin surprindere și o ridică pe masă.

– Atunci va trebui să folosim o poziție pe care am inventat-o eu.

În timp ce îi ridica ușor cămășuța, Katherine nu se putu opri din râs.

– Cum se numește asta? Cufundarea de pe masă? Balansoarul unui crai?

El o privi tandru.

– Eu îi spun *Iversley îndrăgostit.*

– Ah, deci așa îi spui, șopti ea în timp ce se lăsă pradă îmbrățișării lui. Îmi plac pozițiile clasice.

Mulțumiri

Sunt recunoscătoare pentru ajutorul și sprijinul primite de la Rexanne Becnel, Nora Armstrong, Debbie Bess, Caren Helms și Liz Carlyle, a căror contribuție la realizarea acestei serii datorită cunoștințelor despre acea epocă este neprețuită. Mulțumesc că mi-ai împrumutat toate acele cărți, Debbie!

Mulțumiri pentru Brenda Jernigan și Claudia Dain, care m-au sprijinit moral în perioada în care am scris această carte. Nici un scriitor nu și-ar fi dorit un suport mai bun.